

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 424 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 3 ΙΟΥΝΗ 2006

0.80 ΕΥΡΩ

Η ΒΙΚΗ
ΤΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ
ΘΑ ΕΙΝΑΙ
ΒΙΚΗ ΟΠΩΣ

ΕΠΙΔΗΜΙΑ
ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ

ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΓΙΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

3/6/1924: Θάνατος Franz Kafka
3/6/1968: Βομβαρδισμός Σαϊγκόν από Βιετκόνγκ 3/6/1989: Σφαγή πλατείας Τιεν αν Μεν (Πεκίνο)
3/6/1926: Γέννηση Allen Ginsberg
3/6/1963: Θάνατος Ναζίμ Χικμέτ
3/6/1989: Θάνατος Αγιατολάχ Ρουχολάχ Χομεϊνί (89 χρ) 4/6: Ημέρα για τα παιδιά θύματα επιθετικότητας 4/6/1825: Στραγγαλισμός Οδυσσέα Ανδρούτσου (Γκούρας - Ακρόπολη) 4/6/1949: Ο Σπυριδών Βλάχος γίνεται αρχιεπίσκοπος Αθηνών 4/6/1954: Καθιέρωση αλκοτέστ 4/6/1951: Ίδρυση ΕΔΑ 4/6/1929: Γέννηση Κάρολου Παπούλια (Ιωάννινα)
5/6: Παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος 5/6/1968: Δολοφονία Ρόμπερτ Κένεντι (Σιρχάν Σιρχάν - Λος Αντζελες) 5/6/1783: Πρώτη πτήση με αερόστατο (αδερφοί Μονγκολφιέ) 5/6/1967: Πόλεμος έξι ημερών - το Ισραήλ καταλαμβάνει λωρίδα Γάζας, Σινά, υψίπεδα Γκολάν και δυτική όχθη του Ιορδάνη) 5/6/1899: Γέννηση Federico Garcia Lorca 5/6/1959: Θάνατος Απόστολου Χατζηχρήστου 5/6/1969: Σύλληψη δραπέτη Αλέξανδρου Παναγιούλη σε διαμέρισμα (Πάτριου 51 - Πατήσια) 6/6/1933: Απόπειρα δολοφονίας Βενιζέλου (λήστάρχος Καραθανάσης - αστυνομία) 6/6/1944: Απόβαση Νορμανδίας 6/6/1953: Γάμος Κωνσταντίνου - Μαρίκας Μητσοτάκη 6/6/1982: Ο ισραηλινός στρατός εισβάλλει στον Λίβανο 6/6/1961: Θάνατος Καρλ Γιουνγκ 6/6/1949: Εκδίδεται το τελευταίο μυθιστόρημα του George Orwell ("1984") 6/6/1967: Η δικτατορία απαγορεύει πώληση δίσκων και μετάδοση μουσικής του Μίκη Θεοδωράκη 7/6/1848: Γέννηση Πολ Γκογκέν 7/6/1822: Ανατίναξη τουρκικής ναυαρχίδας (Κανάρης) 7/6/1917: Με έγκριση Βενιζέλου οι Γάλλοι εξορίζουν στην Κορσική τους γερμανόφιλους Δημήτριο Γούναρη, Ιωάννη Μεταξά, Βίκτορα Δουσίμανη, Σπύρο Μερκούρη, Ιωάνη Δραγούμη κ.α. 7/6/1959: Πρώτο φεστιβάλ ελαφρού τραγουδιού (ΕΙΡ) 7/6/1968: Πρώτο θύμα της ΕΤΑ ο αστυνομικός Χοσέ Παρντίνες Αθκάι, σε χτύπημα κοντά στο Σαν Σεμπαστιάν 7/6/1973: Ο Βίλι Μπραντ γίνεται ο πρώτος γερμανός πολιτικός ηγέτης που επισκέπτεται το Ισραήλ 7/6/2002: Θάνατος Μαλβίνας Κάραλη 8/6/571: Γέννηση Μωάμεθ 8/6/632: Θάνατος Μωάμεθ 8/6/1668: Εμφανίζονται τα πρώτα ψηλοτάκουνα παπούτσια επί βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ' 8/6/68: Οι στρατιές του Γάλβα (Ισπανία) διαβαίνουν τις Άλπεις και πορεύονται κατά της Ρώμης και του Νέρωνα 8/6/1810: Γέννηση Robert Schumann 8/6/1924: Οι ορειβάτες Μάλορι και Ερβάν χάνουν τη ζωή τους πολύ κοντά στην κορυφή του Εβερεστ (κάποιοι λένε ότι τα είχαν καταφέρει να φτάσουν προηγουμένως στην κορυφή) 9/6/68: Αυτοκτονία Νέρωνα 9/6/1870: Θάνατος Charles Dickens 9/6/1970: Ο Bob Dylan γίνεται επίτιμος διδάκτορας του πανεπιστημίου του Πρίνστον 9/6/1790: Κυκλοφορεί το πρώτο βιβλίο στο οποίο κατοχυρώνονται πνευματικά δικαιώματα.

● Επ' αόριστον ανέβαλε το συνέδριο της Νεολαίας ΠΑΣΟΚ ο Γιωργάκης ●●● Έτσι εφαρμόζονται στην πράξη οι αρχές της συμμετοχικής δημοκρατίας ●●● Πρώτα διαλύουμε την υπάρχουσα οργάνωση νεολαίας, για να φτιάξουμε άλλη που θα την ελέγχουμε ●●● Όταν διαπιστώνουμε ότι δεν ελέγχουμε και την καινούργια, αναβάλλουμε επ' αόριστον το συνέδριο της ●●● Μέχρι να την ελέγξουμε ●●● Τους έπιασε και πάλι φέτος ο πόνος για την άλωση της Κωνσταντινούπολης στις 29 Μάη ●●● Ειδικά εκεί στο ραδιόφωνο του ΣΚΑΙ, που αφιέρωσε το πρόγραμμα ολόκληρης της μέρας στο ιστορικό γεγονός ●●● Διαστρεβλώνοντας την Ιστορία, ως ειδησία ●●● Δε μας λέτε, ρε καλόπαιδα, αν τα φύλα που κατοικούσαν τότε τη σημερινή Ελλάδα καλοπενούσαν υπό το ζυγό των αρχόντων του Βυζάντιου, γιατί έσπευσαν να στρατευθούν στο στρατό του Μωάμεθ; ●●● Κι εντάξει, σας πειράζει που ο Μωάμεθ μπήκε έφιππος στην Αγιά-Σοφιά ●●● Γιατί δε

σας πειράζει, όμως, που οι Βυζαντινοί καταρμήμαξαν όλους τους αρχαίους ναούς και εκχριστιάνισαν με τη βία τους πιστούς του Δωδεκάθεου; ●●● Φτηνιάρικος εθνικισμός, που γεμίζει με σκατά (και συνγνώμη για την έκφραση) τα μυαλά των ανθρώπων ●●● Αν προκύψουν ευθύνες της ΕΥΠ, θα παραιτηθεί, διότι δεν μπορεί να συνυπάρξει με ενόχους, ανήγγειλε ο σαμουράι Βύρων ●●● Και γιατί να μη διώξει τους ενόχους ΚΥΠατζήδες; ●●● Σε κουβέντα να βρισκόμαστε, ε Βύρων; ●●● Αφού ο φάκελος θα πάει στο αρχείο, εύκολα

γίνεσαι τζάμπα μάγκας ●●● Το προβλέπει αυτό ο κώδικας των σαμουράι; ●●● 1 εκατ. δολάρια θα δώσει, λέει, ο Μπρους Γουίλις σε όποιον συλλάβει τον Μπιν Λάντεν, τον Ζαουάχρι και τον Ζαρκάουι ●●● Σιγά μη σου φύγει κάνας πόντος απ' το καλσόν χρυσή μου ●●● Και δε μας είπες, το 1 εκατ. δολάρια είναι για τον καθένα χωριστά ή τους δέλεις πακέτο; ●●● Παρά την ηλικία του, μια χαρά τα πάει ως λαγός ο Κωστής ●●● Και ποιο είναι το φαβορί της κούρσας; ●●● Ο Κωστάκης φυσικά ●●● Όσο για το Γιωργάκη, δ' αρ-

κεστεί στη δεύτερη θέση, που είναι μια χαρά για τη σημερινή του φόρμα ●●● Το πρόβλημα είναι για την τρίτη θέση, που διεκδικούν επί ίσοις όροις Αλέκος και Νίκος ●●● Βλέπετε, στο ΣΥΝ πάντα είχαν ένα πρόεδρο και κάμποσους ομαδάρχες που παίζουν το δικό τους παιχνίδι ●●● Και πώς και τον θυμήθηκαν τώρα στα γεράματα τον Κωστή και τον έβαλαν να κάνει το «λαγός»; ●●● Ε, τόσα χρόνια του 'φτιαχναν το προφίλ του εθνικού ηγέτη, να μη κάνουν απόσβεση; ●●● Και ζήλια ο Μητσοτάκης! ●●● Ακόμα και από τ' αυτιά βγάζει καπνούς ●●● Αλήθεια, ο «αρχιεπίσκοπος-κεραυνός» (ο πολεμικός χαρακτηρισμός καθιερώθηκε από τον προσφιλή στο Χριστόδουλο «Στόχο»), πώς και δεν πήρε ακόμα θέση για τα ελληνοτουρκικά; ●●● Παζαρεύει τίποτα με την κυβέρνηση; ●●● Ποιας εφημερίδας ο αναγνώστης δεν πληροφορείται ότι σχεδόν όλα τα ΑΕΙ βρίσκονται υπό κατάληψη; ●●● Του «Ριζοσπάστη» ●●● Μούγκα στη στρούγκα ●

◆ Παραστατικός, όπως πάντοτε ο Μπους ο Β', είπε απευθυνόμενος προς τους απόφοιτους της Στρατιωτικής Ακαδημίας των ΗΠΑ: «Όπως στον Ψυχρό Πόλεμο, δίνουμε μάχη κατά των οπαδών μιας δολοφονικής ιδεολογίας, που απεχθάνεται την ελευθερία, συντριβεί κάθε αμφισβήτηση, έχει επεκτατικές φιλοδοξίες και επιδιώκει να εφαρμόσει ολοκληρωτικούς σκοπούς. Σε αυτό τον νέο πόλεμο, ορίσαμε ένα σαφές δόγμα: Η στρατηγική μας για την προστασία της Αμερικής βασίζεται σε μια σαφή παραδοχή: η ασφάλεια του έθνους μας εξαρτάται από την προώθηση της ελευθερίας και σε άλλα έθνη».

◆ Τρεις μορφές «τρομοκρατίας» διακρίνει η Γιούροπολ στην τελευταία έκθεσή της. Των ισλαμιστών, των αυτονομιστών και των αναρχικών-ακροαριστερών. Αναμενόμενες εκτιμήσεις που δεν πρέπει να εκπλήσσουν. Κάθε αντίσταση στην εποχή μας χαρακτηρίζεται «τρομοκρατία». Όλοι είμαστε ύποπτοι, αλλά δε θα τους κάνουμε τη χάρη να τρομοκρατηθούμε.

◆ Λίγη ώρα μετά από μια εισβολή του σιωνιστικού στρατού στον παλαιστινιακό προσφυγικό καταυλισμό Μπαλάτα, στη διάρκεια της οποίας σκοτώθηκαν τρεις μαχητές των «Ταξιαρχιών μαρτύρων του Αλ Ακσα», ομάδα μαχητών της οργάνωσης, που φορούσαν μάσκες, συνελάβαν και εκτέλεσαν έναν άνδρα και μια γυναίκα ως πληροφοριοδότες του ισραηλινού στρατού. Από κάτι τέτοια καθάρματα συλλέγουν πληροφορίες οι σιωνιστικές μυστικές υπηρεσίες και μπορούν και χτυπούν στοχευμένα στελέχη της Αντίστασης.

◆ Τα στοιχεία είναι επίσημα και δεν αμφισβητούνται. Προ-

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

έρχονται από τους ισολογισμούς του πρώτου τριμήνου του 2006. Σύμφωνα μ' αυτούς λοιπόν, οι έξι μεγαλύτερες τράπεζες της εγχώριας αγοράς (Εθνική, Alpha, Eurobank, Πειραιώς, Εμπορική και Αγροτική) καταγράφουν κέρδη 844 εκατ. ευρώ, έναντι 470 εκατ. ευρώ της αντίστοιχης περσινής περιόδου. Για να μην κουράζεστε με λογαριασμούς, σας λέμε ότι η αύξηση είναι 80%! Χωρίς άλλο σχολίο.

◆ Σιγά που δεν θα επιδιόταν στο αγαπημένο σπορ της προβοκατορολογίας η «Περισσός ΑΕ». Με το που έγινε η συμβολική ενέργεια με την έκρηξη στη γειτονιά του Βουλγαράκη, έσπευσε να χύσει το δηλητή-

ριο μιλώντας για «χρήσιμους στο κράτος αντικρατιστές», που «λειτουργούν εξ αντικειμένου σαν συνεταιίροι των τρομονόμων, της κρατικής καταστολής και του περιορισμού των δημοκρατικών δικαιωμάτων». Το δηλητηριώδες (και πολιτικά γελοίο) σχόλιο («Ριζοσπάστης», 31.5.06) κλείνει με μια φράση που θα μπορούσε επάξια να διεκδικήσει θέση στη γείτονα στήλη «Η παπάρα της εβδομάδας».

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Εγώ ως αριστερός θέλω να μπορεί το κράτος να ρυθμίζει και να μην ευνουχίζεται από δογματικές αγγυλώσεις.

Γεώργιος Παπανδρέου
(κοινώς Γιωργάκης)

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Οι φετινές καταλήψεις στα πανεπιστήμια δεν είναι σαν αυτές των προηγούμενων ετών. Για την ακρίβεια, έχουν να γίνουν σε τέτοια έκταση από το 1995 ενόψει νόμου του Γιώργου Παπανδρέου, υπουργού Παιδείας τότε. Ακόμη και μια δεκαετία πριν πάντως, οι κινητοποιήσεις δεν είχαν φτάσει σε τέτοια ένταση όπως φέτος. Ο λόγος είναι προφανής: Ο νέος νόμος-πλαίσιο, παρότι το υπουργείο Παιδείας τηρεί σιγή ιχθύος για το πότε θα ψηφιστεί, είναι εκείνος που απειλεί με την πιο συγκλονιστική αλλαγή την ελληνική ανώτατη Παι-

δεία από την εποχή του 815 του Γιώργου Ράλλη, το 1978.

Ηπειρωτικός Αγών
Φόβοι ότι θα επαναληφθούν τα αιματηρά επεισόδια του περασμένου Νοεμβρίου εκφράζονται στη Γαλλία, καθώς νέες ταραχές συγχρόνως τα τελευταία βράδια σε υποβαθμισμένες περιοχές στα περσιώτικα του Παρισιού. Νεαροί, γόνοι μεταναστών, συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις ασφαλείας, πυρπόλησαν αυτοκίνητα και επιτέθηκαν εναντίον αστυνομικών τμημάτων στα προάστια Μοντφερμείγ και Κλισί σου Μπουά. Οι νέες τα-

ραχές ξέσπασαν το βράδυ της Δευτέρας, όταν εκατοντάδες νεαροί επιτέθηκαν στην κατοικία του δημάρχου του Μοντφερμείγ, ο οποίος από τον περασμένο Απρίλιο είχε απαγορεύσει κάθε συνάθροιση άνω των τριών ατόμων για νέους κάτω των 18 ετών.

Mega TV

Ετοιμόρροπη και η καινούργια γέφυρα του Ρίου - Αντίρριου κατατάως αποφαίνεται η Επιτροπή Εμπειρογνομών!... Σάτιο το υλικό της και κινδυνεύει από στιγμή σε στιγμή να πέσει!!! Μόνο οι «ανταβιζήδες» μεγαλοεργολάβοι της Διαπλοκής μένουν σταθεροί και ατράνταχτοι...

Δ. Ρίζος (Αδέσμευτος Τύπος)

Κέρδη 2,46 δισ. ευρώ για 323 επιχειρήσεις. Κατά 59,7% σε ετήσια βάση αυξήθηκαν τα κέρδη των επιχειρήσεων στη Σοφοκλέους κατά το πρώτο τρίμηνο του 2006. Τα συνολικά κέρδη ανήλθαν σε 2,460 δισ. ευρώ έναντι 1,540 δισ. το πρώτο τρίμηνο του 2005.

Ημερησία

Παρά τα ευχολόγια για απόσυρση των αμερικανικών δυνάμεων από το Ιράκ, το Πεντάγωνο ανακοίνωσε την αποστολή ενισχύσεων στη θερμηλή επαρχία Ανμπάρ, όπου μαίνεται η σουνιτική εξέγερση. Παράλληλα, νέες επιθέσεις αυτοκτονίας σκόρπισαν τον θάνατο, ενώ ο νέος πρωθυπουργός του Ιράκ, Νουρί αλ Μαλίκα, απευθυνόμενος προς τις ΗΠΑ είπε ότι «υπάρχουν όρια» στις δολοφονίες Ιρακινών αμάχων.

Reuters

Ο μητροπολίτης Λαγκαδά είναι ένας εξαιρετικά διασκεδαστικός άνθρωπος αφού ανήκει στο είδος εκείνο που οι επιστήμονες θεωρούσαν ως εξαφανισθέν αμέσως μετά την εποχή της εκρήξεως του ηφαιστείου της Σαντορίνης, γύρω στα 1600 π.χ. Ο εν λόγω μητροπολίτης ανακοίνωσε πως η γυναίκα δεν μπορεί να αρνηθεί να συνουσιάζεται με το σύζυγό της εκτός αν έχει ανεβάσει πυρετό.

Athens Voice

Κοινοβουλευτικός κρετινισμός

Κάθε φορά που δημοσιεύονται τα αποτελέσματα μιας δημοσκοπήσης, η προσοχή των ΜΜΕ εστιάζεται στα ποσοστά που εμφανίζονται να παίρνουν τα κόμματα και ιδιαίτερα στην «ψαλίδα» ανάμεσα στα δυο μεγάλα κόμματα εξουσίας. Από την πεπραγμένη δε μπορούσε να ξεφύγει και η τελευταία δημοσκόπηση της «Κάπα Ρισέρτς» για λογαριασμό του «Βήματος». Το άνοιγμα της «ψαλίδας» υπέρ της ΝΔ (1,7% έναντι 0,5% τον περασμένο Μάρτη) ήταν η ειδηση που τροφοδότησε τα πολιτικά και παραπολιτικά σχόλια. Εμείς, όμως, θα θέλαμε να εστιάσουμε σε κάποια άλλα από τα αποτελέσματα αυτής της δημοσκόπησης, που παρουσιάζουν μεγαλύτερο πολιτικό και κοινωνιολογικό ενδιαφέρον.

Το 65% των ερωτηθέντων δηλώνει ότι δε βλέπει διαφορές πολιτικής ανάμεσα στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, όπως και ανάμεσα στην κυβέρνηση Σημίτη και την κυβέρνηση Καραμανλή. Το 70% δηλώνει ότι αν στην κυβέρνηση βρισκόταν το ΠΑΣΟΚ με πρωθυπουργό το Γιωργάκη, τα πράγματα θα ήταν ίδια και χειρότερα. Το 42% δηλώνει ικανοποιημένο ή μάλλον ικανοποιημένο από την κυβέρνηση Καραμανλή, ενώ το αντίστοιχο ποσοστό για το ΠΑΣΟΚ πέφτει στο 35%.

Αποτελέσματα αντιφατικά, που ανταναικλούν την εν γένει παθογένεια των δημοσκοπήσεων (τρόπος που τίθενται οι ερωτήσεις, δυνατότητα επιλογών κ.λπ.). Όμως, το γεγονός ότι η πλειοψηφία ταυτίζει ΠΑΣΟΚ και ΝΔ και ταυτόχρονα δε μετακινείται στην πρόθεση ψήφου (ούτε καν σε επίπεδο δημοσκόπησης), διατηρώντας το δικομματισμό σε υψηλότατα επίπεδα, αποκαλύπτει μια κοινωνική παθογένεια. Αποκαλύπτει μια εργαζόμενη κοινωνία απογοητευμένη, ηττημένη, παθητική, χωρίς διάθεση αντίστασης, η οποία αναζητά το «μικρότερο κακό» χωρίς να αμφισβητεί καν τις υπάρχουσες πολιτικές ισορροπίες.

■ Αρπαχτή

Η υπόθεση θα ήταν για γέλια, αν δεν έθετε και πάλι σε ταλαιπωρία τον πληθυσμό μιας αρκετά μεγάλης περιοχής και δεν αποκάλυπτε μια ακόμα περιπτώση αρπαχτής εις υγείαν των φορολογούμενων κοροϊδών. Το ΥΠΕΧΩΔΕ αποφάσισε να μεταφερθούν 60.000 τόνοι από τη λυματολάσπη της Ψυττάλειας στη Γερμανία. Ο εργολάβος που πήρε τη δουλειά ναύλωσε ένα υπό κυπριακή σημαία σαπιάκι χωρητικότητας 3.500 τόνων! Και σαν να μην έφτανε αυτό, μόλις το πλοίο φόρτωσε 1.800 τόνους παρουσίασε πρόβλημα ευστάθειας και ακινητοποιήθηκε. Με το ανακάτεμα της λάσπης κατά τη διάρκεια της φόρτωσης η μπόχα αποδεσμεύτηκε και πάλι και έπνιξε την ευρύτερη περιοχή Περάματος, Κερατσινίου και Δραπετσώνας. Χρειάζεται μήπως να προσθέσουμε τίποτ' άλλο;

Σαν έτοιμος από καιρό ο πρώην πρόεδρος της Δημοκρατίας Κ. Στεφανόπουλος, ελάχιστες μόνο μέρες μετά την ελληνοτουρκική αεροπορική εμπλοκή στο διεθνές εναέριο χώρο νοτίως της Καρπάθου, έδωσε τον τόνο στη συζήτηση που είχε ήδη ξεκινήσει και με την πρότασή του για παραπομπή όλων των ελληνοτουρκικών διαφορών (πλην των «γκρίζων ζωνών») στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης, έβαλε τη βάση της συζήτησης, η οποία έχει ήδη ανάψει ανάμεσα στους εκπροσώπους του αστικού πολιτικού κόσμου και του «λόμπι» που ελέγχει τα ΜΜΕ.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Στεφανόπουλος λειτουργεί σαν «λαγός» σε μια κούρσα που άλλοι θα τερματίσουν. Είναι πολύ έμπειρος πολιτικός και έχει κινηθεί πάντα μέσα στο πλαίσιο της νομιμότητας, για να πιστέψουμε ότι πέταξε μια «ρουκέτα» χωρίς προηγουμένως να έχει συνεννοηθεί με κυβέρνηση και αντιπολίτευση. Αλλωστε, η συντηρητική «Καθημερινή» που φιλοξένησε το άρθρο του είναι μια εφημερίδα με ιδιαίτερες διακρίσεις στον εθνικισμό (με ευρύ φάσμα, μάλιστα, που ξεκινά από τον Λυγερό και φτάνει στον Δελαστίκ) και δεν επελέγη τυχαία. Επελέγη για να σηματοδοτήσει και αυτή την ανάγκη για «αλλαγή πολιτικής».

Παπανδρέου, Σημίτης, Αλαβάνος, Κωνσταντόπουλος έσπευσαν αμέσως να συνταχθούν με την πρόταση Στεφανόπουλου. Η κυβέρνηση το έκανε με το δικό της τρόπο και η αρρυθμία που εμφάνισε την πρώτη μέρα επιβεβαιώνει πως ο Στεφανόπουλος είχε την έγκριση του Μαξίμου για να προχωρήσει. Ενώ, λοιπόν, Ντόρα και Σουφλιάς χαρακτηρίζουν «ενδιαφέρουσες» τις απόψεις Στεφανόπουλου, ο Μείμαράκης κατέθετε τη δημόσια διαφωνία του. Ντόρα και Σουφλιάς είχαν προηγουμένως συναντηθεί με τον Καραμανλή, ο Μείμαράκης όχι, γι' αυτό και αιφνιδιαστική. Μια μέρα αργότερα τα μάζεψε και αυτός και περιόρισε τη διαφωνία του στην άποψη για αποστρατιωτικοποίηση των νησιών του Αιγαίου, σημειώνοντας με νόημα, ότι ο υπουργός Αμυνας πρέπει υποχρεωτικά να είναι «ένα κλικ» πιο σκληρός από τους συναδέλφους του. Υπάρχουν και οι «στρατόγαβλοι» καρabanάδες, βέβαια, τους οποίους πρέπει να καθουχάσει.

Με την τοποθέτηση του Ρουσόπουλου, που επανεμφανίστηκε μετά από καιρό στο φρονιμ για να χαρακτηρίσει και αυτός «ενδιαφέρουσα την προσέγγιση» Στεφανόπουλου, ολόκληρη η κυβέρνηση ευθυγραμμίστηκε σε μια κατεύθυνση που λέει: Αφήνουμε την πρόταση Στεφανόπουλου να ζυμωθεί, αφήνουμε ΠΑΣΟΚ

■ Ελληνοτουρκικές σχέσεις

Από την αστική στην προλεταριακή γραμμή

και ΣΥΝ να κάνει τη δουλειά της προπαγάνδας, έχουμε μαζί μας τους μεγαλοκαναλάρχες και μεγαλοεκδότες, περιορίζουμε τους σκληρούς εθνικιστές, μετράμε την αντίκτυπο στη λεγόμενη κοινή γνώμη και βλέπουμε. Γιατί το τελευταίο που θα ήθελε ο Καραμανλής σ' αυτή τη φάση θα ήταν απώλειες στην εκλογική δύναμη της ΝΔ απ' αφορμή μια ήπια γραμμή στα ελληνοτουρκικά. Τις απώλειες προς τον Περισσό δεν τις φοβάται, τις απώλειες προς τον Καρατζαφέρη, όμως, πρέπει να τις υπολογίσει καλά, ενώ δε μπορεί να δείξει και εμπιστοσύνη προς το ΠΑΣΟΚ, που μπορεί οποιαδήποτε στιγμή να κάνει στροφή προς «σκληρές» θέσεις καθαρά για προεκλογικούς λόγους.

Η ουσία είναι πως η κυβέρνηση Καραμανλή αλλάζει ρότα και επιστρέφει εκεί απ' όπου έφυγε. Στην πολιτική του Εισίνκι, που είχαν θεμελιώσει ο Σημίτης με τον Γιωργάκη. Μια πολιτική που ουδέποτε εφαρμόστηκε στην πράξη και που την εγκατέλειψε ο Μολυβιάτης. Τι έλεγε το Εισίνκι; Να γίνουν ελληνοτουρκικές διαπραγματεύσεις και μετά τα άλυτα ζητήματα να παραπεμφθούν υποχρεωτικά στη Χάγη. Πέρασαν πέντε χρόνια με κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ουδείς από την κυβέρνηση Σημίτη τόλμησε να εγείρει ζήτημα παραπομπής στη Χάγη και να το θέσει στην ατζέντα των διαπραγματεύσεων της Τουρκίας με την ΕΕ. Ο Μολυβιάτης εγκατέλειψε και τυπικά την αναφορά σε υποχρεωτική παραπομπή στη Χάγη, θεωρώντας ότι αν η Τουρκία δεχόταν να υπογράψει συνυποσχετικό, το αποτέλεσμα της Χάγης δεν θα ήταν το επιθυμητό για το ελληνικό κράτος.

Τώρα, ολόκληρο το πολιτικό σύστημα (ή μάλλον η συντριπτική του πλειοψηφία) δείχνει να επιστρέφει στη γραμμή του Εισίνκι, θεωρώντας ότι η Χάγη αποτελεί πανάκεια, που θα μας οδηγήσει σε μια μακροχρόνια ειρήνη στο Αιγαίο, θα μας απαλλάξει από τις συνεχείς τριβές και τους υπέρογκους πολεμικούς εξοπλισμούς.

Ανούσιος καυγός

Οι αντίπαλοι αυτής της γραμμής, εμφανώς λιγότεροι και χωρίς την ίδια δύναμη σε σχέση με το παρελθόν, έβγαλαν τη γνωστή ιδεολογικοπολιτική πραμάτεια τους και την

πουλάνε στο παζάρι των 8:30 κάθε βράδυ και λίγες ώρες αργότερα στο παζάρι των «τοκνούργιο». Τα ίδια και τα ίδια, για την επιθετικότητα της Τουρκίας, για τη λογική βάσει της οποίας απονέμεται το διεθνές δικαιο κ.λπ. Η διαφορά με ανάλογους καυγάδες στο παρελθόν είναι ότι πλέον δεν έχουμε κατηγορίες για «ενδοτισμό» (κάτι ψιλά πετάει ο Καρατζαφέρης μόνο). Τώρα, η συζήτηση είναι περί της «αποτελεσματικότητας» της μιας ή της άλλης γραμμής και άπαντες αναγνωρίζουν στους άλλους ότι διαπνέονται από εθνικά αισθήματα.

Επί της ουσίας, όμως, τίποτα δεν αλλάζει σε σχέση με το παρελθόν. Γιατί όλη η συζήτηση από τη μια γίνεται σε εθνικιστική βάση (ανεξάρτητα από τις διαφορές στην τακτική) και από την άλλη έχει ως αναφορά το διεθνές δικαιο, που είναι ιμπεριαλιστικό δικαιο και επομένως δεν εμπνέει στον ελληνικό εθνικισμό σιγουριά ότι θα βολέψει τα δικά του συμφέροντα.

Ελληνικός εθνικισμός

Ακούγοντας τους πολιτικούς και διαβάζοντας τα ΜΜΕ στην Ελλάδα, σχηματίζεις την εντύπωση ότι οι «κακοί» είναι μαζεμένοι όλοι στην άλλη πλευρά του Αιγαίου. Από τη δική μας πλευρά κατοικούν άνθρωποι που ποθούν μόνο την ειρήνη, που δεν επιδιώκουν την κυριαρχία, που δεν προκαλούν.

Δε χρειάζεται να πάμε στο πολύ μακρινό 1922 και να θυμηθούμε την εισβολή του ελληνικού στρατού στην Τουρκία, για λογαριασμό των Αγγλογάλλων ιμπεριαλιστών. Δεν χρειάζεται να πάμε στο πιο κοντινό 1974, στις σφαγές των Τουρκοκυπρίων που είχαν προηγηθεί και στο πραξικόπημα της χούντας, που έδωσαν την ευκαιρία να εισβάλει στην Κύπρο, να κατακτήσει εδάφη και να διχοτομήσει «ντε φάκτο» το νησί. Αρκεί να δούμε μερικά από εκείνα που εμφανίζονται ως ελληνοτουρκικές διαφορές από το 1974 μέχρι σήμερα.

Θα είναι ή όχι επιθετική πράξη (έτσι όπως ορίζεται στο ιμπεριαλιστικό διεθνές δικαιο) η επέκταση των ελληνικών χωρικών υδάτων στα 12 μίλια, που θα μετατρέψει το Αιγαίο σε ελληνική λίμνη; Είναι

ή δεν είναι επιθετική πράξη η διεκδίκηση της αποκλειστικότητας στον έλεγχο της εναέριας κυκλοφορίας και στις επιχειρήσεις έρευνας διάσωσης από το ελληνικό κράτος; Και πώς να ερμηνεύσει κανείς την πρωτοτυπία ένα κράτος (το ελληνικό) να έχει άλλα θαλάσσια σύνορα και άλλα εναέρια; Μιλούν για τις παραβιάσεις των τουρκικών αεροσκαφών. Δε μιλούν, όμως, για τις αντίστοιχες των ελληνικών αεροσκαφών, που καταγράφει καθημερινά ο τουρκικός Τύπος. Δε μας λένε για τα «touch and go» των ελληναράδων πιλότων στα τουρκικά αεροδρόμια (γλείφουν με τις ρόδες των αεροπλάνων τους αεροδιάδρομους στην Τουρκία και μετά επιστρέφουν στη βάση τους στην Ελλάδα, όπου τους υποδέχονται με χειροκροτήματα οι συναδέλφοί τους και τα φαντάρια).

Το ελληνικό κράτος ξέρι πολύ καλά ότι αν πάει στη Χάγη, δε θα είναι όλα ρόδινα για τις απόψεις του. Υπάρχουν ζητήματα στα οποία θα αναγκαστεί να υποχωρήσει, ικανοποιώντας θέσεις της τουρκικής πλευράς. Και αυτό δεν το θέλει. Δεν το θέλει και για τον επιπρόσθετο λόγο, ότι έχει διαπαιδαγωγήσει τον ελληνικό λαό με το ντούρο εθνικισμό και τον αντιτουρκισμό και η εκάστοτε κυβέρνηση φοβάται το πολιτικό κόστος. Αυτά είχε υπόψη του ο παμπόνηρος Μολυβιάτης και απεμπλόκαρα από το Εισίνκι, επιλέγοντας την τακτική «ας' το να σέρνεται». Τώρα, η πλειοψηφία της πολιτικής ηγεσίας ξαναστρέφεται στο Εισίνκι, σπρωγμένη από τα αδιέξοδα που αναπαρήγαγε η γραμμή Μολυβιάτη.

Ελπίζουν μήπως ότι σε ορατό χρόνο θα φτάσουν στην υπογραφή συνυποσχετικού για τη Χάγη; Όχι βέβαια, δεν είναι αφελείς. Ξέρουν πολύ καλά ότι οι διαπραγματεύσεις θα κρατήσουν πολύ, πάρα πολύ. Ετσι, όμως, «αγοράζουν» πολιτικό χρόνο». Ελπίζουν σε κάποια εκτόνωση της έντασης, σε ενίσχυση του Ερντογάν και της «ευρωπαϊκής» γραμμής στην Τουρκία και... γενικώς ελπίζουν. Ουσιαστικά, πρόκειται για μια παραλλαγή της ίδιας τακτικής και όχι για κάτι το ριζικά διαφορετικό.

Ταξική γραμμή

Το ερώτημα είναι γιατί εμείς πρέπει να ακολουθούμε την ελληνική αστική πολιτική στους μαιάνδρους της διε-

θνούς διπλωματίας. Τι είναι αυτό που μας συνδέει μαζί της;

Να το πούμε ωμά: πρώτα πρέπει να αισθανόμαστε άνθρωποι της εργατικής τάξης και μετά Έλληνες. Αν τοποθετήσουμε έτσι τα πράγματα, τότε είναι εύκολο να ξεκαθαρίσουμε ορισμένα θεμελιώδη ζητήματα.

Ας θυμηθούμε κατ' αρχήν το περίφημο ρητό του Κλάουζεβιτς: «Ο πόλεμος είναι η συνεχής της πολιτικής με βία μεσο». Εκείνο που πρέπει να κοιτάξουμε, λοιπόν, δεν είναι ποιός είναι επιτιθέμενος και ποιός αμυνόμενος (μολονότι και σ' αυτό σηκώνει πολύ νερό, όπως είδαμε παραπάνω), ποιός «ξεκινά πρώτος» και ποιός απαντά, αλλά τι πολιτική ακολουθείται και στα δυο μέρη. Και πρώτα-πρώτα, βέβαια, να κοιτάξουμε τι πολιτική ακολουθείται, ποια πολιτική κυριαρχεί στη δική μας χώρα. Ποιος θα διαφωνήσει ότι η ελληνική αστική τάξη ακολουθεί μια πολιτική στυγνής καπιταλιστικής εκμετάλλευσης των εργατών, Ελλήνων και αλλοεθνών; Οι ακολουθεί μια πολιτική συστηματικής εθνικής καταπίεσης των μειονοτήτων που κατοικούν εντός της ελληνικής επικράτειας; Οι ακολουθεί μια επιθετική εξωτερική πολιτική στα Βαλκάνια, επεκτείνοντας τις οικονομικές της δραστηριότητες και θεωρώντας τις γειτονικές χώρες ενδοχώρα; Οι συμμετέχει σε ιμπεριαλιστικές εθνικές καταπίεσης των μειονοτήτων που κατοικούν εντός της ελληνικής επικράτειας; Οι ακολουθεί μια επιθετική εξωτερική πολιτική στα Βαλκάνια, επεκτείνοντας τις οικονομικές της δραστηριότητες και θεωρώντας τις γειτονικές χώρες ενδοχώρα; Οι συμμετέχει σε ιμπεριαλιστικές εκστρατείες στα πέρατα της Γης;

Αυτή την πολιτική θα υπερασπιστούμε; Θα απεμπολήσουμε τα ταξικά μας συμφέροντα και θα μπορούμε στο μακρινό υπό την ηγεσία των αστικών κυβερνήσεων, που εκφοβάουν αυτή την πολιτική της ελληνικής αστικής τάξης, που σε συντομία περιγράφουμε αμέσως παραπάνω; Για ποιο λόγο; Στο όνομα ποιων ιδεών, στο όνομα ποιων συμφερόντων;

Δική μας στρατηγική μπορεί και πρέπει να είναι μόνο η στρατηγική της προλεταριακής επανάστασης, του σοσιαλισμού του αστικού κράτους, της κατάργησης των εκμεταλλευτικών σχέσεων παραγωγής. Αυτή η στρατηγική περιέχει ως συστατικό της στοιχείο τη φιλία και την ταξική αλληλεγγύη με τους προλετάρους και τους φτωχούς αγρότες της Τουρκίας.

«Τα σώματα των πεζοναυτών είναι γεμάτα από έντιμους ανθρώπους που καταλαβαίνουν τους κανόνες του πολέμου... Αυτοί που παραβίασαν το νόμο, εάν το έκαναν, θα τιμωρηθούν» (Τζορτζ Μπους, στην πρώτη δημόσια τοποθέτησή του για τις εν ψυχρώ δολοφονίες που έγιναν τον περασμένο Νοέμβριο στη Χαντίθα, 31/5/2006, CNN). Κατατρομοκρατήθηκαν οι ελάχιστοι επιόρκοι πεζοναύτες που ατιμάζουν το έντιμο σώμα των Αμερικάνων Πεζοναυτών με το να διαπράττουν εγκλήματα και να δυσφημούν το στρατό της παγκόσμιας δημοκρατίας! Λούφραξαν όσο πίστεψαν ότι θα συγκαλύψουν αυτό το έγκλημα, ακόμα κι αν... έχουν δίκιο οι άνθρωποι, γιατί δεν υπάρχει κανένας λόγος να βγαίνει στη φόρα ένα γεγονός που αποτελεί ακραία εξαίρεση (κάτι σαν τις «δικές μας» εξαιρέσεις, όταν αποκαλύπτονται σκάνδαλα που αφορούν αστυνομικούς ή όταν εκτυρωσκροτούν κατά... διαβολική σύμπτωση τα περίστροφα των μπάτσων). Αλλωστε οι Ιρακινοί σφάζονται μεταξύ τους και οι Αμερικάνοι θέλουν να εμποδίσουν αυτό το κακό!

Φούσκωσαν τα στήθη τους με ικανοποίηση όλοι αυτοί που πιστεύουν στη δημοκρατία που φέρνει ο αμερικάνικος στρατός στο Ιράκ, γιατί με τα λόγια του Μπους αναδεικνύεται η ανωτερότητα της Δημοκρατίας! ΕΑΝ παρανόμησαν κάποιοι πεζοναύτες, ακόμα κι αν είναι μετρημένοι στα δάχτυλα, ΘΑ τιμωρηθούν!!! Όχι, για να μη νομίζετε σεσείς οι φανατικοί αντιαμερικανοί, ότι ο αμερικάνικος στρατός είναι ένα τσουρμού κτηνώδη υποκείμενα που εξαπολύουν έναν κατακτητικό πόλεμο ναζιστικού τύπου! Η αλήθεια θα λάμψει! Ο διοικητής των πεζοναυτών, μάλιστα, στρατηγός Μάικλ Χάγκι, πήγε την προηγούμενη Πέμπτη στο Ιράκ για να «συνετίσει» τους πεζοναύτες, δηλώνοντας ότι

Έντιμοι... δολοφόνοι

«κινδυνεύουμε να αρχίσουμε να αδιαφορούμε για την απώλεια ανθρώπινης ζωής και να ατιμαστούμε!» Αν υποψιαστούμε ότι κινδυνεύουν απ' αυτό, τότε χαιρόμαστε ιδιαίτερα που η αμερικάνικη δικαιοσύνη ασχολείται με το θέμα και απ' ότι λένε οι πληροφορίες του «Ιντιπέντεντ» οι εμπλεκόμενοι πεζοναύτες μπορεί να αντιμετωπίσουν μέχρι και την ποινή του θανάτου! Τώρα... ηουχάσαμε.

Αν το ζήτημα δεν ήταν τόσο σοβαρό, θα ήταν να κρατάς την κοιλιά σου απ' τα γέλια με τις μαλακίες που ειπώθηκαν από Αμερικάνους και Δυτικούς πολιτικούς, αξιωματούχους, δημοσιογράφους και λοιπούς παρατρεχάμενους για τα γεγονότα που συνέβησαν στη Χαντίθα, μια μικρή αγροτική πόλη 200 χιλιομέτρων βορειοδυτικά της Βαγδάτης, στην ταραγμένη επαρχία Ανμπάρ κοντά στον ποταμό Ευφράτη, στις 19 Νοέμβρη του περασμένου χρόνου. Υπενθυμίζουμε ότι οι Αμερικάνοι πεζοναύτες κατηγορούνται για εν ψυχρώ δολοφονία 24 Ιρακινών αμάχων (μεταξύ των οποίων και έξι μικρών παιδιών), μετά από εισβολή στα σπίτια τους για να εκδικηθούν το θάνατο ενός συναδέλφου τους που σκοτώθηκε από αυτοσχέδιο εκρηκτικό μηχανισμό τη στιγμή που το όχημά τους περνούσε από γειτονικό δρόμο.

κό δρόμο.

Αν και από την πρώτη στιγμή υπήρχαν καταγγελίες (με πιο συγκλονιστική αυτή της δεκάχρονης Ιμάν Χασάν, που γλίτωσε γιατί κρύφτηκε μαζί με τον αδελφό της τη στιγμή που η οικογένειά της ξεκληρίζονταν μέσα στο ίδιο της το σπίτι απ' τα αφιονισμένα καθάρματα του... τιμημένου τάγματος των Πεζοναυτών), οι καταγγελίες αυτές έκα-

ναν τέσσερις μήνες να αποκαλυφθούν απ' το περιοδικό «Time» (στις 15 Μάρτη 2006). Παρά το γεγονός ότι το «Time» είχε στα χέρια του απ' τον Γενάρη φωτογραφικό και βιντεοσκοπικό υλικό παρμένο από έναν Ιρακινό φοιτητή δημοσιογραφίας, στο οποίο φαινόταν οι λίμνες αίματος μέσα στο σπίτι της οικογένειας Χασάν, χωρίς καμία απολύτως ένδειξη συγκρούσεων έξω απ' το κτίριο, το περιοδικό δεν τις δημοσίευσε, ίσως γιατί ο εκπρόσωπος των πεζοναυτών λοχαγός Τζέφρι Πουλ έλεγε ότι πρόκειται για προπαγάνδα της Αλ-Κάιντα!!!

Ακόμα χειρότερα, η... άτεγκτη αμερικάνικη δικαιοσύνη σφύριζε αδιάφορα διεξάγοντας «έρευνα» μέχρι να ξεφουσκώσει ο θόρυβος. Προσπαθούσε να... διαλευκάνει το ζήτημα, γιατί υπήρχε και η άλλη εκδοχή απ' τον εκπρόσωπο των πεζοναυτών που αναφέραμε παραπάνω και τον εκπρόσωπο της πολυεθνικής δύναμης αντισυνταγματάρχη

Μάρτιν Χινγκ, που υποστήριζαν ότι «δεκαπέντε Ιρακίνοί άμαχοι και ένας πεζοναύτης σκοτώθηκαν όταν μία βόμβα εξερράγη σε έναν δρόμο στη Χαντίθα» κι ότι «οι αντάρτες τοποθέτησαν αμάχους μπροστά τους, ως ανθρώπινες ασπίδες, την ώρα που οι πεζοναύτες απαντούσαν με πυρά για να αμυνθούν!»

Δυστυχώς γι' αυτούς, όμως, ο θόρυβος δεν ξεφουσκώσε, καθώς ορισμένοι πιο έξυπνοι υπερασπιστές του αμερικάνικου κεφαλαίου, όπως ο Δημοκρατικός γεροϋσιαστής και πρώην πεζοναύτης Τζον Μάρθα, βρήκαν την ευκαιρία να επιτεθούν στην κυβέρνηση Μπους και επιχειρήσαν να αναστηλώσουν το τσαλαπατημένο «δημοκρατικό» προσώπιο των ΗΠΑ, με το να στριμώξουν την κυβέρνηση Μπους.

Από κει και πέρα τα πράγματα θα πάρουν το γνωστό δρόμο, όπως έγινε και με το Αμπό Γκράμπ, τη γενοκτονία στη Φαλούτζα κλπ. Κάποιοι θα «τιμωρηθούν» (ήδη η επιτροπή που έχει συσταθεί απ' το Πεντάγωνο διαπίστωσε αντιφάσεις στις μαρτυρίες των πεζοναυτών) για να φανεί ότι η «υπερδύναμη» σέβεται τους κανόνες του πολέμου «τιμωρώντας» όσους τους παραβιάζουν, ο θόρυβος θα κοπάσει και κάποιοι λίγοι (δυστυχώς) θα μιλούν για ένα ακόμα Μάι Λάι (τότε που κάποιοι άλλοι έντιμοι πεζοναύτες αφάνισαν ένα ολόκληρο χωριό σκοτώνοντας 500 άνδρες, γυναίκες και παιδιά στο

Βιετνάμ το 1968), που αποτελεί κορυφή του παγόβουνου όσων συμβαίνουν καθημερινά στο Ιράκ.

Μη νομίζετε όμως ότι αυτοί που θα τιμωρηθούν θα... κακοπεράσουν. Για του λόγου του αληθές ξαναγράψουμε αυτά που είχαμε αναφέρει απ' αυτές εδώ τις στήλες λίγο μετά τις αποκαλύψεις του περιοδικού «Time» (που αφορούσαν τρία κι όχι ένα περιστατικά εν ψυχρώ δολοφονιών): «Σύμφωνα με τα στοιχεία του Πενταγώνου, έχουν ερευνηθεί τουλάχιστον 600 περιπτώσεις βασανιστηρίων και κακοποιήσεων από αμερικάνους στρατιώτες στο Ιράκ και στο Αφγανιστάν και έχουν τιμωρηθεί 230 στρατιώτες για «ανάρμοστη συμπεριφορά». Ομως η μελέτη τριών οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα, με έδρα τη Νέα Υόρκη, που πρόκειται να δοθεί στη δημοσιότητα τον ερχόμενο μήνα, αποκαλύπτει ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς τιμωρήθηκαν μόνο με διοικητικές ποινές, όπως στέρηση βαθμού ή μισθού, περιορισμό στη βάση ή επιπλέον υπηρεσία. Επίσης από τα 76 στρατοδικεία που έχουν γίνει, μόνο σε μετρημένες στα δάκτυλα περιπτώσεις επιβλήθηκαν ποινές φυλάκισης μεγαλύτερες από ένα χρόνο, συμπεριλαμβανομένων των βασανιστών του Αμπό Γκράμπ. Στη συντριπτική πλειοψηφία επιβλήθηκαν ποινές 2-4 μηνών, ενώ είναι ολοφάνερο, επισημαίνει η μελέτη, ότι ο στρατός προτιμά την επιβολή διοικητικών ποινών και όχι την προσφυγή στα στρατοδικεία» («Κόντρα» αρ.φυλ.417, 1/4/05).

■ Νότιος Λίβανος

Αγκάθι στα πλευρά του Ισραήλ

Ήταν οι σφοδρότερες συγκρούσεις των τελευταίων πέντε μηνών αυτές που διαδραματίστηκαν στις αρχές της βδομάδας μεταξύ του ισραηλινού στρατού και της Χεζμπολάχ στο Νότιο Λίβανο. Οι συγκρούσεις ξέσπασαν μετά από την επίθεση με ρουκέτες κατά θέσεων του ισραηλινού στρατού στο βόρειο Ισραήλ, κοντά στην αεροπορική βάση της πόλης Σαφράντ που είχε σαν αποτέλεσμα τον τραυματισμό ενός Ισραηλινού στρατιώτη. Αν και η επίθεση χρεώθηκε σε μαχητές της Τζιχάντ, ως αντίποινα για τη δολοφονία δύο στελεχών της την προηγούμενη Παρασκευή στη Σιδώνα, ο ηγέτης της οργάνωσης στο Λίβανο αρνήθηκε κάθε συμμετοχή.

Την Κυριακή, ισραηλινά αεροπλάνα σφουροκόπησαν θέσεις της Χεζμπολάχ και του παλαιστινιακού «Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης - Γενική Διοίκηση», σκοτώνοντας δύο μαχητές (έναν από κάθε οργάνωση). Οι δυνάμεις του ΟΗΕ στο Λίβανο ανέλαβαν μεσολαβητικό ρόλο για να εκτονωθεί η κρίση, όμως λίγο πριν από την συμφωνία κατάπαυσης του πυρός, η Χεζμπολάχ αντεπιτέθηκε (σύμφωνα με το τηλεοπτικό δίκτυο Al Manar TV που πρόκειται στη Χεζμπολάχ) και χτύπησε με ρου-

κέτες ισραηλινό στρατιωτικό φυλάκιο τραυματίζοντας άλλον ένα Ισραηλινό στρατιώτη. Οι συγκρούσεις συνεχίστηκαν για ώρα προκαλώντας τον πανικό στο βόρειο Ισραήλ, όπου οι κάτοικοι όλων των πόλεων που βρίσκονται κατά μήκος των συνόρων αναγκάστηκαν να μεταφερθούν σε καταφύγια.

Την επόμενη μέρα, ο υπουργός Τηλεπικοινωνιών του Λιβάνου Χαμαντέχ σε συνέντευξη στο Αλ-Τζαζίρα κάλεσε την Χεζμπολάχ να παραδώσει τα όπλα στην κυβέρνηση, διευκρινίζοντας στη συνέχεια ότι δεν επιθυμεί τη διάλυση της Χεζμπολάχ αλλά τη συγκέντρωση των πολεμικών δραστηριοτήτων στα χέρια της λιβανέζικης κυβέρνησης. Πώς όμως να επιβάλει κάτι τέτοιο τη στιγμή που

η Χεζμπολάχ συνεχίζει να χαίρει μεγάλης εκτίμησης μέσα στον λιβανέζικο λαό, όπως έδειξε και η μεγάλη συγκέντρωση για την επέτειο των έξι χρόνων απελευθέρωσης του Νότιου Λιβάνου το περασμένο Σάββατο αλλά και η κηδεία του μαχητή της που σκοτώθηκε στις μάχες, που μετατράπηκε σε έναν ορμητικό χείμαρρο πάνω από 8000 ατόμων;

Δε μπορούν επομένως να πειράξουν τη Χεζμπολάχ (που σημειωτέον ανήκει στη λίστα με τις «τρομοκρατικές οργανώσεις» του ΥΠΕΞ των ΗΠΑ). Γιατί και οι πέτρες ξέρουν ότι η Χεζμπολάχ ήταν αυτή που έδιωξε τους Σιωνιστές απ' το Νότιο Λίβανο. Το μέτωπο του Νότιου Λιβάνου κάθε άλλο παρά έχει κλείσει. Ομως, η σιωνιστική επιθετικότητα συναντά σκληρή αντίσταση, όπως αναγκάζονται να παραδεχτούν ακόμα και ισραηλινός στρατιωτικοί ανάλυτες: «Ο στρατηγός Χερς (σ.σ. Ισραηλινός) λέει ότι το Ισραήλ μπορεί να εξαπολύσει μαζική επίθεση. Θα έπρεπε να του υπενθυμίσουμε ότι και η Χεζμπολάχ μπορεί επίσης να εξαπολύσει μαζική επίθεση. Διαθέτει πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς και κανείς δεν θέλει να δει τους κατοίκους της Χάιφα στα καταφύγια» (Yuan Limor, Αλ-Μανάρ, 31/5/06).

Σιγοκαίει η φλόγα στα γαλλικά προάστια

Πεδίο μάχης θύμιζε το Μοντφερμείγ για τέσσερις ώρες, όταν 100 περίπου νεαροί αφρικανικής καταγωγής συγκρούστηκαν με περίπου 250 μπάτσους, αφού οι διαδηλωτές άρχισαν να χτυπούν τα κάγκελα του σπιτιού του δημάρχου Χαβιέ Λεμουάν. Ο Λεμουάν, ο οποίος είναι μέλος του κυβερνώντος κεντροδεξιού κόμματος UMP, έχει απαγορεύσει τη συνάθροιση άνω των τριών ατόμων για τους νέους κάτω των 18 ετών, μετά τις ταραχές του περασμένου φθινοπώρου. Παρολαυτά, δεν απετράπησαν οι συγκρούσεις που αυτόπτες μάρτυρες αναφέρουν ότι πυροδοτήθηκαν από τη σύλληψη ενός νεαρού με την κατηγορία της επίθεσης σε οδηγό λεωφορείου.

Τα επεισόδια επεκτάθηκαν και στο γειτονικό προάστιο Κλισί σου Μπουά, όπου τον περασμένο Οκτώβρη είχαν σκοτωθεί από ηλεκτροπληξία δύο νεολαίοι αφρικανικής καταγωγής, όταν κατέφυγαν σε έναν ηλεκτρικό υποσταθμό για να γλυτώσουν απ' τους μπάτσους που τους κυνηγούσαν, δίνοντας την αφορμή για ένα εκτεταμένο ξέσπασμα βίας στα γαλλικά προάστια. Είναι φανερό ότι τίποτα δεν άλλαξε (παρά τις υποσχέσεις της κυβέρνησης) κι ότι η φλόγα σιγοκαίει μέχρι να κάψει ξανά την «ασφάλεια» της γαλλικής κοινωνίας.

Μπορεί το δικαίωμα ύπαρξης του Ισραήλ να εγγυηθεί τα δίκαια του λαού της Παλαιστίνης;

Παρά την απώριψη από την κυβέρνηση της Χαμάς του δεκαήμερου τελεσίγραφου που έδωσε ο πρόεδρος Μαχμούντ Αμπάς, προκειμένου η νέα κυβέρνηση να υιοθετήσει το κείμενο των πέντε Παλαιστίνων φυλακισμένων (διαφορετικά είτε ότι θα το θέσει σε δημοψήφισμα μέσα σε 40 μέρες), προβληματισμός επικρατεί στους κόλπους της Χαμάς για τη στάση που θα πρέπει να κρατήσει απέναντί του. Υπενθυμίζουμε ότι το κείμενο φέρει τις υπογραφές πέντε Παλαιστίνων κρατουμένων οι οποίοι προέρχονται από τις πέντε μεγαλύτερες παλαιστινιακές οργανώσεις (Φατάχ, Χαμάς, Τζιχάντ, Λαϊκό και Δημοκρατικό Μέτωπο) έχει ημερομηνία 9 Μάη και στάλθηκε στον πρόεδρο Αμπάς και τον πρωθυπουργό Χανίγια λίγες μέρες μετά, οι οποίοι και το χαιρέτησαν. Αποσπάσματα της επιστολής δημοσιεύτηκαν στην ιστοσελίδα αλληλεγγύης στον Μαρουάν Μπαργκούτι (<http://www.freebarghouti.org/>), που ήταν και ένας από τους υπογράφοντες.

Τα κυριότερα από τα 18 σημεία αυτής της επιστολής ήταν:

1. Η Χαμάς και η Τζιχάντ θα πρέπει να αναγνωρίσουν την Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ) σαν το μόνο νόμιμο εκπρόσωπο του παλαιστινιακού λαού (πράγμα με το οποίο δε συμφωνούν οι δύο αυτές οργανώσεις).
2. Τίθεται σαν στόχος η εγκαθίδρυση παλαιστινιακού κράτους με πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ, αλλά μόνο στα εδάφη που κατακτήθηκαν το 1967, δηλαδή τη Δυτική Οχθη και τη Λωρίδα της

Γάζας και εφόσον επιτραπεί να γυρίσουν πίσω όλοι οι πρόσφυγες.

3. Δίνεται ιδιαίτερη έμφαση στο δικαίωμα πραγματοποίησης επιθέσεων μόνο μέσα στα όρια της Δυτικής Οχθης και της Λωρίδας της Γάζας καλώντας μάλιστα στο σχηματισμό ενός «Παλαιστινιακού Μετώπου Αντίστασης» που θα συντονίζει τις επιθέσεις.

4. Κάνει έκκληση στον Αμπάς και τον Χανίγια να σεβαστούν ο ένας τις εξουσίες του άλλου και να δουλέψουν αρμονικά στο πλαίσιο του παλαιστινιακού συντάγματος.

5. Υπογραμμίζει την αναγκαιότητα μεταρρύθμισης των κυβερνητικών ιδρυμάτων και ειδικά του δικαστικού σώματος.

6. Υποστηρίζει το δικαίωμα του Αμπάς και της ΟΑΠ για άμεσες διαπραγματεύσεις με το Ισραήλ, υπό τον όρο ότι οποιαδήποτε συμφωνία θα πρέπει να επικυρωθεί πρώτα από ένα δημοψήφισμα.

Το «Παλαιστινιακό Κέντρο Ενη-

μέρωσης», που πρόσκειται στη Χαμάς, ανέφερε την περασμένη Τρίτη ότι κρατούμενοι της Χαμάς και της Τζιχάντ απέρριψαν το κείμενο με το αιτιολογικό ότι αποτελεί «παρέκβαση από τις εθνικές παλαιστινιακές σταθερές» και αναγνωρίζει έμμεσα το δικαίωμα ύπαρξης του Ισραήλ στα εδάφη που κατακτήθηκαν πριν από το 1967. Σε προηγούμενη ανταπόκριση, όμως, το ίδιο ειδησεογραφικό πρακτορείο, επικαλούμενο αξιόπιστες πηγές της Χαμάς στη Δυτική Οχθη, που

δήλωσαν ανωνυμία επειδή δεν είναι εξουσιοδοτημένες να μιλούν στα ΜΜΕ, ανέφερε ότι υπάρχουν διαφωνίες μέσα στους κόλπους των ηγετών της Χαμάς για τη στάση που θα πρέπει να κρατήσουν απέναντι στην επιστολή των πέντε, με την πλειοψηφία των στελεχών της στη Δυτική Οχθη να υιοθετεί το κείμενο με μικρές τροποποιήσεις και τα στελέχη στη Λωρίδα της Γάζας να το απορρίπτουν αρνούμενα να αναγνωρίσουν έστω και έμμεσα το κράτος του Ισραήλ.

Με την κατάσταση που διαμορφώνεται στα παλαιστινιακά εδάφη (οικονομική καταστροφή, απλήρωτοι υπάλληλοι, διεθνής απομόνωση) θα μπορούσε και να υπερψηφιστεί μέσω δημοψηφίσματος η πρόταση των πέντε (όπως αναφέρουν οι διάφορες δημοσκοπήσεις που παρουσιάζουν τα δυτικά πρακτορεία), όμως τι καινούργιο μπορεί να δώσει αυτή η πρωτοβουλία τελικά; Το Ισραήλ απέρριψε το κείμενο σαν απαράδεκτο, καθώς κάνει λόγο για «επιστροφή όλων των Παλαιστίνων προσφύγων» και για «παλαιστινιακή πρωτεύουσα την Ιερουσαλήμ». Αλλά ακόμα κι αν κατέληγαν σε έναν συμβιβασμό και ανακηρυσσόταν ένα παλαιστινιακό κράτος στα εδάφη που καταλήφθηκαν απ' το Ισραήλ στον πόλεμο των έξι ημερών (Δυτική Οχθη και Λωρίδα της Γάζας), πόσο θα λυνόταν τελικά το πρόβλημα με το σιωνιστικό κράτος ανέπαφο;

Πάρτε για παράδειγμα τη Λωρίδα της Γάζας. Εκεί που οι Σιωνιστές αποχώρησαν από τον πε-

ρασμένο Σεπτέμβριο. Μετά από βδομάδες σποραδικών αεροπορικών επιθέσεων, την περασμένη Τρίτη τα ξημερώματα ο ισραηλινός στρατός πραγματοποίησε την πρώτη του χερσαία επίθεση δολοφονώντας μαχητές της Τζιχάντ. Μήπως τέτοιες «αντιπρομοκρατικές» επιθέσεις θα σταματούσαν, αν γινόταν ένα παλαιστινιακό κράτος και μάλιστα σε δύο κομμάτια γης (Δυτική Οχθη και Λωρίδα της Γάζας) που συνδέονται μεταξύ τους μόνο με ένα δρόμο; Ή μήπως οι Παλαιστίνιοι που θα πήγαιναν να δουλέψουν στο Ισραήλ θα είχαν καλύτερη τύχη ή δεν θα περνούσαν από εξουχιστικό έλεγχο, όπως γίνεται σήμερα; Όσο για την Ιερουσαλήμ ως μη μιλήσουμε καλύτερα. Όταν το ισραηλινό κράτος στέλνει τελεσίγραφο στους τέσσερις βουλευτές της Χαμάς που κατοικούν στον ανατολικό τομέα της πόλης να την εγκαταλείψουν ή να παραιτηθούν από το αξίωμά τους (!) υπάρχει περίπτωση να δεχτεί ποτέ να γίνει η Ανατολική Ιερουσαλήμ πρωτεύουσα του νέου κράτους;

Σχολιάζοντας την πρωτοβουλία των πέντε, οι δυτικοί αναλυτές ρίχνουν το βάρος στη Χαμάς που αρνείται να αναγνωρίσει το Ισραήλ. Το ζητούμενο, όμως, τελικά δεν είναι η αναγνώριση του ισραηλινού κράτους αλλά η αναγνώριση των δικαιωμάτων του παλαιστινιακού λαού. Οχι στα λόγια αλλά στην πράξη. Η οποία αναγνώριση του ισραηλινού κράτους, έτσι όπως έχει σήμερα, δεν αποτελεί σε καμία περίπτωση εγγύηση για την αναγνώριση των δικαίων του παλαιστινιακού λαού απ' το κράτος αυτό.

Χιλή: μαθητική εξέγερση

Δεκάδες χιλιάδες μαθητές απλημύρισαν την περασμένη Τρίτη, 30 Μαΐου, τους κεντρικούς δρόμους του Σαντιάγκο, απαιτώντας από την κυβέρνηση να προχωρήσει σε εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις. Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης σημειώθηκαν συγκρούσεις μαθητών και αστυνομίας, η οποία χρησιμοποίησε δακρυγόνα και μάνικες για να διαλύσει τους διαδηλωτές. Περισσότεροι από 700 μαθητές συνελήφθησαν και τουλάχιστον 14 τραυματίστηκαν. Μαζικές μαθητικές διαδηλώσεις έγιναν την ίδια μέρα και σε πολλές άλλες πόλεις της χώρας. Οι διαδηλώσεις και τα βίαια επεισόδια συνεχίστηκαν και την επόμενη μέρα, γεγονός που προκάλεσε την παρέμβαση της νέας προέδρου Μισέλ Μπασελέ, που χαρακτήρισε υπερβολική και απαράδεκτη τη χρήση βίας από την αστυνομία και απέλυσε τον επικεφαλής των Ειδικών Δυνάμεων για να κατευθύνει τα πνεύματα.

Οι κινητοποιήσεις ξεκίνησαν πριν από μερικές βδομάδες με καταλήψεις σχολείων στο Σαντιάγκο και σταδιακά επεκτάθηκαν σ' όλη τη χώρα, με αποτέλεσμα σήμερα να βρίσκονται υπό κατάληψη εκατοντάδες σχολεία.

Τα βασικά αιτήματα των μαθητών είναι αλλαγή του προγράμματος σπουδών (το υπάρχον είναι κληρονομιά της δικτατορίας Πινοσέτ), δωρεάν μεταφορά με τις δημόσιες συγκοινωνίες και κατάργηση των εξετάσεων (40 δολάρια) που πληρώνουν για να πάρουν μέρος στις εξετάσεις εισαγωγής στα πανεπιστήμια. Απαιτούν ακόμη από την κυβέρνηση να πάρει πίσω την πρότασή αύξησης του ημερήσιου διδακτικού ωραρίου στις 8 ώρες.

Πρόκειται για τη μεγαλύτερη κινητοποίηση στην εκπαίδευση

της τελευταίας δεκαετίας και αποτελεί την πρώτη σοβαρή δοκιμασία για τη σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση της νέας προέδρου Μισέλ Μπασελέ. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές βρίσκονται σε εξέλιξη οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα σε εκπαιδευτικούς των μαθητών και την κυβέρνηση, η οποία προσπαθεί να κλείσει το συντομότερο το μαθητικό μέτωπο, ενώ οι μαθητές προειδοποιούν ότι θα συνεχιστούν οι καταλήψεις και οι διαδηλώσεις, αν δεν ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους μέχρι το τέλος της βδομάδας.

Απεργία πείνας στο Γκουαντανάμο

Απεργία πείνας έχουν ξεκινήσει για μια ακόμη φορά οι κρατούμενοι στο κολαστήριο του Γκουαντανάμο. Οπως ανακοίνωσε η στρατιωτική διοίκηση του κολαστηρίου την περασμένη Κυριακή, στην απεργία πείνας συμμετέχουν 75 κρατούμενοι, οι οποίοι αριθμούνται αυξάνεται μέρα με τη μέρα και οι οποίοι στόχος τους είναι να τραβήξουν την προσοχή των ΜΜΕ ενόψει μια σειράς ακροαματικών διαδικασιών που πρόκειται να γίνουν μέσα στον Ιούνιο.

Αυτή τη στιγμή βρίσκονται στο Γκουαντανάμο 460 περίπου κρατούμενοι, πολλοί από τους οποίους σχεδόν για τέσσερα χρόνια, χωρίς να τους έχουν απαγγελθεί κατηγορίες. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος, μαζί με τις συνθήκες κράτησης, για την απεργία πείνας που είχε ξεκινήσει τον περασμένο Αύγουστο και συνεχίστηκε για πολλές μέρες με τη συμμετοχή των περισσότερων κρατουμένων. Η απεργία σταμάτησε σταδιακά όταν η διοίκηση του στρατοπέδου υπέβαλε τους κρατούμενους των οποίων η υγεία είχε επηρεαστεί σε υποχρεωτική σίτιση, αφού τους ακινητοποιούσαν με χειροπέδες στα κρεβάτια. Η πρακτική αυτή, που

απαγορεύεται από την ιατρική δεοντολογία, είχε προκαλέσει τότε θύελλα αντιδράσεων από αμερικάνικους και όχι μόνο ιατρικούς συλλόγους, ενώ τον περασμένο Μάρτιο περισσότεροι από 250 γνωστοί γιατροί υπέγραψαν επιστολή διαμαρτυρίας για την υποχρεωτική σίτιση και τα βίαια μέσα που χρησιμοποιούν οι αμερικάνικες αρχές για να την επιβάλλουν στους κρατούμενους.

Παράλληλα, πληθαίνουν οι φωνές που ζητούν να κλείσει το Γκουαντανάμο. Στις αρχές Μαΐου, η Επιτροπή του ΟΗΕ ενάντια στα Βασανιστήρια κάλεσε το Λευκό Οίκο να κλείσει το κολαστήριο του Γκουαντανάμο και κάθε άλλο μυστικό κέντρο κράτησης στο εξωτερικό. Το ίδιο επανέλαβε ο Γενικός Εισαγγελέας της Βρετανίας, Λόρδος Γκόλντμιντ, που έχει χαρακτηρίσει το Γκουαντανάμο «σύμβολο αδικίας». Στο μεταξύ, στη Βρετανία, το κλίμα έγινε ακόμη πιο βαρύ για τον Τόνι Μπλερ, μετά τις καταγγελίες της βρετανικής ανθρωπιστικής οργάνωσης Reprieve ότι περισσότεροι από 60 κρατούμενοι που έχουν κρατηθεί στο Γκουαντανάμο από την έναρξη της λειτουργίας του το 2001 ήταν ανήλικοι όταν μετα-

φέρθηκαν εκεί, ορισμένοι μάλιστα κάτω των 14 ετών. Απ' αυτούς, τουλάχιστον 10 κρατούμενοι ακόμη εκεί. Ανάμεσά τους είναι ο Μοχάμεντ ελ Γκαράνι, που κατηγορείται ότι συμμετείχε το 1998 σε μια συνομιλία της Αλ Κάιντα στο Λονδίνο. Όμως τότε ήταν μόλις 12 χρόνων και ζούσε με τους γονείς του στη Σαουδική Αραβία. Η σύλληψή του έγινε στο Καράτσι το 2001, σε ηλικία 14 ετών, και έχει περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα στην απομόνωση ως εκπαιδευμένος μαχητής της Αλ - Κάιντα. Ανάμεσά τους είναι ακόμη ένα αγόρι καναδικής καταγωγής, ο Ομάρ Καντρ, η σύλληψη του οποίου έγινε το 2002, σε ηλικία 15 ετών, και κρατήθηκε επίσης σε απομόνωση για μεγάλο χρονικό διάστημα καθώς και ο γιος ενός γνωστού δικηγόρου της Αλ Κάιντα, που κατηγορείται ότι σκότωσε με χειροβομβίδα ένα αμερικάνο στρατιώτη τον Ιούλιο του 2002 και είναι ανάμεσα στους ελάχιστους που έχουν παραπεμφθεί σε δίκη. Όλοι οι ανήλικοι, που έχουν περάσει από το Γκουαντανάμο, έμειναν για μεγάλο χρονικό διάστημα στην απομόνωση υποβλήθηκαν επανειλημμένα σε ανακρίσεις και βασανιστήρια, όπως καταγγέλλει η Reprieve.

Επιδημία Θεραπευτική

Δεν χρησιμοποιήσαμε τυχαία τη λέξη «επιδημία» στο πρωτοσέλιδο του προηγούμενου φύλλου, για να χαρακτηρίσουμε τις καταλήψεις των Σχολών της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Αυτού του τύπου τα κινήματα αναπτύσσονται πάντοτε με τη μορφή μιας καλπάζουσας επιδημίας. Γι' αυτό και ακούγονται γελοίες οι κραυγές της Γιαννάκου περί «υποκίνησης» από την ΠΟΣΔΕΠ. Γι' αυτό και είναι αισχρή η προσπάθεια που καταβάλλουν οι δυνάμεις του Περισσού να σαμποτάρουν την ανάπτυξη αυτού του κινήματος (χρησιμοποιώντας ακόμα και τραμπούκικες μεθόδους όπου τους παίρνει), αφού δε μπόρεσαν να το ελέγξουν και να το μετατρέψουν σε ένα ανώδυνο κίνημα διαμαρτυρίας, που θα «μπαζώνει» τις κομματικές συνάξεις τους.

Το μόνο που καταφέρνει η Γιαννάκου είναι να εξοργίσει ακόμα περισσότερο τους φοιτητές και να μαζικοποιήσει τις συνελεύσεις και τις άλλες διαδικασίες των καταλήψεων. Το μόνο που καταφέρνουν οι δυνάμεις του Περισσού είναι να καθυστερήσουν την έναρξη κάποιων καταλήψεων, κυρίως στα ΤΕΙ που μπαίνουν στο παιχνίδι πιο αργά. Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (Πέμπτη απόγευμα) οι καταλήψεις Σχολών σε όλη την Ελλάδα έχουν ξεπεράσει τις 200 και μέχρι το τέλος της εβδομάδας το πιθανότερο είναι να μην έχει μείνει ανοιχτό οποιοδήποτε ΑΕΙ ή ΤΕΙ.

Είναι αναμφισβήτητο ότι έχει γεννηθεί ένα κίνημα. Είναι σχολαστικισμός να προσπαθούμε να το κρίνουμε συγκρίνοντάς το είτε με το κίνημα του 1979, που ανάγκασε την κυβέρνηση Καραμανλή να καταργήσει τον πρόσφατα ψηφισμένο νόμο 815, είτε με το πρόσφατο κίνημα της φοιτητικής και μαθητικής νεολαίας στη Γαλλία. Το σημερινό κίνημα των καταλήψεων στα ΑΕΙ και ΤΕΙ της χώρας είναι ένα αυθεντικό κίνημα, με τα δικά του ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, με τη δυναμική και τις αντιφάσεις του, με τους στόχους και τις αυταπάτες του, έτσι όπως είναι κάθε αυθόρμητο κίνημα, που ξεπηδά μέσα σε συγκεκριμένες συνθήκες, που θέτει συγκεκριμένα αιτήματα και αντανακλά την ποικιλία των επιπέδων συνείδησης που χαρακτηρίζει τα υποκείμενα που συμμετέχουν σ' αυτό.

Οποιοσδήποτε προσπαθεί να χειραγωγήσει ένα τέτοιο κίνημα λειτουργεί ως ο χειρότερος εχθρός του. Οι πολιτικές κατευθύνσεις, οι προτάσεις, τα αιτήματα, οι τακτικές που αφορούν το «δέον γενέσθαι» έχουν κάθε δικαίωμα να κατατίθενται στο κίνημα και να τίθενται υπό την κρίση των ενεργών υποκειμένων. Οχι να προσπαθούν να επιβληθούν με πλάγιους τρόπους και πολύ περισσότερο πραξικοπηματικά.

Οποιοσδήποτε έχει άποψη, πρόταση, τακτική οφείλει να σέβεται πριν απ' όλα το ίδιο το κίνημα, τις διαδικασίες του και προπαντός τους αγώνες του. Δικαιώματα έχει μόνο όποιος είναι «μέσα» και όχι όποιος είναι «έξω» και -πολύ περισσότερο- «απέναντι». Χρέος όλων (όχι μόνο των φοιτητών) είναι να βοηθήσουμε αυτό το κίνημα να αναπτυχθεί, να κλιμακώσει τη δράση του, να νικήσει τελικά. Αυτή η νίκη θα είναι νίκη όλων μας.

Κακώς κατηγορείται ο Βουλγαράκης με αποτέλεσμα να... «στοχοποιηθεί». Αδιάφευτος μάρτυρας η φωτογραφία από το μακρινό Πακιστάν. Εκεί τους συλλαμβάνουν και τους φορούν κουκούλες. Ενώ η δημοκρατική και πολιτισμένη ΕΥΠ, πολιτικός προϊστάμενος και εντολοδόχος της οποίας ήταν ο Βουλγαράκης, δεν τους φόρεσε κουκούλες. Τους κουκούλωσε τα κεφάλια με τα πουκάμισα και τις μπλούζες που φορούσαν...

■ Κακές παρέες

Σκίζει τα ρούχα της η ηγεσία του Περισσού, ότι δεν έχει κάνει κανένα κομπρεμί με τη ΝΔ ενόψει δημοτικών και νομαρχιακών εκλογών και κατηγορεί τη ΝΔ ακόμα και για απόπειρα πολιτικής προβοκάτσιας. Εμείς δεν θα είχαμε κανένα λόγο να μη τους πιστέψουμε, έρχονται όμως κάποιες ειδήσεις και δεν μας αφήνουν. Διαβάσαμε, για παράδειγμα, στον Τύπο, ότι ο δήμαρχος (και πάλι υποψήφιος του ΚΚΕ, με τη στήριξη και της ΝΔ) Καρδίτσας Χρ. Τέγος, συμμετείχε σε «προσκυνηματική επίσκεψη» στο Φανάρι, που οργάνωσε ο περιφερειάρχης Θεσσαλίας. Πασόκοι και Συνασπισμένοι δημοτικοί και νομαρχιακοί άρχοντες δεν συμμετείχαν στην αποστολή. Μόνο οι Νεοδημοκράτες και ο Τέγος. Τι γυρεύει η αλεπού στο παζάρι ή ο Τέγος στο Φανάρι; Και μάλιστα με τόσο κακές παρέες; Τόσο έχει ανάγκη την ευχή του Βαρδολομαίου για να ξαναδώσει τον προεκλογικό αγώνα; Δεν έχει ακούσει εκείνο το παλιό ρωμαϊκό ρητό για το είναι και το φαίνεσθαι της γυναίκας του Καίσαρα;

■ Πειραιάρχης

Ο Φασούλας προορίζεται για υποψήφιος του ΠΑΣΟΚ στο Δήμο Πειραιά. Ο Μητρόπουλος προορίζεται για υποψήφιος της ΝΔ στη Νομαρχία Πειραιά. Πειραιάρχης με τα όλα του ο πρόεδρος. Ποιος πρόεδρος; Ένας είναι ο πρόεδρος στον Πειραιά και τον φωνάζουν Σωκράτη.

■ Πόλεμος;

Για πρώτη φορά κυβερνητικό στέλεχος -και μάλιστα κορυφαίο- την πέφτει στο Μητσοτάκη. Μέχρι τώρα οι απαντήσεις στις μπηχτές που από καιρού εις καιρόν ρίχνει ο Δρακουμέλ κατά της κυβέρνησης και της πολιτικής της, ακολουθούσαν το στερεότυπο «δεν σχολιάζουμε τις δηλώσεις του τέως πρωθυπουργού». Αυτή τη φορά, όμως, ο Αλογοσκούφης την έπεσε στο Μητσοτάκη, απ' αφορμή τις τελευταίες δηλώσεις του για την οικονομική πολιτική της κυβέρνησης: «Είναι γνωστό ότι εγώ είμαι υπέρ της ήπιας προσαρμογής και ο Κ. Μητσοτάκης υπέρ της λήψης σκληρών μέτρων». Επειδή η απάντηση είναι ιδιαίτερα σκληρή, εικάζουμε με βεβαιότητα ότι ο Αλογοσκούφης επικοινωνήσε με το Μαξίμου και πήρε το Ο.Κ. για να τη δώσει.

Φαίνεται ότι με τη Ντόρα στην κυβέρνηση ο Καραμανλής αισθάνεται πιο σίγουρος και στέλνει μήνυμα στο Μητσοτάκη να μαζευτεί και να μην εγείρει νέες αξιώσεις (λέγε με Κυριάκο).

■ Στην κατάλληλη θέση

Ο έως τώρα προϊστάμενος της Εισαγγελίας Πρωτοδικών Αθήνας Δ. Παπαγγελόπουλος τοποθετήθηκε (θα αναλάβει από τον Οκτώβρη, που λήγει η θητεία του) ως συντονιστής για την αντιμετώπιση του οργανωμένου εγκλήματος. Αριστος στις δημόσιες σχέσεις, ιδιαίτερα με τους εκπροσώπους του Τύπου, ο Παπαγγελόπουλος εισπράττει γλειφιματικά δημοσιεύματα του τύπου: «Αν δεν μπορέσει και αυτός να ξεκαθαρίσει τα πράγματα σε ευαίσθητες υποθέσεις (ναρκωτικά, εμπόριο γυναικών-παιδιών κ.λπ.), τότε δεν υπάρχει ελπίδα». Το παραπάνω σχόλιο δημοσιεύτηκε στην αντιπολιτευόμενη «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» και αποδίδεται σε «σχόλια που ακούγονταν στο χώρο της Αστυνομίας». Υπογράφεται με αρχικά που παραπέμπουν σε συντάκτη γένους θηλυκού, που ουδεμία σχέση έχει με το αστυνομικό ρεπορτάζ. Έχει όμως με το δικαστικό ρεπορτάζ και με τον κ. Παπαγγελόπουλο, ο οποίος έχει κάθε λόγο να επιδιώκει τη δημοσίευση τέτοιων σχολίων σε μια φιλοπασοκική εφημερίδα, δεδομένου ότι εσχάτως το ΠΑΣΟΚ του την έχει πέσει άγρια (για υποκλοπές και απαγωγές Πακιστανών). Γι' αυτό σας λέμε, τοποθετήθηκε ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση.

■ Ψεματάκια

«— Στην υπόθεση των Πακιστανών, θεωρείτε ότι είναι πολιτικά εκτεθειμένη η κυβέρνηση ή ο υπουργός Πολιτισμού;

— Μόλις πληροφορήθηκα την ύπαρξη της σχετικής μήνυσης, ζήτησα άμεσα από τον εισαγγελέα του Αρείου Πάγου να παραγγείλει κατ' απόλυτη προτεραιότητα προκαταρκτική εξέταση, ώστε να μην απομείνει καμία σκιά και καμία αμφιβολία στην υπόθεση αυτή. Αυτή ήταν και είναι η βούληση ολόκληρης της κυβέρνησης. Η διερεύνηση της υπόθε-

■ Αυταρχικότερα

Όταν ένα θεσμικό (και θεσμολόγγο) όργανο, όπως η Ένωση Διοικητικών Δικαστών, τοποθετείται δημόσια ενάντια στην πρόταση της κυβέρνησης για ίδρυση Συνταγματικού Δικαστηρίου (προτείνεται να εισαχθεί στο Σύνταγμα στην κυφορούμενη αναθεώρηση), μάλλον δε χρειαζόμαστε άλλους μάρτυρες. Η άποψη των διοικητικών δικαστών είναι ότι η δημιουργία αυτού του πολιτικοδικαστικού υπεροργάνου θα οδηγήσει σε συρρίκνωση του ελέγχου της συνταγματικότητας των νόμων και σε αποδυνάμωση των συνταγματικών εγγυήσεων των πολιτών.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι οι δικαστές αντιδρούν συντεχνιακά, επειδή τους αφαιρείται η δυνατότητα να ελέγχουν τη συνταγματικότητα των νόμων. Ακόμα και έτσι να είναι, το ερώτημα που πρέπει να θέσουμε είναι πού μεταφέρεται αυτή η αρμοδιότητα. Αφαιρείται από τον κάθε δικαστή, το κάθε δικαστήριο και μεταφέρεται σε ένα όργανο που θα ελέγχεται ασφυκτικά από την κυβέρνηση, η οποία είναι «δένει το γάϊδαρό της». Η περίπτωση να βρεθεί ένα δικαστήριο και να της ακυρώσει κάποιο νόμο απομακρύνεται. Για την αστική δημοκρατία μιλάμε πάντοτε, αλλά έχει σημασία να βλέπουμε και προς τα πού κινείται. Ε, λοιπόν, κινείται σε αυταρχικότερη κατεύθυνση.

σης είναι πλέον αποκλειστική αρμοδιότητα της Δικαιοσύνης».

Ο υπουργός Δικαιοσύνης στην «Κυριακάτικη Ελευθεροτυπία» (28.5.06). Να υποθέσουμε ότι ο Αν. Παπαληγούρας δεν διαβάζει εφημερίδες; Και καλά αυτός, ούτε οι υπηρεσίες του υπουργείου, το προσωπικό του γραφείο έστω; Ρωτάμε, γιατί η υπόθεση είχε γνωστοποιηθεί στα ΜΜΕ, πριν την κατάθεση της σχετικής μήνυσης. Δεν έπρεπε να δώσει τη σχετική εντολή από την πρώτη στιγμή ο υπουργός; Περίμενε πρώτα να γίνει ντόρος από το BBC; Υστερα, εκείνο το «ολόκληρης της κυβέρνησης» τι το ήθελε; Ξέχασε αυτά που είπε επίσημα στη Βουλή ο συνάδελφός του Γ. Βουλγαράκης, ότι η υπόθεση είναι ή προβοκάτσια ή φάρσα; Την ουρά του ξέρει να την βγάζει έξω ο Παπαληγούρας, αλλά να μην υποτιμά και τη νοημοσύνη μας.

■ Αντεργατικό μένος

Ενας ακόμη Πασόκος αποκαλύπτει τις πραγματικές θέσεις της αξιωματικής αντιπολίτευσης για το Ασφαλιστικό. Και όχι όποιος-όποιος αλλά ο «τσάρος» της οικονομίας στην τελευταία κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ Ν. Χριστοδουλάκης. Σε βιβλίο που κυκλοφόρησε πρόσφατα προτείνει τη θέσπιση ενός «κλειστού αναδιανεμητικού συστήματος», στο πλαίσιο του οποίου κάθε ασφαλισμένος θα έχει έναν «Πιστωτικό Λογαριασμό Ασφάλισης και Σύνταξης», στον οποίο θα καταγράφονται οι ασφαλιστικές εισφορές καθ' όλο τον ασφαλιστικό του βίο και βάσει αυτών θα καθορίζεται η σύνταξή του. Προτείνει, δηλαδή, την καθιέρωση ενός συστήματος παρόμοιου μ' αυτό που ισχύει στις ιδιωτικές ασφαλιστικές εταιρίες. Ενός συστήματος που θα εξοβελίσει τη βασικότερη αρχή της κοινωνικής ασφάλισης: την εργατική αλληλεγγύη. Ενός συστήματος που αντιμετωπίζει τους εργαζόμενους ως άτομα, που ενδιαφέρονται μόνο για την πάρτη τους, και όχι ως μέλη μιας τάξης.

■ Ριζοσπαστικός... εθνικισμός

Τις απόψεις του κ. Δελαστίκ, στελέχους του ΝΑΡ και διευθυντή του «Πριν» στα κανάλια τις έχετε παρακολουθήσει και ασφαλώς διαπιστώσατε ότι δύσκολα μπορούσες να τον ξεχωρίσεις από τον εαυτό των εθνικιστών που δρηνούσε για το τρωθέν εθνικό γόητρο νότια της Καρπάθου. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον, όμως, παρουσιάζουν οι απόψεις του στο «Πριν», όπου υποτίθεται ότι εμφανίζεται ο άλλος εαυτός του, ο απελευθερωμένος από τις δεσμεύσεις των αστικών ΜΜΕ όπου εργάζεται. Αν αφαιρέσουμε, λοιπόν, τις δορυβώδεις λεξούλες («ελληνικός καπιταλισμός», «μπερλιαστική ΕΕ») τι μένει; Η εκτίμηση, ότι οι τούρκοι πιλότοι θα γίνουν «πιο επιθετικοί κατά τις καθημερινές εικονικές αερομαχίες στο Αιγαίο, αυξάνοντας τον κίνδυνο να πολλαπλασιαστούν τα στρατιωτικά επεισόδια που μπορούν να έχουν σοβαρές επιπτώσεις» (προφανώς ο κ. Δελαστίκ θα ήταν ευχαριστημένος αν είχε σκοτωθεί ο τούρκος πιλότος) και η εκτίμηση ότι μαζεύοντας τον πιλότο τους οι Τούρκοι «κατήργησαν στην πράξη το υποτιθέμενο διαχειριστικό δικαίωμα της Αθήνας να έχει αποκλειστικά αυτή τις αρμοδιότητες έρευνας και διάσωσης στο χώρο του FIR Αθήνας». Εδώ ο κ. Δελαστίκ λέει μισές αλήθειες, όπως κάθε καλός «στρατευμένος» γραφιάς. Από πού αντλεί το δικαίωμα στο οποίο αναφέρεται η Αθήνα; Μονομερώς το πήρε. Γι' αυτό και η Αγκυρα το αμφισβήτη με τον τοσμπούκα της. Ομως, εν προκειμένω δεν είχαμε καν αυτό. Γιατί ο τούρκος πιλότος μαζεύτηκε από παναμέζικο καράβι και παραδόθηκε εκεί που ήθελε. Αρα, ούτε η Αθήνα ούτε η Αγκυρα άσκησαν δικαίωμα έρευνας και διάσωσης. Στα διεθνή ύδατα μαζεύτηκε, σε ξένο έδαφος επιβιβάστηκε, στα διεθνή ύδατα παραδόθηκε σε τουρκικό ελικόπτερο που λειτούργησε απλά ως μεταφορέας.

■ Χωροφυλακιστική λογική

Τρόπους να διαφημιστεί και να βγει από την αφάνεια ψάχνει ο Αβραμόπουλος και η τελευταία ανακάλυψή του είναι η σκέψη να επιβληθεί απαγόρευση πώλησης τσιγάρων σε ανήλικους. Ενα ακόμη κοινωνικό πρόβλημα, όπως είναι το κάπνισμα από μικρή ηλικία, αντιμετωπίζεται από μια στενή αστυνομική λογική. Μια λογική που το μόνο που θα καταφέρει θα είναι να περάσει και τα τσιγάρα στη σφαίρα του λαθρεμπορίου (ευκαιρία να κονομήσουν οι αετονύχηδες της πιάτσας) και να κάνει ακόμα πιο γοητευτικό το κάπνισμα στις μικρές ηλικίες (η έλξη του απαγορευμένου χαρακτηρίζει την προεφηβική και την εφηβική ηλικία). Αντί για ενημέρωση και αγωγή υγείας, αντί για κοινωνική δραστηριότητα και συλλογικές μορφές έκφρασης, πράγματα που δε μπορεί και δε θέλει να προσφέρει η αστική κοινωνία, έχουμε απαγορεύσεις, ποινικοποιήσεις και καταστολή.

■ ΕΚΑΣ

Δυο γάιδαροι μαλώνανε...

Η κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ θα ήταν το 2006 549,04 ευρώ το μήνα, εάν δεν άλλαζε ο τρόπος υπολογισμού της με τον αντιασφαλιστικό νόμο 1902/1990, που ψήφισε η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Με το νέο τρόπο υπολογισμού η κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ από την 1η Γενάρη του 2006 είναι 445,36 ευρώ το μήνα. Ετσι όλοι οι συνταξιούχοι του ΙΚΑ που παίρνουν την κατώτερη (πρόκειται για τη μεγάλη πλειοψηφία των συνταξιούχων) μόνο μέσα στο 2006 χάνουν 103,68 ευρώ το μήνα ή 1451,52 ευρώ όλο το χρόνο.

Το ΠΑΣΟΚ, όσο ήταν στην κυβέρνηση, δεν ικανοποίησε το πάγιο αίτημα του συνταξιούχου κινήματος να είναι η κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ ίση με 20 βασικά μεροκάματα της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας και τον Ιούλη του 1996 καθιέρωσε το περιβόητο Επίδομα Κοινωνικής Αλληλεγγύης (ΕΚΑΣ). Με τις προϋποθέσεις που έβαλαν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ αποκλείστηκε η μεγάλη πλειοψηφία των συνταξιούχων του ΙΚΑ. Συγκεκριμένα έβαλαν τρία εισοδηματικά κριτήρια, το ατομικό από τις συντάξεις, το συνολικό ατομικό εισόδημα και το συνολικό οικογενειακό εισόδημα. Με τα κριτήρια αυτά αποκλείστηκαν από την πρώτη στιγμή εφαρμογής του ΕΚΑΣ:

Πρώτον, όλα τα ζευγάρια των συνταξιούχων που και τα δύο μέλη παίρνουν μόνο την κατώτερη κύρια και επικουρική σύνταξη του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και ΕΤΕΑΜ αντίστοιχα (χωρίς δηλαδή να έχουν εισοδήματα απ' άλλες πηγές).

Δεύτερον, όλα τα ζευγάρια των συνταξιούχων που η μοναδική πηγή εισοδήματός τους είναι η κατώτερη κύρια και επικουρική σύνταξη του ενός από τα δύο μέλη του ζευγαριού.

Τρίτον, οι μονοσυνταξιούχοι που έχουν εισοδήματα και από άλλες πηγές.

Ποιοί το παίρνουν;

Πρώτον, οι μονοσυνταξιούχοι του ΙΚΑ, που παίρνουν μόνο την κατώτερη κύρια και επικουρική. Αυτοί παίρνουν το 50% του ΕΚΑΣ.

Δεύτερον, οι συνταξιούχοι χηρείας του ΙΚΑ και οι συνταξιούχοι του ΤΕΒΕ που τόσο οι ίδιοι όσο και οι σύζυγοι δεν έχουν άλλα εισοδήματα.

Τρίτον, τα ζευγάρια των συνταξιούχων που παίρνουν μόνο είτε την κατώτερη του ΙΚΑ είτε την κατώτερη του ΤΕΒΕ και δεν έχουν εισοδήματα από άλλες πηγές.

Σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του ΙΚΑ, του 2005, οι δικαιούχοι του ΕΚΑΣ θα ήταν μόνο 258.081. Ο πραγματικός αριθμός θα είναι μικρότερος, γιατί πάντα στο ΙΚΑ οι διοικούντες του έχουν την τάση να φουσκώνουν τους αριθμούς. Θα μάθουμε τον πραγματικό αριθμό μετά από χρόνια, γιατί οι ισολογισμοί του ΙΚΑ βγαίνουν με καθυστέρηση 6-7 χρόνων.

Τα εισοδηματικά κριτήρια που καθιερώθηκαν στο ΕΚΑΣ συγκρίνονται με τα εισοδήματα των συνταξιούχων της προπροηγούμενης χρονιάς. Θα φέρουμε ένα παράδειγμα. Για το ΕΚΑΣ του 2006 τα εισοδηματικά κριτήρια του 2006 συγκρίνονται με τα εισοδήματα των συνταξιούχων του 2004 και δηλώ-

νεται στη φορολογική δήλωση του 2005. Από την πρώτη στιγμή είχαν καθιερωθεί τέσσερα κλιμάκια. Παρατηρήθηκε και παρατηρείται το φαινόμενο συνταξιούχοι που ενώ αρχικά έπαιρναν κάποιο από τα κλιμάκια του ΕΚΑΣ, στη συνέχεια είτε να παίρνουν μικρότερο κλιμάκιο είτε να αποκλείονται, ενώ δεν αυξήθηκαν τα εισοδήματά τους. Γιατί συνέβη αυτό; Γιατί οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ έκαναν την κομπίνια να αυξήσουν τα εισοδηματικά κριτήρια ληθότερο απ' όσο αύξησαν τις κατώτερες συντάξεις του ΙΚΑ και του ΤΕΒΕ. Για παράδειγμα, αύξησαν τις κατώτερες συντάξεις του ΙΚΑ και του ΤΕΒΕ το 1999 κατά 4% και κατά 3,55% και 3,5% αντίστοιχα το 2002. Ενώ αύξησαν τα εισοδηματικά κριτήρια του ΕΚΑΣ του 2001 και του 2004 κατά 3,94% και 3,48% αντίστοιχα. Ακόμη, το 2001 η κατώτερη σύνταξη του ΤΕΒΕ είχε αυξηθεί κατά 6%, ενώ τα εισοδηματικά κριτήρια του ΕΚΑΣ αυξήθηκαν κατά 5,5%.

Το περιοδικό «Ο ασφαλισμένος» (περιοδική έκδοση της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Προσωπικού Οργανισμών Κοινωνικής Πολιτικής) στο 25ο τεύχος του ισχυρίστηκε ότι ο αριθμός των ασφαλισμένων που είτε άλλαξαν κλιμάκιο είτε έχασαν τελείως το ΕΚΑΣ ανήλθε σε 30.000 (του ΙΚΑ και του ΤΕΒΕ).

Ο Π. Παναγιωτόπουλος από την πρώτη στιγμή είχε επισημάνει αυτή τη διαρροή των συνταξιού-

χων και είχε υποσχεθεί, ότι θα αυξήσει τα κλιμάκια του ΕΚΑΣ δημιουργώντας ένα «πιο δίκαιο» ΕΚΑΣ. Τι έκανε τελικά το 2005; Δεν αύξησε τα κλιμάκια του ΕΚΑΣ, που παρέμειναν τέσσερα, και αύξησε κατά 4% μόνο τα τρία εισοδηματικά κριτήρια που πρέπει να πληρούν οι συνταξιούχοι προκειμένου να πάρουν μέρος ή όλο του ΕΚΑΣ. Με τη διατήρηση των τεσσάρων κλιμακίων και την αύξηση κατά 4% των τριών εισοδηματικών κριτηρίων δεν μειώθηκε η διαρροή των συνταξιούχων, που όπως αναφέραμε είχε ανέλθει σε 30.000 δικαιούχους.

Η ίδια πολιτική εφαρμόζεται και το 2006. Τα τέσσερα κλιμάκια παρέμειναν πάλι τέσσερα. Τα τρία εισοδηματικά κριτήρια αυξήθηκαν κατά 5%, όσο δηλαδή είχε αυξηθεί και η κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ το 2004, ενώ η κατώτερη του ΤΕΒΕ είχε αυξηθεί το 2004 κατά 3,94%. Από τη στιγμή όμως που από την 1η Ιουλίου του 2004 καταργήθηκαν οι κρατήσεις των ασφαλισμένων για το ΛΑΦΚΑ, οι κατώτερες συντάξεις του ΙΚΑ και του ΤΕΒΕ αυξήθηκαν τελικά γύρω στο 6% και 5% αντίστοιχα. Συνειδητά, λοιπόν, η νέα πολιτική ηγεσία του υπουργείου Εργασίας αύξησε κατά 5% τα τρία εισοδηματικά κριτήρια, με στόχο να αυξηθεί ο αριθμός των συνταξιούχων που είτε θα παίρνουν μικρότερο ποσό είτε θα χάσουν τελείως το ΕΚΑΣ. Εκτιμάται ότι με τη

ρύθμιση αυτή θα αυξηθεί ο αριθμός των συνταξιούχων από 30.000 που ήταν στις αρχές του 2004, σε 60.000 το 2006.

Ο υπουργός Εργασίας Σ. Τσιτουρίδης στις 30 Μάη δήλωσε, ότι θα τακτοποιήσει αναδρομικά τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν τις τελευταίες εβδομάδες. Δεν αποκάλυψε όμως ότι τα προβλήματα αυτά δημιουργήθηκαν γιατί αύξησε μόνο κατά 5% τα τρία εισοδηματικά κριτήρια. Γίνεται φανερό ότι ο Σ. Τσιτουρίδης προσανατολίζεται στο να αυξήσει κι άλλο το ποσοστό αύξησης των τριών εισοδηματικών κριτηρίων και έτσι η διαρροή να παραμείνει στις 30.000 συνταξιούχους.

Οι ταξικά σκεπτόμενοι εργάτες και συνταξιούχοι δεν πρέπει να παγιδευτούν από τις όποιες διορθωτικές κινήσεις του Σ. Τσιτουρίδη, που στην καλύτερη περίπτωση θα αποκαταστήσουν την κατάσταση που βρήκε η κυβέρνηση της ΝΔ από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Θα πρέπει να συνεχίσουν να απαιτούν:

Πρώτον, να καταργηθεί το ΕΚΑΣ

Δεύτερον, η κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ να είναι ίση με 20 βασικά μεροκάματα της ΕΓΣΣΕ.

Τρίτον, να επιστραφούν αυτά που κλάπηκαν από τους συνταξιούχους από την 1η Γενάρη του 1991.

Οι εργατοπατέρες έσπασαν τα μούτρα τους

Την Παρασκευή, 26 Μάη, η ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ με ανακοίνωσή της και η «Κ» ενημέρωσαν τους εργαζόμενους του Παπαστράτου, ότι η έφεση των εργατοπατέρων, που κατατέθηκε εκπρόθεσμα, είναι άκυρη και έτσι ουσιαστικά η απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά έχει τελεσιδικήσει. Αυτό σημαίνει ότι ακυρώθηκε η ξεπουληματική Επιχειρησιακή Συλλογική Σύμβαση και κατ' επέκταση και οι ατομικές συμβάσεις. Αυτή η ειδηση χαροποίησε τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζόμενων, γιατί συνεδηγοποίησαν ότι η εταιρία θα αναγκαστεί να καταβάλει αναδρομικά τα κλεμμένα από την 1η Γενάρη του 2005, να πάρει πίσω όλες τις λεγόμενες εθελούσιες αποχωρήσεις, να σταματήσει τις περιβόητες αξιολογικές κρίσεις (που δεν προβλέπονται από τις προηγούμενες συλλογικές συμβάσεις) και να πληρώνει από εδώ και στο εξής με βάση τις ισχύουσες συλλογικές συμβάσεις και πρακτικές. Δηλαδή, οι αυξήσεις να καταβάλλονται επί των καταβαλλόμενων και να δίνονται όλα τα επιδόματα.

Από την άλλη, η ειδηση αυτή έπεσε σαν κεραυνός και προκάλεσε κρίση πανικού στα μεγαλοστελέχη της εταιρίας. Με την καθοδήγηση μερικών απ' αυτά, οι εργατοπατέρες άρχισαν τους εκβιασμούς σε βάρος εργατών, που είχαν την τόλμη να συντονιστούν μαζί με τους συνδικαλιστές της ΑΜΕΣΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ την αγωγή κατά της έκτακτης γενικής συνέλευσης

και της επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης. Τους εκβάζουν για να πάρουν πίσω τις υπογραφές τους.

Επικοινωνήσαμε με στελέχη της εταιρίας, τους υπογραμμίσουμε ότι οι ενέργειες αυτές είναι παράνομες, ότι το μόνο που θα πετύχουν είναι να εξαγριώσουν ακόμη περισσότερους τους εργαζόμενους και ότι πρέπει η εταιρία, εδώ και τώρα, να καταβάλει τα κλεμμένα. Τα στελέχη αυτά είναι τόσο θρασύδειλα, που αρνήθηκαν να παραδεχτούν στα ίσια ότι συμμετέχουν στο τρομοκρατικό όργιο. Παραδέχτηκαν όμως ότι γίνονται κινήσεις από τους συνδικαλιστές για μάζεμα υπογραφών. Κάποια στιγμή είχαν τόσο πολύ στριμωχθεί, που στην άποψή μας ότι η εταιρία πρέπει να σεβαστεί την αστική νομιμότητα και να πληρώσει κανονικά τα αναδρομικά και με βάση τις συμβάσεις, μας απάντησαν με την απειλή, ότι η εταιρία θα φύγει και θα πάει στη Βουλγαρία. Όταν αρχίσαμε να αντικρούουμε την κινδυνολογία, δεν ήθελαν με τίποτα να ακούσουν, γιατί κατάλαβαν ότι δε θα μπορούσαν να αντικρούσουν τα επιχειρήματά μας.

Να τελειώνουμε μ' αυτή τη κινδυνολογία, που, όπως δείχνουν τα πράγματα, θα ενταθεί το επόμενο διάστημα από τους εργατοπατέρες, σαν αποτέλεσμα της ήττας που έπαθαν. Καλό είναι να ξεκαθαρίσουμε μερικά ζητήματα. Οι καταπιλατιστές, ντόπιοι και ξένοι, κάθε φορά που στριμώχνονται από τους εργάτες απειλούν ότι θα τα μαζέψουν και θα φύγουν. Οσες υποχωρήσεις κι αν κάνουν οι εργαζόμενοι

δεν είναι αρκετές να αλλάξουν την απόφαση των καπιταλιστών. Οι καπιταλιστές της ΦΙΛΙΠ ΜΟΡΡΙΣ δεν έχουν σκοπό να φύγουν από την Ελλάδα για μια σειρά σοβαρών λόγους:

Πρώτον ελέγχουν πάνω από το 55% της ελληνικής αγοράς στα τσιγάρα. Ανοίγουν σε μεγάλες πόλεις της Ελλάδας περίπτερα που πουλούν αποκλειστικά τσιγάρα δικά της και από το καλοκαίρι του 2005 βρίσκονται σε διαμάχη με τους συνδέσμους των πρατηριούχων τσιγάρων για να ελέγξουν και την εμπορία των τσιγάρων. Το Φλεβάρη έχασαν τα ασφαλιστικά μέτρα. Έχουν στενές σχέσεις με μεγάλες εταιρίες που μαζεύουν τα καπνά από τους αγρότες και κάνουν την πρώτη μεταποίηση. Συνέβαλαν καταλυτικά στο να μειωθούν οι εμπορικές τιμές των ποικιλιών ανατολικού τύπου και εάν εξαίρεσουμε δύο ποικιλίες οι τιμές των υπόλοιπων είναι εξευτελιστικές. Να σημειώσουμε δε ότι τα καπνά ανατολικού τύπου είναι τα καλύτερα στον κόσμο.

Δεύτερον η γεωπολιτική θέση της Ελλάδας, σε σχέση με τις άλλες χώρες της Βαλκανικής, είναι σταθερή και γι' αυτό προτιμώμενη από τη ΦΙΛΙΠ ΜΟΡΡΙΣ. Ακόμη, η εταιρία θέλει να χρησιμοποιήσει την Ελλάδα ως ορμητήριο για τις χώρες της Μέσης Ανατολής και της Μεσογείου.

Η κινδυνολογία των εργατοπατέρων του Παπαστράτου θα πέσει στο κενό, γιατί οι εργαζόμενοι τους έχουν πάρει χαμπάρι και δεν θα τιμηθούν σαν ψαράκια.

Τις 204 είχαν φτάσει οι καταλήψεις Σχολών ΑΕΙ και ΤΕΙ, το βράδυ της περασμένης Τετάρτης. Ελάχιστες Σχολές ΑΕΙ δεν έχουν μπει ακόμα στο χορό, ενώ σιγά-σιγά μπαίνουν και τα ΤΕΙ, παρά τη λυσσώδη προσπάθεια της ΚΝΕ να τα κρατήσει εκτός (η ίδια προσπάθεια έγινε και στα ΑΕΙ και οδήγησε στην πλήρη απομόνωση της παράταξης του Περισοπού).

Η υπουργός Παιδείας έχασε εντελώς την ψυχραιμία της (φαίνεται πως συμβουλευτήκε το φίλο της το Χρυσόδουλο και όχι τους πιο ψύχραιμους μέσα στην κυβέρνηση) και εξεστράπη σε ύβρεις κατά των πανεπιστημιακών, που αποφασίζουν απεργίες διαρκείας (αυτή είναι η εισήγηση της ΠΟΣΔΕΠ στους Συλλόγους τους), εν-

σχύοντας έτσι αντικειμενικά τον αγώνα των φοιτητών και βοηθώντας να μπουν σ' αυτόν τα ταλαντευόμενα στοιχεία. Συγκεκριμένα, κατηγορήσε τους πανεπιστημιακούς ότι χρησιμοποιούν λίγους φοιτητές για να κλείσουν τα πανεπιστήμια και να συνεχίσουν αυτοί να πληρώνονται! Αν μη τι άλλο, η κ. Γιαννάκου έχει χάσει κάθε αίσθηση της πραγματικότητας και βλέπουμε οσονούπω να της κρεμούν κουδούνια, όπως είχε γίνει πριν μερικά χρόνια με τον Αρσένη.

Αισχρή είναι η στάση του Περισοπού σ' αυτή την κινητοποίηση. Οι δυνάμεις του όχι μόνο προσπαθούν να σαμποτάρουν τις καταλήψεις των φοιτητών και την απεργία διαρκείας της ΠΟΣΔΕΠ, αλλά δε χάνουν ευκαιρία να ελεεινολογούν το κίνημα και να το βαρφατίζουν «όργανο της ΠΑΣΠ!»! Στόχος τους εξαρχής ήταν να ελέγξουν το κίνημα και να το μετατρέψουν σε διακοσμητικό στοιχείο στις κομματικές τους φιάλες. Όσο το παιχνίδι παιζόταν σε «μικρά νούμερα», φαι-

νόταν να τα φιλοκαταφέρνουν. Μόλις άρχισαν να μπαίνουν ευρύτερες φοιτητικές μάζες, το 'χασαν εντελώς και επιμένοντας αλαζονικά στη διασποστική τους γραμμή απομονώνονται κάθε μέρα και περισσότερο και σε ορισμένες περιπτώσεις (π.χ. ΤΕΙ Πειραιά) προχώρησαν ακόμα και σε τραμπουκισμούς που θυμίζουν μαύρες μέρες του εργατικού συνδικαλισμού (έκλεισαν φοιτητές έξω από το ακριβότατο για να μη ψηφίσουν υπέρ της κατάληψης)! Το αποκορύφωμα

είναι η προσπάθεια οργάνωσης χαιριστών, διασποστικών συγκεντρώσεων, που την περασμένη Πέμπτη πήραν καθαρά κομματικό χρώμα.

Τα ιδεολογήματα που επιστρατεύουν δεν αξίζουν μια δεκάρα. Υποτίμας τη νοημοσύνη σου έτσι και κοθήσεις να τα συζητήσεις. Όταν μαζκάτατες γενικές συνελεύσεις παίρνουν αποφάσεις, όταν χιλιάδες φοιτητές κατεβαίνουν στο δρόμο, ουδείς έχει δικαίωμα να πάει κόντρα σ' αυτό. Για αυτό και θα απομονωθούν πλήρως

■ Νόμος πλαίσιο, ιδιωτικά ΑΕΙ, Μπολόνια

Οφεις του ίδιου νομίσματος

Με όλες τις ενέργειές της η κυβέρνηση δηλώνει ότι είναι αποφασισμένη να προχωρήσει άμεσα στην αλλαγή του νόμου - πλαισίου για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ, και στην αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος που απαγορεύει την ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων. Και τούτη η προμεούρα της δεν πρόκειται να χαλιναγωγηθεί αν δεν την ακυρώσει στην πράξη ένας μαζικός, έντονος, μαχητικός και διαρκής αγώνας των φοιτητών πρωτίστως, αλλά και των πανεπιστημιακών και γενικότερα της εργαζόμενης κοινωνίας.

Σημάδια έχουμε ήδη στα Πανεπιστήμια, όπου διογκώνεται μέρα με τη μέρα ένα κίνημα καταλήψεων. Προς το παρόν όμως η κυβέρνηση εμφανίζεται αδιάλλακτη και αυτό το έκανε σαφές και κατά την πρόσφατη συζήτηση στη Βουλή (Παρασκευή 26 Μαΐου). Πώς εξηγείται, λοιπόν, αυτή η αδιαλλαξία, γιατί τόση προμεούρα;

Η κυβέρνηση επείγεται ν' αλλάξει το νόμο πλαίσιο, γιατί θέλει να δημιουργήσει το κατάλληλο φόντο, πάνω στο οποίο θα δρομολογηθούν στη συνέχεια όλες οι κατευθύνσεις που όρισε η διαβόητη Διακύρωση της Μπολόνια και θα γίνουν πράξη οι δεσμεύσεις που έχει αναλάβει έναντι της Ε.Ε.

Η αναμόρφωση του νόμου πλαισίου είναι το βήμα για να διευκολυνθεί η υλοποίηση των αποφάσεων της Μπολόνια. Παρόμοια βήματα είναι και η αξιολόγηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ, η θέσπιση του ΔΟΑΤΑΠ και τα Ινστιτούτα Δια Βίου Μάθησης, που αποτελούν ήδη νομοθετήματα. Πριν θυμίσουμε τι προβλέπει η κακόφημη Διακύρωση της Μπολόνια, ας δούμε τις βασικές παραμέτρους της αναμόρφωσης του νόμου πλαισίου, έτσι όπως σκιαγραφούνται μέσα από το πρόγραμμα της «Επιτροπής των σοφών» του ΕΣΥΠ και από την ομιλία του Καραμανλή στη Βουλή. Ετσι θα κατανοήσουμε καλύτερα την απόλυτη σύνδεση που υπάρχει ανά-

μεσα στους δύο πόλους (το νόμο πλαίσιο, τα ιδιωτικά ΑΕΙ και τη Μπολόνια).

Τι επιδιώκει, λοιπόν, και τι στόχους έχει ο περιορισμός των σπουδών σε ν+2 έτη; (όπου ν ο κανονικός χρόνος σπουδών για κάθε σχολή). Επιδιώκει να πετάξει έξω από το Πανεπιστήμιο όσους καταρχήν δεν έχουν την «πολυτελεία» μόνο να σπουδάσουν και παράλληλα αναγκάζονται να εργάζονται ή να διακόπτουν τις σπουδές τους για κάποιο διάστημα. Επιδιώκει δηλαδή άμεσα να περιορίσει τον αριθμό των φοιτητών στο προπτυχιακό επίπεδο και ασφαλώς να κόψει κάθε τυχόν γέφυρά τους με τον αναβαθμισμένο κύκλο των μεταπτυχιακών. Μεγαλώνει συνεπώς το χάσμα μεταξύ πλούσιων και φτωχών. Με δεδομένο ότι οι «αιώνιοι φοιτητές» δεν επιβαρύνουν το Πανεπιστήμιο, εκείνο που συνάγεται είναι ότι επιδιώκεται να δοθεί ένα μήνυμα στην εργαζόμενη κοινωνία ότι το Πανεπιστήμιο είναι αυστηρά ένας χώρος στενής και τυπικής μάθησης, τύπου δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, εντατικών σπουδών, ένας χώρος προσφοράς υπηρεσιών, μέσα στον οποίο η «αποδοτικότητα» και η «ανταποδοτικότητα» είναι κυρίαρχες αξίες. Να δοθεί το μήνυμα ότι τελειώσαμε με τις θεωρίες περί ελευθερίας των ιδεών και έκφρασης τολμηρών και ανεξάρτητων απόψεων. Να δοθεί το μήνυμα ότι η γνώση πρέπει να είναι απόλυτα στοχευμένη και επομένως μερική και τρέχουσα, ταχύρρυθμη, καθορισμένη σε αυστηρά χρονικά πλαίσια, να εξασθενήσει η ιδέα της αυταξίας της και να γίνει κατανοητό σε όλους ότι η πρόσβαση σ' αυτήν δεν μπορεί να είναι ελεύθερη ούτε να αφορά όλους.

Το αυταρχικό πνεύμα και το αυστηρό καναλιζαρισμένο πλαίσιο λειτουργίας ενός απλού μεταλυκειακού ιδρύματος (έτσι θα κατανοήσει το Πανεπιστήμιο) επιτυγχάνεται και μέσω του περιορισμού και τελικά της κατάρ-

τησης του Πανεπιστημιακού ασύλου, της άλλης βασικής παραμέτρου του πορίσματος της επιτροπής του ΕΣΥΠ και πρώτης προτεραιότητας της κυβέρνησης. Στόχος είναι να χτυπηθεί κάθε πολιτική και συνδικαλιστική δράση, κάθε έκφραση συλλογικής σκέψης και δράσης, να επιβληθεί ο νόμος της σιωπής, όπως ακριβώς ταιριάζει σε μια καπιταλιστική επιχείρηση. Σε τούτη την Επιχείρηση- Πανεπιστήμιο, τα πάντα πουλιούνται και αγοράζονται (άρα και οι μόνοι που έχουν θέση είναι οι έχοντες και κατέχοντες. Εξού και τα ν+2 έτη). Θεοποιείται και αναγορεύεται σε υπέρτατη αξία η «ανταποδοτικότητα». Καταργούνται, λοιπόν, τα δωρεάν συγγράμματα και κάθε φοιτητική μέριμνα. Ο φοιτητής ανταμείβεται με «ανταποδοτικές υποτροφίες», παύει να τον ενδιαφέρει το επιστημονικό του αντικείμενο και η εξελιχτή του διακατέχεται σ' όλη του τη ζωή -αφού αποφοιτήσει- από το άγχος να ξεπληρώσει το χρέος των σπουδών του.

Η περίφημη «αυτοτέλεια» και «αυτοδιοίκηση» των Πανεπιστημίων, που «κατοχυρώνεται» επίσης από το νέο νόμο πλαίσιο, είναι μια αυταπάτη και μια τεράστια πομφολύγα και είναι η πρόφαση για να απομακρυνθεί σιγά-σιγά το κράτος από την υποχρέωσή του να χρηματοδοτεί και μάλιστα, ως όφειλε, γενναία τα δημόσια Πανεπιστήμια. Τα Πανεπιστήμια πρέπει από μόνα τους να νοιάζονται για την οικονομική τους επιβίωση, προσφεύγοντας σε πηγές χρηματοδότησης όπως ιδιώτες, επιχειρήσεις, ιδιωτικοοικονομική διαχείριση της περιουσίας τους κ.λ.π. Θα πρέπει να βγαίνουν στην αγορά να διαφημίζουν την τραμπάτεια τους, να ανταγωνίζονται σκληρά μεταξύ τους επιδιώκοντας να προσελκύσουν σπόνσορες.

Στη λογική αυτή ταιριάζει απόλυτα και ο «μνάτζερ», που προβλέπεται να τοποθετηθεί σε κάθε ίδρυμα-επιχείρηση. Για να ορ-

γανώνει με τους καλύτερους όρους τούτο το οικονομικό διαρκές αλισβερίσι του Πανεπιστήμιου με τις επιχειρήσεις. Και η δουλειά του οποίου φυσικά θα κρίνεται και θα αξιολογείται από το πόσο εξυπηρετεί καλύτερα και αποτελεσματικότερα τα συμφέροντα των επιχειρήσεων. Οι «στοχευμένες μεταρρυθμίσεις» που επικαλείται ο Καραμανλής στη Βουλή, που θα εξασφαλίσουν «πραγματική αυτονομία, ευελιχτή διοικητική αυτοτέλεια, αποτελεσματική οικονομική διαχείριση, αλλά και δυνατότητες προσέλκυσης ιδιωτικών κεφαλαίων» αυτά όλα ακριβώς εννοούν. Και το τετραετές συμβόλαιο με τα Ιδρύματα (ο «Τετραετής ακαδημαϊκός αναπτυξιακός προγραμματισμός»), που επικαλείται και δηλώνει ότι θα εμπειρέχεται και δηλώνει ότι θα κατοχυρώνει. Την εξάρτηση του Πανεπιστήμιου από τις επιχειρήσεις, απ' το βαθμό της οποίας θα κρίνεται και θα αξιολογείται η αξία του, η ανταγωνιστική του αξία στον κόσμο του εμπόριου της μόρφωσης. Το αποτέλεσμα δε τούτης της αξιολόγησης είναι να καρπώνονται το μεγαλύτερο μέρος της κρατικής χρηματοδότησης τα Πανεπιστήμια που έχουν τις περισσότερες διασυνδέσεις με τις επιχειρήσεις, για λογαριασμό των οποίων έχουν αναλάβει εντεταλμένες έρευνες.

Καλό και ωφέλιμο και αξιο να ερευνηθεί -και επομένως να διευρευνηθεί και να μεγαλώσει και η γνώση- θα είναι μόνο ό,τι προωθεί την κερδοφορία των επιχειρήσεων τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή και όχι ό,τι ωφελεί γενικά τον Άνθρωπο. Επιστήμες, των οποίων τα αντικείμενα δεν έχουν άμεση χρηστική αξία για το κεφάλαιο θα ατονήσουν και θα περιπέσουν σε δυσμένεια, θα απειλούνται με αφανισμό.

Δίπλα και συμπληρωματικά προς το νόμο πλαίσιο στέκει η άλλη «μεταρρύθμιση» της κυβέρνησης Καραμανλή για την κατάρτηση του άρθρου 16 του Συ-

ντάγματος, της οποίας, όμως, το ειδικό βάρος είναι ιδιαίτερο, αφού μέσα απ' τον «υπέρτατο νόμο» του αστικού κράτους δίνεται το μήνυμα στο κεφάλαιο να μπει και ν' αδωνίσει στο χώρο της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης. Δίνεται το μήνυμα στην εργαζόμενη κοινωνία ότι το Πανεπιστήμιο είναι χώρος για λίγους και εκλεκτούς και στα «καταξωμένα» του Ιδρύματα έχει δικαίωμα πρόσβασης μόνο μια μικρή ελίτ. Για την «πλέμπα» του λαού αρκούν τα Ιδρύματα μεταλυκειακής κατάρτισης τύπου ΚΕΣ (Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών), τα οποία νομιμοποιούνται και «ανωτατοποιούνται». Αν θυμηθούμε στο σημείο αυτό τις κατευθύνσεις της Διακήρυξης της Μπολόνια θα αντιληφθούμε πως αυτή, ο νόμος πλαίσιο και τα ιδιωτικά ΑΕΙ είναι όφεις του ίδιου νομίσματος.

Η Διακήρυξη της Μπολόνια αποτελεί το νέο «Ευαγγέλιο» της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η οποία στο πλαίσιο του ανταγωνισμού της με τις ΗΠΑ, απέρριψε την ιδέα της ποιότητας της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης για τους πολλούς. Οι σύγχρονες ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς και το πρότυπο του φθηνού απασχολήσιμου επιβάλλον γρήγορη, φθηνή, μερική γνώση για τους πολλούς (την οποία θα αντικαθιστούν επίσης γρήγορα, αλλά ακριβοπληρωμένα στα Ινστιτούτα Δια Βίου Μάθησης), γνώση που γρήγορα θα αποχτιέται και γρήγορα θα χάνεται και που δεν θα είναι δυνατόν να εμπλουτιστεί κανείς μόνος του με την αυτομόρφωση, αφού δεν θα διαθέτει πλατύ και στέρεο υπόβαθρο γενικών γνώσεων, γενόμενος αναγκαστικά υποχείριο και υποτακτικός του καπιταλιστικού συμφέροντος. Για την ελίτ της ακρόκριμας της καπιταλιστικής κοινωνίας προορίζονται τα ελάχιστα «κέντρα αριστείας», που παραμένουν ανέγγιχτα απ' τη Μπολόνια και οι μεταπτυχιακοί κύκλοι σπουδών.

Βασική, λοιπόν, τομή της Μπολόνια είναι η κατάτμηση των

σπουδών σε δυο κύκλους. Ενδοτριετή προπτυχιακό και έναν μεταπτυχιακό που θα οδηγήσει μεστέρι ή διδακτορικό. Στον μεταπτυχιακό κύκλο μεταφέρεται μέρος της βασικής γνώσης και πρόσβαση σ' αυτόν περιορίζεται σε όλο και λιγότερους φοιτητές μέσα από ένα σύστημα αυστηρής επιλογής και γενίκευσης των σπουδών διδάκτρων. Οι σπουδές παύουν να είναι ενιαία ανά επιστήμη και δεν οδηγούν σε ενιαίο πτυχίο. Αντί των ενιαίων σπουδών, που εξασφαλίζουν τη εσωτερική ενότητα της κάθε επιστήμης, καθιερώνεται ένα σύστημα διδακτικών μονάδων, που οδηγούν σε πτυχία-άθροισμα πτυχίων και αμφιλεγόμενων (ω προς την ποιότητά τους) διδακτικών μονάδων, αφού αυτές μπορούν να συγκεντρώνονται και από συστήματα εκπαίδευσης εκτός του πλαισίου της ανώτατης εκπαίδευσης, συμπεριλαμβανομένων και των συστημάτων δια βίου εκπαίδευσης, αρκεί αυτά ν' αναγνωρίζονται από τα εμπλεκόμενα Πανεπιστήμια υποδοχής (καλή ώρα τα ΚΕΣ, που σ' ενεργάζονται με Πανεπιστήμια του εξωτερικού).

Τα Πανεπιστήμια οφείλουν να υιοθετήσουν συστήματα που θα εξασφαλίζουν «αναγνωρισιμότητα» και «συγκρισιμότητα» ώστε να διευκολύνεται η «κινητικότητα» των φοιτητών, που αντιμπατώνονται ως «πελάτες». Στη κατεύθυνση αυτή πρέπει να θωπαστούν και το Συμπλήρωμα Διπλώματος, που θα αποδεικνύει την «ταυτότητα» του φοιτητή έναντι του μελλοντικού του εργοδότη. Αναγκαίο βήμα για τη δημιουργία του Κοινού Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης με ορίζοντα το 2010- θεωρήθηκε η αξιολόγηση (η «Διασφάλιση της Ποιότητας») (sic!).

Και Θεός πάντων η αγορά στα κελεύσματα της οποίας κινούνται να υπακούσουν όλες οι αναδιορθώσεις.

των καταλήψεων

και δεν αξίζει τον κόπο ν' ασχολείται κανείς μαζί τους.

Την Πέμπτη είχαμε και πάλι μεγάλες πορείες στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη (χρόνια είχε να δει η πόλη τέτοια φοιτητική πορεία) και σε άλλες πόλεις. Είχαμε και τις πρώτες «αφιμαχίες», με σοβαρότερη αυτή που έγινε στα Χανιά. Οι φοιτητές του Πολυτεχνείου, με απόφαση της γενικής τους συνέλευσης, πήγαν να καταλάβουν άδειο πανεπιστημιακό κτίριο στο κέντρο της πόλης, για να το χρησιμοποιήσουν ως κέντρο πληροφόρησης. Όταν έφτασαν, βρήκαν να τους περιμένουν τα ΜΑΤ, που είχαν κληθεί από τον πρότυπη. Προσπά-

θησαν να σπάσουν τον κλοιό και αντιμετώπισαν την κτηνώδη αστυνομική βία. Πνήθηκε η πόλη στα δακρυγόνα. Αργά το απόγευμα της ίδιας μέρας είχε καλεστεί νέα συγκέντρωση, με έκκληση σε όλο το λαό της πόλης να την πλαισιώσει. Σύγκρουση είχαμε και στην Αθήνα έξω από το υπουργείο Παιδείας, όπου έπεσε... πολύ αυγό και πολύ δακρυγόνο.

Το κίνημα των καταλήψεων έχει απλωθεί και αποτελεί αυτή τη στιγμή τον υπ' αριθμόν ένα παράγοντα κοινωνικής παρέμβασης στις εξελίξεις. Αυτό φαίνεται και από την εικόνα των αστικών ΜΜΕ, που το πρώ-

το διάστημα «έθαβαν» κάθε σχετική είδηση, τώρα όμως πέρασαν σε πρωτοσελίδα.

Η κυβέρνηση μάλλον έχει αιφνιδιαστεί και δεν δείχνει να έχει συγκροτημένη τακτική. Η Γιαννάκου, που δήλωνε ολαζονικά ότι ο αντιδραστικός νόμος πλαίσιο θα ψηφιστεί πριν αρχίσει η λειτουργία των θερινών τμημάτων της Βουλής, άρχισε να τα μασάει και δείχνει να σκέφτεται ψήφιση σε κάποιο θερινό τμήμα, υπολογίζοντας ότι οι φοιτητές θα έχουν σκορπίσει στις παραλίες. Το ενδεχόμενο να βρει και το Σεπτέμβριο κλειστές τις Σχολές δεν το αντιμετωπίζει. Το κάζο του 1979, όταν η κυβέρνηση

Καραμανλή ψήφισε με τσαμπουκά το νόμο 815 και ύστερα από ένα δυναμικό και παρατεταμένο κίνημα καταλήψεων και συγκρούσεων στους δρόμους αναγκάστηκε να τον καταργήσει, δεν φαίνεται να έχει διδάξει τίποτα την κυρία με τις καρφίτσες.

Εχοντας κατακτήσει μια πλατιά βάση εφόρμησης (τις καταλήψεις) και με διαδικασίες που γίνονται καθημερινά και πιο μαζικές, οι φοιτητές βρίσκονται σήμερα μπροστά στην πρόκληση του «επόμενου βήματος». Το κίνημα πρέπει τώρα να βγει στο δρόμο. Να κάνει αισθητή την παρουσία του. Να συγκατήσει την κοινωνία. Να ζορίσει την κυβέρνηση. Δε μπορεί να συνεχίσει με μια πορεία τη βδομάδα. Χρειάζεται να κλιμακώσει τον αγώνα του, επιστρατεύοντας νέες μορφές πάλης. Ηδη αυτό έχει αρχίσει να συζητιέται στις κατειλημμένες Σχολές και ήταν ένα από τα θέματα που θα συζητούσε το ανοιχτό συντονιστικό

των κατειλημμένων Σχολών της Αθήνας, που είναι σε εξέλιξη την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές.

Καθίκοντα, όμως, δε μπαίνουν μόνο στους αγωνιζόμενους φοιτητές. Καθίκοντα μπαίνουν και σε κάθε συλλογικότητα ή άτομο. Τώρα πρέπει να εκφραστεί η κοινωνική αλληλεγγύη. Να στηρίξουμε με κάθε τρόπο τον αγώνα των φοιτητών, για ν' αναγκαστεί η κυβέρνηση της ΝΔ να κάνει την πρώτη σοβαρή υποχώρηση της θητείας της. Να μη τολμήσει να καταθέσει το νόμο πλαίσιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η πράξη θα δείξει αν το φοιτητικό κίνημα έχει δυναμική να πολεμήσει και για τα υπόλοιπα. Αυτός, όμως, ο πρώτος στόχος αυτού του κινήματος μπορεί και πρέπει να επιτευχθεί. Είναι μια μεγάλη ευκαιρία που δεν πρέπει να πάει χαμένη.

Παρακάτω δημοσιεύουμε προκήρυξη που κυκλοφόρησαν οι φοιτητές της «Κόντρας».

Συνάδελφοι,

Το κίνημα των καταλήψεων είναι γεγονός αναμφισβήτητο. Όλες οι Σχολές, σε όλη την Ελλάδα, με ελάχιστες εξαιρέσεις, βρίσκονται σήμερα υπό κατάληψη.

Η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και οδήγησε σ' αυτή την έκρηξη είναι γνωστή: Το πόρισμα του ΕΣΥΠ και η εξαγγελία της κυβέρνησης για τροποποίηση του νόμου πλαισίου για τα πανεπιστήμια.

Ευτυχώς, αυτή τη φορά μια κυβερνητική επιλογή στην κατεύθυνση της υποβάθμισης των σπουδών μας, της υπονόμευσης του δημόσιου χαρακτήρα της ανώτατης εκπαίδευσης βρίσκεται αντιμέτωπη με ένα πλειοψηφικό κίνημα φοιτητών. Όμως, καμιά αυτοϊκανοποίηση δεν πρέπει να μας κυριεύσει. Βρισκόμαστε ακόμα στην αρχή και όχι στο τέλος ενός δρόμου, που είναι δύσβατος.

Σ' αυτή την κρίσιμη φάση, είναι απαραίτητο να δούμε από πού ερχόμαστε και πού βαδίζουμε, να σταθμίσουμε τι θέλουμε, τι διεκδικούμε, ποιοι είναι οι βασικοί μας στόχοι για σήμερα και για αύριο.

Ποιος μπορεί να αμφισβητήσει το γεγονός ότι το κράτος (ανεξάρτητα από το αν διοικούνταν από κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ ή κυβέρνηση ΝΔ), κατ' επιταγήν της κεφαλαιοκρατίας και σε συνεργασία με το καθηγητικό κατεστημένο, κατόρθωσε να προωθήσει σημαντικές, αντιδραστικές αλλαγές στην ανώτατη εκπαίδευση, χωρίς να συναντήσει καμιά ουσιαστική αντίσταση από την πλευρά μας; Η κραυγαλέα προκλητικότητα των μελών του ΕΣΥΠ και της υπουργού Παιδείας οφείλεται εν πολλοίς στη δική μας αδράνεια των προηγούμενων χρόνων.

Πιστεύουν ότι μπορούν εύκολα να περάσουν και τις νέες αντιδραστικές αλλαγές τους. Πιστεύουν ότι το κίνημα των καταλήψεων είναι ένα πυροτέχνημα που σύντομα θα σβήσει. Και ότι την ώρα που εμείς θα ιδρώνουμε σε κάποια εξεταστική και θα ονειρευόμαστε την παραλία που θ' αράξουμε τον Αύγουστο, αυτοί θα ψηφίζουν στη Βουλή το νόμο πλαίσιο, σπάζοντας πλάκα με τις κραυγούλες του αντιπολιτευόμενου κοινοβουλευτικού θιάσου.

Ας τους διαψεύσουμε. Αυτό είναι το πρώτο και βασικότερο καθήκον μας σήμερα. Να κρατήσουμε ζωντανό το κίνημα, να πλατύνουμε και να βαθύνουμε τη δράση μας, με πρώτο στόχο τη δέσμευση της κυβέρνησης, ότι δεν θα επιφέρει καμιά αλλαγή στο νόμο πλαίσιο. **Ας επαναλάβουμε, στις σημερινές συνθήκες, τον άθλο του φοιτητικού κινήματος το 1979.** Τότε που ένα κύμα καταλήψεων και συγκρούσεων στους δρόμους ανάγκασε την κυβέρνηση να καταργήσει ψηφισμένο νόμο (τον περιβόητο 815).

Κι αν η κυβέρνηση δεσμευτεί ότι δεν θα ψηφίσει τον καινούργιο νόμο πλαίσιο, τελειώσαμε; Καθαρίσαμε;

Πολλά είναι που δεν έγιναν, πολλά είναι που πρέπει να γίνουν. Είναι απαραίτητο να καλύψουμε σύντομα το χαμένο δρόμο, να συνολικοποιήσουμε τον αγώνα μας, να εμποδίσουμε στην πράξη την εφαρμογή των αντιδραστικών νόμων που πέρασε ανενόχλητη η κυβέρνηση το περασμένο καλοκαίρι, να διευρύνουμε το πλαίσιο των αιτήματων μας, να βαθύνουμε τη συνείδηση του κινήματός μας.

Η Μπολόνια σε εφαρμογή

Σήμερα πια είναι φανερό, όσο ποτέ άλλοτε, ότι οι εξελίξεις στην κυβερνητική πολιτική δρομολογούνται από τις βασικές επιταγές της συνόδου της Μπολόνια, το καλοκαίρι του 1999. Επιταγές που προωθούν τα συμφέροντα της ντόπιας και ευρωπαϊκής γλυτο-

Ούτε βήμα πίσω

κρατίας, προδιαγράφοντας ένα ζοφερό μέλλον για τη νεολαία και τους εργαζομένους. Σήμερα βιώνουμε την απόπειρα υλοποίησης των τριών βασικών αξόνων της διακήρυξης της Μπολόνια.

— «**Υιοθέτηση ενός συστήματος τίτλων σπουδών που θα είναι ευκόλως αναγνωρίσιμοι και συγκρίσιμοι, με τη βοήθεια και του θεσμού του Συμπληρώματος Διπλώματος.**»

— «**Υιοθέτηση ενός συστήματος σπουδών που θα στηρίζεται βασικά σε δυο κύριους κύκλους σπουδών, ένα προπτυχιακό και ένα μεταπτυχιακό.**»

— «**Καθιέρωση συστήματος διδακτικών μονάδων.**»

Ηδη μια σειρά μέτρων για την εκπλήρωση αυτού του στόχου έχουν ψηφιστεί από τη Βουλή και άλλα ακολουθούν το δρόμο προς το κοινοβούλιο.

Τα μέτρα που ψηφίστηκαν

ΔΟΑΤΑΠ: Το ΔΟΑΤΑΠ είναι ο διάδοχος του ΔΙΚΑΤΣΑ, ψηφίστηκε το 2005 και αφορά στην ισοτιμία τίτλων που αποκτώνται από τριετείς σπουδές με τις δικές μας τετραετείς πανεπιστημιακές σπουδές και στην έμμεση αναγνώριση των Κέντρων Ελευθέρων Σπουδών. Η εξίσωση των τίτλων σπουδών του προπτυχιακού κύκλου σπουδών ήταν ένας από τους βασικούς άξονες της διακήρυξης της Μπολόνια.

ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ: Το σχέδιο νόμου για την αξιολόγηση ΑΕΙ-ΤΕΙ κατατέθηκε με τη διαδικασία του κατεπειγόντος στη Βουλή, το Μάιο του 2005, λίγο πριν τη σύνοδο των υπουργών Παιδείας της ΕΕ στο Μπέργκεν της Νορβηγίας. Πριν μερικές μέρες, ο Πρόεδρος της «ανεξάρτητης» Αρχής της Διασφάλισης της Ποιότητας (τη σύσταση της οποίας προβλέπει ο αντίστοιχος νόμος) Σπ. Αμούργης, καθηγητής στο Ανοικτό Πανεπιστήμιο, έκανε σκόνη τα περιφραγμένα επιχειρήματα της υπουργού Παιδείας ότι στόχος της αξιολόγησης είναι η «πιστοποίηση της ποιότητας των πανεπιστημίων», δηλώνοντας ότι η αξιολόγηση των ΑΕΙ-ΤΕΙ θα συνδεθεί με την χρηματοδότησή τους.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ: Το Σεπτέμβριο του 2005 ανακοινώνεται η ίδρυση του Διεθνούς Πανεπιστημίου της Ελλάδας (ΔΙΠΑΕ) με έδρα τη Θεσσαλονίκη, βάσει νόμου που ψηφίστηκε στο τέλος του Αυγούστου του ίδιου έτους. Στόχος η δημιουργία ενός πανεπιστημίου που τύποις θα είναι δημόσιο (νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου), θα λειτουργεί όμως με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια (προπτυχιακό και μεταπτυχιακό θα καταβάλλουν διδάκτρα), θα αντιμετωπίζει τους φοιτητές ως πελάτες και θα έχει όλες τις προδιαγραφές που θέτει η Μπολόνια.

Τα μέτρα που θα ψηφιστούν

Η αλλαγή του άρθρου 16 του Συντάγματος θα επιτρέψει τη λειτουργία των ιδιωτικών πανεπιστημίων, αποτελειώνοντας και τα τελευταία ψήγματα «δημόσιου χαρακτήρα» στην ανώτατη εκπαίδευση. Σε συνδυασμό με την τροποποίηση του νόμου πλαισίου για τα πανεπιστήμια, βάσει του πορίσματος του ΕΣΥΠ, και την αξιολόγηση, τα πανεπιστήμια θα μετατραπούν σε παραρτήματα των καπιταλιστικών επιχειρήσεων. Το περιφραγμένο «αυτοδίοικητο» των πανεπιστημίων, το οποίο επαγγέλεται το πόρισμα του ΕΣΥΠ, δεν είναι τίποτα άλλο από αυτοχρηματοδοτούμενα πανεπιστήμια-επιχειρήσεις, με μάντζερ στις κορυφές τους, που θα κλείνουν συμφωνίες για μπίζνες με τις επιχειρήσεις. Από τις «ανταποδοτικές υποτροφίες» των 40 ωρών, οι κυβερνώντες εύκολα θα φτάσουν

στην επιβολή διδασκτρων.

Ο ανομολόγητος πόθος της Μπολόνια

Ο ανομολόγητος πόθος των εμπνευστών της Μπολόνια είναι η δημιουργία μιας μεγάλης στρατιάς «αναλωσιμίων» αποφοίτων του τριετούς κύκλου σπουδών. Οι απόφοιτοι αυτοί θα λαμβάνουν εξειδικευμένες γνώσεις σε λογισμικό και υλικό της τρέχουσας τεχνολογίας, στερούμενοι βασικών επιστημονικών γνώσεων, και δε θα μπορούν να αντεπεξέρχονται με προσωπική μελέτη στις ραγδαίες τεχνολογικές εξελίξεις του μέλλοντος. Το «κόστος παραγωγής» αυτών των αποφοίτων θα είναι μικρότερο σε σχέση με τους σημερινούς αποφοίτους των πανεπιστημίων. Αντίστοιχα θα μειωθεί και ο μισθός τους. Επιπρόσθετα, οι εργοδότες δεν θα δίνουν δεκάρα για την εξειδίκευση των αποφοίτων υπαλλήλων τους στα μηχανήματά τους. Αυτό θα το αναλαμβάνει το πανεπιστήμιο με λεφτά των φορολογούμενων εργαζομένων. Για την προσαρμογή στις νέες τεχνολογίες οι απόφοιτοι θα πληρώνουν στα ΙΔΒΕ (Ινστιτούτα Διά Βίου Εκπαίδευσης) για την επανακατάρτισή τους.

Παράλληλα, η έρευνα και η διδασκαλία των περισσότερων ιδρυμάτων θα περιοριστεί αποκλειστικά στις ανάγκες μεγιστοποίησης του κέρδους των επιχειρήσεων. Τέλος, η δημιουργία, δυο ταχυτήτων αποφοίτων, η ταυτόχρονη λειτουργία πανεπιστημίων για την πλειοψηφούσα «πλέμπα» και την μειοψηφούσα ελίτ, που θα μπορεί οικονομικά να αναλάβει το κόστος του επόμενου κύκλου σπουδών, θα διογκώσει τους ταξικούς φραγμούς στην παιδεία, θα γιγαντώσει το μονοπώλιο στη γνώση.

Γι' αυτό και πρέπει να δούμε το σημερινό κίνημα των καταλήψεων ως μια αρχή για το ξαναχτίσιμο μιας νέας συλλογικότητας, για την δημιουργία ενός φοιτητικού κινήματος που θα διεκδικεί και δε θα σκύβει το κεφάλι.

Κανείς από μας, που μπήκε με όνειρα στο Πανεπιστήμιο, που ποθεί μόρφωση, διεύρυνση του πνευματικού του ορίζοντα, ανάπτυξη της προσωπικότητας και των ιδιαίτερων ικανοτήτων του, εμβάθυνση στην επιστήμη του, μόνιμη και σταθερή δουλειά, θα νιώσει ευτυχής με αυτά που έγιναν σε βάρος της Παιδείας. Ισα-ίσα που θ' αγανακτήσει, θα θυμώσει. Θα αρνηθεί κάθε «ευκαιρία στο διάλογο» και θα διεκδικήσει στο δρόμο αυτά που του ανήκουν.

Δική μας επιλογή ας είναι ο **μαζικός, παρατεταμένος αγώνας στις σχολές και στους δρόμους.** Σε ενότητα μ' όλη την νεολαία και την εργαζόμενη κοινωνία

- ◆ **Για την ενίσχυση της Δημόσιας Δωρεάν Παιδείας σε όλες τις βαθμίδες της.**
- ◆ **Για να μην περάσουν τα σχέδια για ιδιωτικά πανεπιστήμια και κάθε είδους ιδιωτικοποίηση.**
- ◆ **Για την κατάργηση όλων των ταξικών φραγμών στη μόρφωση.**
- ◆ **Ενάντια στην ψευδεπίγραφη «ανωτατοποίηση των ΤΕΙ».**
- ◆ **Για την κατάργηση της διάκρισης άμεσα σε ΑΕΙ και ΤΕΙ.**
- ◆ **Για ενιαία ανώτατη εκπαίδευση για όλους.**
- ◆ **Για να μην περάσει η υποβάθμιση των σπουδών μέσω των σπουδών τριετούς διάρκειας.**
- ◆ **Για την κατάργηση όλων των αντεκπαιδευτικών νόμων.**
- ◆ **Ενάντια στο Πανεπιστήμιο - Επιχείρηση.**
- ◆ **Για ελεύθερη πρόσβαση σ' όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.**
- ◆ **Για ΜΟΡΦΩΣΗ και ΔΟΥΛΕΙΑ για ΟΛΟΥΣ.**

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ Νο 5

■ 85η συνεδρίαση Πέμπτη, 25.5.06

Όλοι οι μάρτυρες στην υπόθεση «Ληστεία ΕΛΤΑ Αιγάλεω» απόντες! Το σημειώνουμε γιατί ανάμεσά τους υπάρχουν αρκετοί «αναγνωριστές», που έχουν μια ιδιαιτερότητα: Μετά τη ληστεία «αναγνωρίσαν» το Δαναλάτο και την παρέα του, που δικάστηκαν γι' αυτή την υπόθεση, και μετά τις συλλήψεις του καλοκαιριού του 2002 «αναγνωρίσαν» φερόμενους ως μέλη της 17Ν. Με βάση τις καταθέσεις τους υπήρξαν καταδικές στο πρωτόδικο και τώρα δεν προσήλθαν να τις υποστηρίξουν. Διατάχθηκε, πάντως, η βίαση προσαγωγή τους.

ΛΗΣΤΕΙΑ ΧΡΗΜΑΤΟΠΟΣΤΟΛΗΣ ΟΤΕ ΠΕΙΡΑΙΑ

Εδώ έχουμε άλλο «παράξενο» φαινόμενο. Μάρτυρες να αναγνωρίζουν τον Βασίλη Ξηρό ως το άτομο που πυροβόλησε στο πόδι τον σεκιουριτά της Wackenhut και του πήρε τα λεφτά, αλλά ο Βασίλης να έχει καταδικαστεί πρωτοδικώς ως απλός συνεργός και όχι ως αυτουργός. Γιατί; Γιατί οι συγκεκριμένες αναγνωρίσεις είναι «άλλα αντί άλλων».

Ο οδηγός της χρηματοποστολής Γ. Γιαννακόπουλος περιγράφει το άτομο που είδε να ακολουθεί το συνάδελφό του μέσα στο κτίριο του ΟΤΕ (ο ίδιος ήταν στη θέση του οδηγού, μέσα στο αυτοκίνητο) ως ψηλό, κανονικής σωματικής διάπλασης, με ξανθά ατημελητά μαλλιά και ξανθό μoustάκι. Παρατάωτα, δεν είχε κανένα πρόβλημα να αναγνωρίσει τον «υποδεχθέντα» Β. Ξηρό, έστω και με... ποσοστιαία προσέγγιση. Για να διορθώσει, μάλιστα, την αρχική του κατάθεση, αυτή τη φορά έκανε τα μαλλιά του καστανοξανθά και επιπρόσθετα το μεγαλύτερο επιχείρημα, ότι είχε ήλιο και μπορεί τα μαλλιά του να έδειχναν πιο ανοιχτόχρωμα (βέβαια, ένας μελαχρινός δε γίνεται ποτέ ξανθός, όσο κι αν τον χτυπάει ο ήλιος). Ο ίδιος, πάντως, δεν αναγνώρισε κανέναν στο πρόσωπο του δεύτερου δράστη, που -όπως λέει- στάθηκε δίπλα του στην πόρτα του αυτοκινήτου, κρατώντας ένα πιστόλι στο χέρι, μολοντί με αυτό το άτομο ήρθε σε πολύ μεγαλύτερη επαφή. Ήταν -λέει- αξέριτος, με γυαλιά και τζόκκι και δεν μπόρεσε να αναγνωρίσει κανένα.

Ο ταμίας του ΟΤΕ Ι. Λεμπέσης «αναγνωρίζει» επίσης τον Β. Ξηρό, κι αυτός με ποσοστό και επιφύλαξη, αλλά τον περιγράφει 1,80 μελαχρινός, με μαύρο μoustάκι. Μύλος δηλαδή.

■ 86η συνεδρίαση Παρασκευή, 26.5.06

Ο τραγελαφός με την υπόθεση της ληστείας στον ΟΤΕ Πειραιά συνεχίστηκε με την κατάθεση και του τελευταίου μάρτυρα, του σεκιουριτά Παναγιώτου, που τραυματίστηκε στο πόδι. Αυτός αναγνώρισε ανεπιφύλακτα τον Β. Ξηρό, επειδή τον είδε πρόσωπο με πρόσωπο και κοιτάχτηκαν στα μάτια. Όταν, όμως, κλήθηκε να στηρίξει την αναγνώριση δεν ήταν σε θέση να δώσει πειστική περιγραφή.

Το ερώτημα είναι το εξής: ο Β. Ξηρός δεν έχει καταδικαστεί ως αυτουργός, αλλά ως απλός συνεργός στη ληστεία. Όταν και οι τρεις μάρτυρες «αναγνωρίζουν» στο πρόσωπο του αυτουργού τον Βασίλη, που δεν κατηγορείται πλέον γι' αυτό, και ουδείς τον αναγνωρίζει ως ένα από τα άλλα δύο πρόσωπα για τα οποία γίνεται λόγος... πού είναι ο Βασίλης; Πρόκειται για πρόσωπο φάντασμα, που έχει καταδικαστεί με βάση τις προανακριτι-

κές «ομολογίες».

Παρέμβαση στην ίδια υπόθεση έκανε και η πλευρά Κωστήρη (ο Ηρακλής και οι συνήγοροί του). Από τις προανακριτικές προκύπτει ανάμιξη και του «Χάρη ή Τάκη» σ' αυτή την υπόθεση. Ήταν να πάρει μέρος -αναφέρεται στις προανακριτικές- όμως έπεσε σε τυχαίο αστυνομικό έλεγχο στον Πειραιά και δεν πήρε τελικά μέρος. Όμως, ο Κωστήρης έχει αποδείξει με αδιάσειστα στοιχεία ότι τη συγκεκριμένη μέρα δεν μπορούσε να είναι στον Πειραιά. Δεν ήταν καν στην Αττική, αλλά στην Ηπειρο, σ' ένα γάμο. Πώς, λοιπόν, αποδίδεται στον Κωστήρη το ψευδώνυμο «Χάρης ή Τάκης»;

Στην υπόθεση «Ληστεία ΟΤΕ Πατησίων» απουσίαζαν και οι δύο μάρτυρες και διατάχθηκε η βίαση προσαγωγή τους. Η υπόθεση Συκουρίου δε συζητήθηκε, λόγω καλύματος στο πρόσωπο του συνηγόρου Γ. Γκουντούνα και θα συζητηθεί στις 2 Ιούνη. Επίσης, η υπόθεση Σόντερς μετατέθηκε από τη 1 Ιούνη στις 15 Ιούνη.

ΕΚΡΗΞΗ ΣΕ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΓΑΛΤΣΙ

Ο ιδιοκτήτης ενός από τα απεργοσπαστικά πούλμαν που ανατίναξε η 17Ν (Ζάχος) δεν είχε και πολλά πράγματα να πει, αφού το γεγονός το έμαθε εκ των υστέρων. Απλά ήταν «δασκαλεμένος» να «φουσκώσει» την υπόθεση, μιλώντας ακόμα και για κίνδυνο σε ανθρώπους! Γιατί; Γιατί «αν πήγαινε ο οδηγός να πάρει κάτι...»!! Ο οδηγός θα πήγαινε στο πούλμαν μισή ώρα μετά τα μεσάνυχτα ή εκείνοι που έκαναν την έκρηξη δεν έβλεπαν! Γελοιότητες άνευ λόγου (άνευ λόγου, γιατί κατηγορία για «κίνδυνο σε άνθρωπο» δεν υπάρχει, αλλά ο μάρτυρας έχει μείνει στην πρώτη δίκη).

Για τη συμμετοχή του στον απεργοσπαστικό μηχανισμό που είχε στήσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, για να χτυπήσει την απεργία της ΕΑΣ, ο μάρτυρας δεν είπε τίποτα. Το παραδέχτηκε όταν του υπέβαλε οι ερωτήσεις της Γ. Κούρτοβικ. Και τι υποστήριξε ο αθεόφοβος; Ότι το συγκεκριμένο πούλμαν (που ήταν δικό του) δεν έκανε αστική συγκοινωνία. Έκταν, όμως, άλλα πούλμαν, που είχε νοικιάσει η εταιρία του. «Ας χτυπούσαν εκείνο», είπε. Ο τύπος κόνταγε σπάζοντας μια μεγάλη απεργία, που είχε συγκλονίσει την Ελλάδα, και εκείνο που τον ενόχλησε ήταν που χτύπησαν το δικό του πούλμαν και όχι τα άλλα που είχε νοικιάσει!

Ποιος, άραγε, μπορεί να διαφωνήσει με το σχόλιο του Δ. Κουφοντίνας;

«Η άσκηση βίας κατά απεργοσπαστών είναι πάγια πρακτική του λαϊκού και επαναστατικού κινήματος. Πρέπει να καταλάβουν αυτοί οι κύριοι, που σπάνε απεργίες, τεράστιες απεργίες, που παίζουν με τη δουλειά και το ψωμί χιλιάδων εργαζομένων, ότι θα τιμωρηθούν γι' αυτό».

■ 87η συνεδρίαση Δευτέρα, 29.5.06

Παράσταση για ένα ρόλο ή, αλλιώς «Τα παιδιά της πιάτσας» σε σύγχρονη έκδοση. Χωρίς τον μακαρίτη τον Ψαθά, αλλά με συγγραφέα και πρωταγωνιστή ένα «παιδί της πιάτσας», τον αμίμητο παλαισιώλη Παντελή Λουδάρο, αυτόπτη μάρτυρα στην εκτέλεση Σιπαχιόγλου, που κυριάρχησε με το λόγο και με την κίνησή του. Ο λόγος του Λουδάρου, βέβαια, δεν μεταφέρεται σε ρεπορτάζ. Διαβάστε τα απομαγνητοφωνημένα πρακτικά στο Διαδίκτυο για να τον απολαύσετε. Μετάφραση δεν θα χρειαστείτε,

γιατί έγινε με διευκρινιστικές ερωτήσεις από την Εδρα. Θα έχετε την ευκαιρία να μάθετε ότι «σκαπέρα» είναι το μικρό Σουζούκι με το οποίο έφυγαν οι δράστες, «κουτάλα» το χέρι, «παντόφλα» το πιστόλι κ.λπ. Είχε απ' όλα. Για την καταγωγή του από τη Σύρο, για το Βαμβακάρη και τις καντάδες («διότι είμαστε και αισθηματίες»), ακόμα και για το πώς γλιτώνει το γραβίμο όταν περνάει με κόκκινο: έχει τα δημοσιεύματα των εφημερίδων από την πρώτη δίκη και λέει στον τροχονόμο ότι φοβάται πως τον κληγάνε. Έχει και καναδού μπρελόκ της Αστυνομίας για... βοήθεια! Περιβόλι ο τύπος...

Αλλά τα μπρελόκ και τα σβησίματα των κλήσεων κάνουν κακό στην... εντιμότητα. Και ο Λουδάρος αυτή τη φορά εμφανίστηκε πολύ πιο περιγραφικός από την προηγούμενη. Πώς ήταν ο δράστης; «Ψηλός, 1.90, ωραίο παιδί, με το μαλλάκι του, το παππουτσάκι του και το κροκοδειλάκι του, αν ήμουν γυναίκα θα τον ερωτευόμουν». Αναγνωρίζει κανένα; «Αν γυρίσω και πω "αυτός είναι", θα μου πουν "ρε καραγκιόζη, τι μας ήρθες εδώ";... Αν πω "ετούτος είναι", δε θα γίνω ρόμπα; Δε θα γίνω ξεφτίλας;». Γιατί θα γίνετε ρόμπα; τον ρώτησε ο πρόεδρος. «Γιατί θα πω ψέματα. Είχα 12 μποφόρ θολούρα εκείνη την ώρα. Ο,τι είπαμε είναι στάνταρ. Αυτός είναι ο αρσενικός». Η εισαγγελέας, όμως, ήταν πιο πιεστική. Του ζήτησε να γυρίσει και να κοιτάξει το χώρο όπου κάθονται οι κατηγορούμενοι. Ο Λουδάρος αρχικά το αρνήθηκε («π να δω, εγώ σας έκανα την περιγραφή, βάλτε εσείς το όνομα»), η εισαγγελέας επέμεινε, αυτός γύρισε, έριξε μόνο μια ματιά και απεφάνθη: «Δεν είναι εδώ». «Λέιπτε», συμπλήρωσε με νόημα η εισαγγελέας, «φωτογραφίζοντας» το Σάββα Ξηρό.

Τι έγινε και ο κατηγορηματικά αρνητικός σε οποιαδήποτε αναγνώριση Λουδάρος της πρώτης δίκης έγινε υπαινετικός και ταλαντευόμενος στη δεύτερη; Κακές παρέες... Πέραν τούτου, όμως, σημασία έχει η διάψευση του περιπτέρα σε δυο σημεία: πρώτον ότι αυτός (ο περιπτέρας) βγήκε από το περιπτερο και δεύτερο ότι τον απείλησαν με όπλο (αυτό έχει σημασία για τον Κονδύλη). Ο Λουδάρος ήταν κατηγορηματικός: κρατώντας τον Σιπαχιόγλου στα χέρια του άρχισε να βρίζει τον εκτελεστή («μωρή κουφάλα, ρε πούστη» και λοιπά... γαλλικά), τον ακολούθησε, αυτός δυο-τρεις φορές κούνησε το χέρι με το πιστόλι, χωρίς να του ρίξει, αν και μπορούσε, μπήκε στο Σουζούκι και έφυγε με τους συνεργούς του, τους οποίους ο Λουδάρος δεν είδε.

Ο μάρτυρας Γρηγορόπουλος, υπάλληλος στα γραφεία της ΕΟΚ, κατέθεσε ότι κινδύνεψε από την έκρηξη και για λίγα δευτερόλεπτα θα μπορούσε να είχε σκοτωθεί. Ο Δ. Κουφοντίνας ξεκαθάρισε αυτό που είναι γνωστό από τότε. Η 17Ν ειδοποίησε έγκαιρα την «Ελευθεροτυπία» και η «Ελευθεροτυπία» ειδοποίησε αμέσως την Αστυνομία να αδειάσει το χώρο, για να μην κινδυνεύσει κανένας. Η Αστυνομία, όμως, δεν έκανε τίποτα. Αυτό το διαπίστωσε ο ίδιος ο δημοσιογράφος της «Ελευθεροτυπίας» που πήγε στο χώρο. Ετσι, αναγκάστηκε να κάνει ο ίδιος τον αστυνομικό και να ειδοποιεί τους ανθρώπους να απομακρυνθούν γιατί θα γίνει έκρηξη. Γιατί η Αστυνομία δεν εκκένωσε το χώρο; Ίσως να ήθελε να υπάρξουν θύματα, για να συκοφαντηθεί η 17Ν.

Ο μάρτυρας Π. Νικήτας, που εργαζόταν στην ταμειοβιομηχανία «Χάλυψ», κατέθεσε ότι ειδοποιήθηκαν τηλεφωνικά από τη 17Ν και στη συνέχεια και από

την «Ελευθεροτυπία»), ότι σε ένα τέταρτο θα γίνει έκρηξη. Σταμάτησαν τη δουλειά και βγήκαν όλοι έξω. Υποθέτει ότι πρέπει να είχε ειδοποιηθεί και η Αστυνομία, γιατί είδε να έχουν σταματήσει τη διεύθυνση των αυτοκινήτων στο δρόμο. Στην προανακριτική του είχε καταθέσει ότι από την «Ελευθεροτυπία» τους είπαν να πάρουν στα σοβαρά το τηλεφώνημα και να βγουν έξω και ότι πήραν και τρίτο τηλεφώνημα, από την Αμεση Δράση, που τους κάλεσε να βγουν έξω.

Ο μάρτυρας αυτός προσπάθησε να βάλει και μπλόκο παραμύθι στην κατάθεσή του. Ισχυρίστηκε ότι εκεί δίπλα υπήρχε ένα σιλό με άνθρακα, που αν το χτυπούσε η ρουκέτα θα εκρηγνυόταν ο άνθρακας και θα καιγόταν η μισή Ελλάδα. Ισχυρίστηκε ακόμα, ότι πολύ κοντά βρίσκονταν πετρελαϊκές εγκαταστάσεις, που επίσης εγκυμονούσαν τον κίνδυνο έκρηξης με συνέπειες σε ανθρώπους. Η μπουρδολογία αυτή εξόργισε τον Δ. Κουφοντίνα που ζήτησε να του κάνει ερωτήσεις. Αποδείχτηκε, λοιπόν, ότι η ρουκέτα στόχευσε και βρήκε στο κέντρο ενός μεγάλου σιλό με τσιμέντο, διαμέτρου τουλάχιστον 15 μέτρων, και δεν υπήρχε περίπτωση να αστοχήσει και να πιάει αλλού. Αποδείχτηκε ακόμα, ότι το εργοστάσιο δεν έχει μέτρα προστασίας στο σιλό με τον άνθρακα, γιατί βέβαια ο άνθρακας δεν είναι εκρηκτικό. Ακόμα και η ανάφλεξη του είναι δύσκολη. Τέλος, αποδείχτηκε ότι τα διυλιστήρια απέχουν 800 μέτρα από το εργοστάσιο «Χάλυψ». Ακόμα και αν αστοχούσε η ρουκέτα, το βεληγκεές της δεν είναι τέτοιο που να έφτανε στις δεξαμενές των διυλιστηρίων.

Ο Δ. Κουφοντίνας έκλεισε τις ερωτήσεις του μ' ένα σύντομο σχόλιο: «Η προσπάθεια δημιουργίας εντυπώσεων από την Εισαγγελία αγιάζει τα όρια του παραλογισμού. Υπάρχει εδώ ένα σιλό, πάχος όπως είχε 15 μέτρα, το οποίο στοχεύθηκε από 50 μέτρα και πέτυχε ακριβώς στο κέντρο. Δεν κινδύνεψε κανένας. Τώρα, να έρχονται και να μας λένε, ότι το κάρβουνο που ήταν πιο πέρα θα εκραγύονταν, θα γινόταν έκρηξη εκεί ή θα ξέφευγε η ρουκέτα και θα πήγαινε ένα χιλιόμετρο παραπέρα που είναι τα διυλιστήρια Ασπροπύργου, για να σκάσει, αυτό είναι πραγματικά φτηνή προσπάθεια δημιουργίας εντυπώσεων».

Η ίδια προσπάθεια, πάντως, καταβλήθηκε και στην επόμενη υπόθεση (ρουκέτα στις εγκαταστάσεις της Λεβενμπρόι), με ερωτήσεις της εισαγγελέας περί κινδύνου έκρηξης και πλήγματος στον γειτονικό οικισμό. Τρεις ερωτήσεις έκανε ο Δ. Κουφοντίνας στον ένα από τους δυο μάρτυρες: Η μπύρα εκρήγνυται; Όχι. Η αμμωνία εκρήγνυται; Όχι. Σε πόση απόσταση βρίσκεται το χωριό; Δύο χιλιόμετρα. Με τέσσερις λέξεις (όχι - όχι - δυο χιλιόμετρα) επώθησαν όλα. Όπως είχε καταληκτικά ο Δ. Κουφοντίνας, η ρουκέτα ήταν μία (και όχι δύο, όπως κατέθεσε ο ένας μάρτυρας), γεγονός που προκύπτει και από τη δικογραφία, και δεν κινδύνεψε κανείς, γιατί υπήρξε ειδοποίηση μισή ώρα πριν και οι εργαζόμενοι βγήκαν έξω.

Ο διεθνικής της αντιπροσωπείας της αμερικανικής αυτοκινητοβιομηχανίας «GM Detroit Motors» περιέγραψε αυτά που είδε, όταν τα χαράματα ειδοποιήθηκε να πάει στο χώρο που είχε χτυπηθεί με ρουκέτες. Δεν προσπάθησε να «φουσκώσει» τα πράγματα, ούτε έκανε κρίσεις. Ήταν αξιοπρεπής. Είδε μόνο υλικές ζημιές στο κτίριο και τα αυτοκίνητα που ήταν στο συνεργείο (όχι στην έκθεση). Δεν υπήρξε κανένας κίνδυνος για γειτονικά κτίρια ή ανθρώπους, γιατί δεν υπήρχαν. Ίδια ήταν η στάση και του

επιπεφαλής του συνεργείου της εταιρίας.

Σαφής ήταν και ο μάρτυρας Ραικτζόπουλος, υπεύθυνος ασφαλείας στη Citybank Δροσοπούλου. Η ρουκέτα τρύπησε το τζάμι της τράπεζας και δεν εξερράγη, αλλά «κάθισε» σ' ένα συρτάρι στο εσωτερικό της τράπεζας. Από ό,τι είχε ακούσει, αυτή ήταν ρουκέτα αντιαρματικού τύπου, που δεν προκαλεί έκρηξη αλλά διάτρηση. Ζημιές σε γύρω κτίρια ή αυτοκίνητα δεν θυμόταν να υπήρξαν, πέρα από το τζάμι της τράπεζας που έσπασε. Ο Δ. Κουφοντίνας δήλωσε ότι «δεν υπήρξε προειδοποίηση, επειδή η εκτόξευση της ρουκέτας δεν έγινε με ωρολογιακό μηχανισμό αλλά απευθείας. Οι σύντροφοι που ήταν εκεί και έκαναν την εκτόξευση ελέγχανε όλο το χώρο».

■ 88η συνεδρίαση Τρίτη, 30.5.06

ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ

Ο τότε (1989) διευθυντής του υποκαταστήματος της Τράπεζας κ. Καλλιακμάνης θυμόταν ότι μπήκαν τρία άτομα στην Τράπεζα και έκαναν τη ληστεία. Δεν αναγνώρισε κανένα, μολοντί δήλωσε ότι τα άτομα που εισέβαλαν στην τράπεζα δεν ήταν μεταμφιεσμένα. Θυμόταν μόνο το σουλούπι εκείνου που πήρε τον ίδιο από το γραφείο του και τον έβγαλε στην κεντρική αίθουσα του υποκαταστήματος (κοντός αδύνατος) και εκείνου που πήγε στο χρηματοκιβώτιο (ψηλός, γύρω στο 1,85, κάπως ευτραφής, αθλητικός). Παρά την πίεση του προέδρου, που τον ρώτησε ακόμα και αν κάποιος από τους κατηγορούμενους «του έφερε» προς κάποιον από τους ληστές (δηλαδή αναγνώριση με... ποσοστό), ήταν κατηγορηματικός στην άρνηση αναγνώρισης.

Έχει σημασία αυτή η άρνησή του, γιατί στον ανακριτή είχε «αναγνωρίσει» τον Δ. Κουφοντίνα γιατί κάπως μοιάζει το μέτωπό του με έναν από τους ληστές και αυτό είχε χρησιμοποιηθεί (όπως και άλλες τέτοιες αναφορές) για τη δημιουργία του κλίματος της εποχής της εξάρθρωσης, με βάση το «οργανόγραμμα» που είχε φτιάξει η Αντιπροσωπεία, κατανέμοντας άτομα στις διάφορες ενέργειες. Γιατί, βέβαια, δεν χρειάζεται και πολύ μυαλό για να καταλάβει κανείς ότι εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι μπορεί να έχουν μέτωπο παρόμοιο μ' αυτό του Δ. Κουφοντίνα. Στη συγκεκριμένη υπόθεση έχει αντιστραφεί κάθε νομικός κανόνας. Διότι στο ποινικό δίκαιο η αμφιβολία οδηγεί στην απαλλαγή, ενώ στη συγκεκριμένη υπόθεση καθιερώθηκε το αντίθετο: ακόμα και μια ομοιότητα σε κάποιο εξωτερικό χαρακτηριστικό, μετατράπηκε σε βεβαιότητα αναγνώρισης. Οι μάρτυρες καθοδηγούνταν να αναγνωρίσουν συγκεκριμένα πρόσωπα, τα οποία μέσα από έναν προπαγανδιστικό καταγύρισμό είχαν υποδειχτεί ως δράστες συγκεκριμένων ενεργειών. Αυτό φάνηκε καθαρά και στην περίπτωση του συγκεκριμένου μάρτυρα, που 14 χρόνια μετά από μια ληστεία κλήθηκε να αναγνωρίσει άτομα που είδε για πολύ λίγο και σε συνθήκες μεγάλης έντασης και σύγχυσης.

Παρά την άρνηση του μάρτυρα να προχωρήσει σε αναγνωρίσεις, η πίεση συνεχίστηκε με μεγαλύτερη ένταση από τη μεριά της εισαγγελέας. Το γεγονός εξόργισε τον Χρ. Ξηρό, που σε έντονο ύψος παρατήρησε στην εισαγγελέα ότι λέει και ξαναλέει τη λέξη «ευτραφής», μολοντί ο μάρτυρας ήταν κατηγορηματικός ότι εννοούσε «αθλητικός τύπος». Το επεισόδιο έκλεισε με μια ακόμη φτηνιάρική

δημαγωγική αναφορά της εισαγγελέα. «Καλά, θα τα πούμε μετά», είπε ο Χρ. Ξηρός. «Τι θα πει θα τα πούμε, με απειλείτε;», πέταξε δήθεν θυμωμένη η εισαγγελέας. Ο Χρ. Ξηρός δεν τ' άφησε να πέσει κάτω. Της επισήμανε ότι μ' αυτό προσπαθεί να δημιουργήσει εντυπώσεις, διότι ο ίδιος και να θέλει δεν έχει δυνατότητα να την απειλήσει. «Θα τα πούμε διά της λογικής, δεν έχω άλλο τρόπο», κατέληξε και η εισαγγελέας σιώπησε.

Τα ίδια και με το μάρτυρα Ασπραδάκη, ο οποίος είχε κατάσταση στην περιοχή και πριν δυο-τρεις μέρες είχε δει κάποιους που του φάνηκαν ύποπτοι, επειδή παρατηρούσαν μια άλλη τράπεζα (τη Γενική), και τηλεφώνησε στην Αστυνομία. Και αυτός, λοιπόν, επειδή είδε κάποιον που το μέτωπό του έμοιαζε με κάποιον γνωστό του, αποφάνθηκε στην ανάκριση ότι «ένα 80% ήταν ο Κουφοντίνης!». Σήμερα τα μάζεψε και γύρισε περισσότερο στην αμφιβολία, σημασία όμως έχει το πώς είχε οδηγηθεί τότε στην αναγνώριση. Εβλεπε και ξανάβλεπε στις τηλεοράσεις τον Κουφοντίνια και είπε «αυτό τον άνθρωπο κάπου τον έχω ξαναδεί!». Όταν τον είπαν ότι αυτός συμμετείχε στη ληστεία στην τράπεζα Εργασίας... σιγουρεύτηκε ότι αυτός ήταν!!! Με τον ίδιο τρόπο είχε αναγνωρίσει κατά 50% τον Τζωρτζάτο!!! Εκείνο το καλοκαίρι γέμισε ο τόπος από πρόθυμους να ρουφιανέουν τους συλλαμβανόμενους. Ακόμα και με γελοίο τρόπο. Για παράδειγμα, ο συγκεκριμένος περιγράφει τον Τζωρτζάτο ως κοντό (1.70-1.75), αδύνατο, με αραιά μαλλιά. Καμία σχέση δηλαδή. Όπως καμία σχέση δεν πρέπει να είχαν τα άτομα που είχε δει και του φάνηκαν ύποπτα, αφού περιγράφει τέσσερα άτομα με δυο μηχανές και ένα Οτομπιάνκι. Λέτε να πήγαν για αναγνώριση του στόχου με ένα στόλο οχημάτων και να έδιναν στόχο στον κάθε περιέργο; Ας αφήσουμε το ότι αυτός, είδε αυτούς που είδε έξω από άλλη τράπεζα, ένα τετράγωνο πιο πέρα. Το αποκορύφωμα: όταν κλήθηκε να δείξει τον Τζωρτζάτο στο δικαστήριο, δεν μπόρεσε να τον αναγνωρίσει!

ΕΚΡΗΞΗ ΣΕ ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΣΟΚ

Ο μάρτυρας Μπόμπος, ιδιοκτήτης του διαμερίσματος που στέγαζε τα γραφεία του ΠΑΣΟΚ στο Γαλάτσι, περιέγραψε τις ζημιές που έγιναν από την έκρηξη ωρολογιακού μηχανισμού. Η πλάκα είναι ότι ο μάρτυρας προσπαθούσε να περιγράψει με αντικειμενικό τρόπο τις ζημιές και αυτό δεν ικανοποίησε την εισαγγελέα που... ήθελε περισσότερες. Δεν τής άρεσε που ο μάρτυρας κατέθεσε ότι κάτι ραγίσματα στους τοίχους είχαν γίνει από το σεισμό και όχι από την έκρηξη. Ηθελε σώνει και καλά να της πει ότι έπεσαν οι σοβάδες και από το απέναντι κτίριο, ενώ ο άνθρωπος έλεγε με σαφήνεια ότι μερικοί σοβάδες από το δικό του κτίριο πήγαν απέναντι, χωρίς να κάνουν καμιά ζημιά.

Ο μάρτυρας Παπαχαρολάμπους αναφέρθηκε σε ρουκέτα που εκτοξεύθηκε και δεν έσκασε κατά των κεντρικών γραφείων του ΠΑΣΟΚ στη Χαρ. Τρικούπη (στην πίσω πλευρά). Με δυο απλές ερωτήσεις στο μάρτυρα ο Δ. Κουφοντίνης διέλυσε το τρομολάγνο σκηνικό του «μεγάλου κινδύνου που θα διέτρεχαν οι περιοικοί και οι διερχόμενοι από τη Χαρ. Τρικούπη αν έσκαγε η ρουκέτα», που με τις ερωτήσεις της προσπάθησε να στήσει η εισαγγελέας. Αποδείχτηκε ότι η ρουκέτα ρίχτηκε στο πίσω μέρος των γραφείων και στοχεύθηκε να χτυπήσει πάνω σε φαρδιά μεπετονένια κολόνα. Επομένως, δεν υπήρχε καμιά περίπτωση να περάσει από τα τζάμια και να πέσει στη Χαρ. Τρικούπη. Αυτά ούτε ο... Σβαρτσενέγκερ δεν τα καταφέρνει.

ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

Ο φύλακας του Πολεμικού Μουσείου ο Σπυριδάκης αναφέρθηκε σε τέσσερα

άτομα, που εισέβαλαν στο Πολεμικό Μουσείο και πήραν δυο μπαζούκας, αφού ακινητοποίησαν τους πάντες. Αυτός, λοιπόν, είχε «φιλοαναγνωρίσει» τον Χρ. Ξηρό. Όταν κλήθηκε από την εισαγγελέα να προσδιορίσει το ύψος του, είπε ότι δε θυμάται αν ήταν λίγο πιο ψηλός ή λίγο πιο κοντός από τον ίδιο (είναι 1,80). Η εισαγγελέας τον πίεζε να γίνει σαφής και αυτός ζήτησε να σηκωθεί ο Χριστόδουλος για να θυμηθεί! Τέτοια αξιοπιστία! Σήκω να σε δω, για να θυμηθώ τι πρέπει να πω, πιο ψηλός ή πιο κοντός! Πάντως, η «αναγνώριση» του Χριστόδουλου από το συγκεκριμένο μάρτυρα δεν είχε ξεπεράσει το 50%! Σήμερα δε ήταν κατηγορηματικός: Δεν είναι αυτός ο άνθρωπος που είδα. Το επανέλαβε αρκετές φορές, προς μεγάλη στενοχώρια της εισαγγελέας.

Και στην περίπτωση του συγκεκριμένου μάρτυρα καταδείχτηκε ο τρόπος που γινόταν η ανάκριση το καλοκαίρι του 2002 και πώς οι μάρτυρες κατευθύνονταν σε συγκεκριμένες αναγνωρίσεις. Ο μάρτυρας κατέθεσε πως αμέσως μετά την επιχείρηση της 17N, όταν κλήθηκε στην Αντιπρομοκρατική, του έδειξαν τέσσερα βιβλία με φωτογραφίες, μπας και αναγνωρίσει κάποιον, ενώ μετά τις συλλήψεις ο ανακριτής του έδειξε μόνο τέσσερις φωτογραφίες, που αφορούσαν τους τέσσερις που κατηγορήθηκαν για την υπόθεση! Αυτός πάντως δεν αναγνώρισε κανένα.

Ο τότε διευθυντής του Μουσείου ναύαρχος Σακελλαρίου δεν ήταν παρών στο περιστατικό. Αναφέρθηκε στα όσα πληροφορήθηκε. Οι εισεβάλλοντες τέσσερα άτομα, ακινητοποιήσαν τους φύλακες, πήραν τα μπαζούκας (ανέφερε ότι ήταν παλιά και απενεργοποιημένα) και έφυγαν, αφού άφησαν μια ψεύτικη βόμβα (ένα κιβώτιο από το οποίο προεξείχε ένα καλώδιο) για να μην τους κυνηγήσουν οι φύλακες. Γενικά δεν ανέβασε τους τόνους και απέφυγε οποιαδήποτε απαξιωτική αναφορά, πολιτικού ή προσωπικού χαρακτήρα. Αξιοσημείωτη ήταν η τοποθέτησή του, ότι οι δράστες χρησιμοποίησαν την ελάχιστη δυνατή βία για να πετύχουν το σκοπό τους.

Μετά το μεσημεριανό διάλειμμα, ζήτησε το λόγο ο Δ. Κουφοντίνης για να κάνει ένα σχόλιο και προκλήθηκε ο εξής διάλογος:

Δ. Κουφοντίνης: Κύριε Πρόεδρε θέλω να κάνω έναν σχολιασμό: Έχω πει από την αρχή και το έχω επαναλάβει πολλές φορές, ότι όσο με αφορά δε μ' ενδιαφέρει η ποινή που θα μου επιβάλτε, δε με αφορά η ποινή, εντούτοις δε μπορώ να μην κάνω έναν σχολιασμό του τι συμβαίνει εδώ πέρα και τι αποδεικνύεται καθημερινά. Ο πρώτος μάρτυρας, που ήταν ο φύλακας των γραφείων του ΠΑΣΟΚ, όχι μόνο αφέθηκε να λέει απίθανότητες, ότι δήθεν θα διαπερνούσε η ρουκέτα το κτίριο των γραφείων και θα έφτανε μέχρι τη Χαριλάου Τρικούπη, αλλά του έγιναν και ερωτήσεις, ιδίως από την κα εισαγγελέα, όπως «τι θα συνέβαινε αν περνούσε μέσα από το κτίριο και έφτανε μέσα στη Χαριλάου Τρικούπη», λες κι αυτός ο άνθρωπος είχε κάποιες εξειδικευμένες γνώσεις για τη χρήση και τη λειτουργία των ρουκετών, ήταν πυροτεχνουργός ή ό,τι άλλο. Κι όλα αυτά τη στιγμή που ο ίδιος μάρτυρας από την κατάθεσή του εδώ προέκυπτε ότι η ρουκέτα χτύπησε στην πίσω πλευρά των γραφείων του ΠΑΣΟΚ και μάλιστα σε τοίχο από μπeton. Δηλαδή το πολύ πολύ να πέρανε εκείνο τον τοίχο, ενδιάμεσα υπήρχαν και μεσότοιχοι και επομένως τίποτα. Ενώ στον επόμενο μάρτυρα, τον τελευταίο μάρτυρα εδώ, έναν άνθρωπο με συγκροτημένο λόγο, ο οποίος αναγνώρισε εδώ τη χρήση της ελάχιστης βίας από την Οργάνωση κατά την επιχείρηση αφαίρεσης των ρουκετών, κάτι που φάνηκε και από τις καταθέσεις των άλλων μαρτύρων που ήρθαν και

που θα έρθουν εδώ, αλλά ακόμα και από τον φύλακα που είπε, όταν τους είπε ότι είχε κάποιο πρόβλημα, ήταν ευγενείς μαζί του, δεν ασκήθηκε παρά πράγματι η ελάχιστη βία. Μετά από όλα αυτά και απ' αυτό το συγκεκριμένο, νομίζω ότι γίνεται ολοκάθαρο και στους πιο δύσπιστους παρατηρητές αυτής της δίκες, ότι δεν πρόκειται για αναζήτηση της αλήθειας, αφού όχι μόνο δεν διερευνάται οποιοδήποτε στοιχείο υπέρ των κατηγορουμένων ή υπέρ της μεταβολής της κατηγορίας προς το ελαφρύτερο, αλλά αντίθετα επεκτείνεται και προσπαθεί να εκμαιευθεί από τους μάρτυρες οτιδήποτε επιβαρυντικό στοιχείο ή οτιδήποτε μπορεί να επιβαρύνει την κατηγορία και κυρίως να δημιουργηθούν εντυπώσεις.

Πρόεδρος: Κύριε Κουφοντίνια, προκείμενου να μεταβληθεί η κατηγορία, θα πρέπει το Δικαστήριο να αποφασίσει εάν διεπράχθη μια συγκεκριμένη πράξη ή είχε ελαφρότερο χαρακτηρισμό η πράξη για την οποία κατηγορείται κανείς. Αυτό διερευνάται.

Δ. Κουφοντίνης: Εδώ όμως παρεμποδίστηκαν ερωτήσεις του κ. Φυτράκη προς αυτή την κατεύθυνση, στο μάρτυρα.

Πρόεδρος: Τι έγινε δηλαδή;

Δ. Κουφοντίνης: Παρεμποδίστηκαν. Εγιναν ερωτήσεις από την κ. Εισαγγελέα για να αμφισβητήσει αυτό που είπε περί της χρήσης ελάχιστης βίας, αλλά και παρεμποδίστηκαν οι ερωτήσεις του κ. Φυτράκη προς αυτή την κατεύθυνση.

Πρόεδρος: Κύριε Κουφοντίνια, κοιτάξτε να δείτε τώρα, οι μάρτυρες κατέθεσαν πραγματικά περιστατικά. Το αν θα χαρακτηριστεί διαφορετικά η πράξη ή όχι είναι θέμα εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών, όχι σώνει και καλά ότι θα αλλάξουμε. Εάν τα περιστατικά αυτά δημιουργούν την πεποίθηση ότι συνέβησαν και βάζει αυτών η πράξη έχει ελαφρότερο χαρακτηρισμό, αυτό και θα γίνει. Αλλά όμως τα περιστατικά, αυτά ζητάμε. Όταν είπε ο κ. μάρτυρας που είπατε προηγουμένως ότι η χρήση βίας ήταν ηπιότερη, ήταν η ελάχιστη που μπορούσε να γίνει, η βία υπάρχει. Από και πέρα, όταν φθάσει κανείς να εκτιμήσει, είναι θέμα του 79, στα πλαίσια της ποινής θα κινηθεί το δικαστήριο. Στα πλαίσια της ποινής που προβλέπεται για τη συγκεκριμένη πράξη.

Δ. Κουφοντίνης: Το ξεκαθάρισα ότι όσον αφοράμένα δε μ' ενδιαφέρει η ποινική αντιμετώπιση. Επίσης δεν μ' ενδιαφέρει η νομική πλευρά του ζητήματος. Αυτό που μ' ενδιαφέρει είναι ότι σκοπείται, γίνεται προσπάθεια να δημιουργηθούν εντυπώσεις, κυρίως από τη μεριά της εισαγγελέας και να εκμαιευθούν ή να κατευθυνθούν μάρτυρες στο να καταθέσουν, τους υποβάλλονται μάλιστα λέξεις και φράσεις τις οποίες, το είδαμε και σήμερα, δε θέλω να αναφέρω συγκεκριμένα περιστατικά, έχουμε πάρα πολλά, έναν τεράστιο κατάλογο και θα σας τον φέρουμε εν καιρώ.

Πρόεδρος: Η νομική πλευρά κ. Κουφοντίνια της υπόθεσης πράγματι σας ενδιαφέρει διότι θίξατε προηγουμένως τη μεταβολή της κατηγορίας. Η μεταβολή της κατηγορίας είναι η νομική πλευρά του πράγματος.

Δ. Κουφοντίνης: Όχι για μένα και για τις επιπτώσεις που θα έχει η ποινική μου αντιμετώπιση.

Πρόεδρος: Για τους κατηγορουμένους γενικά.

Εισαγγελέας: Πάντως πρέπει να σας πω ότι με αδικείτε πολύ και δεν πρέπει.

Χρ. Ξηρός: Να πω κι εγώ δυο πράγματα συμπληρωματικά, κ. Πρόεδρε, για τον τρόπο που χειρίζεστε, μπορώ να πω, τους μάρτυρες. Ο μάρτυρας Σπυριδάκης του Πολεμικού Μουσείου τέσσερις φορές είπε απερίφραστα ότι «δεν ήταν ο κ. Χριστόδουλος Ξηρός αυτός που είδα», παρ' ότι στο Πρωτοβάθμιο Δικαστήριο αναγνώρισε. Ηρθε αυτός ο μάρτυρας εδώ αξιοπρεπέστατος, σχεδόν ομολόγησε ότι τον στήσανε στην πρώτη δίκη, σχεδόν το ομολόγησε, διότι είπε: «Πήγα στον ανακριτή και μου έδειξε τέσσερις φωτογραφίες» -όπως τυχαίως τέσσερις, όσους κατηγορούνται δηλαδή. Τέσσερις φωτογραφίες των κατηγορουμένων, όχι άσχετες φωτογραφίες. Δεν αναγνώρισε κανέναν στον ανακριτή, ήρθε εδώ πέρα στο πρωτόδικο δικαστήριο και είπε «50% μοιάζει στο Χριστόδουλο Ξηρό». Το 50% το αξιοποίησε δεόντως ο κ. Μαργαρίτης και σας διαβάζω κομμάτι απ' την απόφαση που με καταδικάζει σα μέλος και λέει «ενδεικτικά αναφέρονται οι μάρτυρες Δημητρώπουλος» -τον θυμάστε, που με αναγνώρισε σε τροχαίο υποτίθεται -«Καϊσαρίος, Καδάς, Σπυριδάκης στο Πολεμικό Μουσείο» -το 50% το έκανε 100% ανενδοίαστα ο κ. Μαργαρίτης. Και έρχεται ο μάρτυρας εδώ και σας λέει όχι μια φορά, όχι δύο, τέσσερις φορές, «δεν ήταν ο κ. Χριστόδουλος Ξηρός». Και επιμένετε και εσείς και η κ. εισαγγελέας, «μήπως έχει αλλάξει από τότε, μήπως έχει αδυνατίσει...». Όταν κάποιος αναγνωρίζει, το αφήνετε εκεί που είναι το θέμα, δεν έχει αλλάξει για 20 χρόνια κανένας, ούτε ο κ. Κουφοντίνης έχει αλλάξει, ούτε ο Σάββας Ξηρός, ούτε εγώ ούτε κανένας. Αφού αναγνώρισε τελείωσα, είναι αναλλοίωτα τα χαρακτηριστικά. Τώρα που αρνείται να αναγνωρίσει ο άνθρωπος αξιοπρεπώς και δεν έρχεται σαν το Μπερετάνο να πει «εγώ πήγα σε πνευματικό και εξομολογήθηκα», να σας πει εμμέσως δηλαδή ότι είπε ψέματα, αλλά το ελεγε ευθέως: «Δεν αναγνωρίζω», λέτε «μήπως έχει αλλάξει, μήπως ήταν έτσι, μήπως ήταν αλλιώς;». Αυτό δεν είναι αναζήτηση της αλήθειας, αυτό είναι αγωνιώδης προσπάθεια να κρατηθούν οι αναγνωρίσεις. Και καταλαβαίνω την αγωνία σας, γιατί την έχετε ανάγκη για την απόφαση. Διότι δεν έχετε τίποτα άλλο, παρά μόνο αυτές τις ελεεινές αναγνωρίσεις του πρώτου δικαστηρίου, τα 50% και τα 80%. Μόνο αυτά έχετε και κανένας άλλο στοιχείο, γι αυτό έχετε αυτή την αγωνία αλλά μην τη δείχνετε τόσο καθαρά.

Πρόεδρος: Κύριε Ξηρέ, δεν υπάρχει αγωνία προκειμένου το δικαστήριο να...
Χρ. Ξηρός: Εγώ αυτό εισπράττω...
Πρόεδρος: Εσείς μπορεί να το εισπράττετε αλλά η αγωνία είναι εξίσου να δούμε πού βρίσκεται η αλήθεια. Όταν ερωτάται λοιπόν ο μάρτυρας ο οποίος έχει δώσει μια κατάθεση και του υπενθυμίζει το Δικαστήριο ή και οι παράγοντες οι άλλοι της δίκες ότι «ξέρετε κύριε, εδώ έχετε πει αυτά τα πράγματα, τι λέτε; Ισχύουν, δεν ισχύουν;» επόμενο είναι οι μάρτυρες ύστερα από αρκετά χρόνια να μη θυμούνται. Καθίκον είναι να του υπενθυμίσεις και τι έχει πει. Δεν είναι δηλαδή έξω από τη δικονομία το ότι κάποιος προσπαθεί να πει πράγματι ο μάρτυς τι έχει πει να καταθέσει. Αν έχει καταθέσει κάτι το οποίο είναι επιβαρυντικό ή απαλλακτικό ή ελαφρυντικό, θα το πει. Αυτό προσπαθούμε, δεν προσπαθούμε σώνει και καλά να του πάρουμε αυτό που λέτε εσείς ότι εισπράττετε, ότι σώνει και καλά θέλουμε να μας δώσει στοιχεία επιβαρυντικά των κ.κ. κατηγορουμένων.

Χρ. Ξηρός: Σας είπα παραδείγματα κ. πρόεδρε. Εγώ καταλαβαίνω, δεν ξέρω δικονομία για να ξέρω αν επιτρέπεται αυτό που κάνετε ή όχι, ξέρω όμως ότι ηθικώς δεν επιτρέπεται. Δηλαδή όταν ο άλλος λέει «δε θυμάμαι», όπως ο πρώτος μάρτυρας στην Τράπεζα Εργασίας, και εσείς του λέτε «μα είχατε πει αυτό», εγώ το θεωρώ ανήθικο να του το θυμίσετε. Γιστεύω ότι αν κάποιος πέσει σε αντιφάσεις μπορεί να του υπενθυμίσετε ότι «είχατε πει άλλα και λέτε άλλα». Δεν το κάνετε όμως αυτό το πράγμα. Σας είπα παράδειγμα τρανταχτό με το μάρτυρα Βοζώρα στην υπόθεση Μπακο-

γιάννη, ο οποίος είπε ότι ήταν έτσι, ήταν αλλιώς και η κ. εισαγγελέας απέκρυψε το κεφαλαίωδες κατά τη γνώμη μου στοιχείο, το μπόι του ανθρώπου αυτού που έρχεται και αναγνωρίζει σαν Σάββα, ότι ήταν 1,65. Είναι 1,65 ο Σάββας; Γιατί το απέκρυψε; Είναι αναζήτηση της αλήθειας αυτό; Αυτό κάνετε και εγώ αυτό εισπράττω, γι' αυτό σας καταθέτω. Και δεν είμαι στημένος απέναντί σας ότι είστε έτσι ή είστε αλλιώς, σας λέω τι καταλαβαίνω εγώ και τι εισπράττω. Το λέω καλόπιστα, δεν το λέω κακόπιστα.

Πρόεδρος: Σε ορισμένα πράγματα τα οποία λέτε ότι δεν ξέρετε να είναι έτσι ή αλλιώς, δεν είναι κακό να ρωτήσετε και τους κ.κ. δικηγόρους σας.

Ο φύλακας του Πολεμικού Μουσείου Γαλλιμάτης «αναγνώρισε χωρίς αμφιβολία» Σάββα και Κουφοντίνια. Όταν, όμως, ο πρόεδρος του ζήτησε να περιγράψει το Σάββα, δε μπορούσε να κάνει καμιά περιγραφή. Τον πίεσε ο πρόεδρος και τότε απάντησε για το Σάββα: μετρίου αναστήματος! Ένας άνθρωπος 1,86... μετρίου αναστήματος!!

Στο τέλος έγιναν σχόλια από τους συνηγόρους. Ο Α. Κωνσταντάκης (Χρ. Ξηρός) αναφέρθηκε σε μια ακόμα κατάρευση αναγνώρισης του Χρ. Ξηρού και στηλίτευσε τον τρόπο με τον οποίο διεξαγόταν η ανάκριση και οι αναγνωρίσεις το καλοκαίρι του 2002, όπως και την πρωτοφανή μεθόδευση της αναγνώρισης με ποσοστά, την οποία χαρακτήρισε όχι απλώς πλήγμα στη δικονομία αλλά πλήγμα στη δημοκρατία. Δεν υπάρχει ποσοστό στις αποδείξεις, υποστήριξε ο συνηγόρος. 'Η αναγνωρίζεις κάποιον ή δεν αναγνωρίζεις. Το 99,5% σημαίνει μη αναγνώριση. Αναγνώριση είναι μόνο το 100%, η απόλυτη βεβαιότητα.

Ο συνηγόρος του Θωμά Σερίφη Σ. Φυτράκης ανέπτυξε μια επιχειρηματολογία σύμφωνα με την οποία η ενέργεια στο Πολεμικό Μουσείο πρέπει να χαρακτηριστεί διακεκριμένη κλοπή και όχι ληστεία, επικαλούμενος την κατάθεση του μάρτυρα Σακελλαρίου (ο πρόεδρος, πάντως, είχε σπεύσει προηγουμένως, απαντώντας στον Δ. Κουφοντίνια, να βγάλει την απόφαση, μιλώντας για ληστεία οπωσδήποτε, που η βαρύτητά της πρέπει να εξεταστεί μόνο στο στάδιο της επιμέτρησης της ποινής!).

Ο Δ. Κουφοντίνης έκλεισε τη συνεδρίαση με μια σύντομη δήλωση: «Να πω δυο λέξεις πάνω σε αυτό. Στην ενέργεια αυτή πραγματικά χρησιμοποιήθηκε η ελάχιστη δυνατή βία. Αυτό αναγνωρίστηκε από το μάρτυρα, το ναύαρχο τον κ. Σακελλαρίου, ο οποίος επειδή ήταν και έξω και έχει κάποιο συγκροτημένο λόγο και θα έλεγα και μια ευθεία που παραιτήθηκε κιόλας, αναγνώρισε ότι χρησιμοποιήθηκε πράγματι η ελάχιστη βία. Αυτό δεν θα μπορούσαν να το αναγνωρίσουν οι μάρτυρες που ήρθαν, οι οποίοι ήταν φύλακες και ενδεχομένως για να δικαιολογηθούν ίσως θα υπερέβαλλαν κάπως. Δεν ήρθαν εδώ οι υπόλοιποι μάρτυρες οι πολίτες, οι οποίοι θα έδιναν και την πραγματική διάσταση των γεγονότων. Νομίζω όμως ότι την έδωσε πολύ καθαρά και ο ναύαρχος ο κ. Σακελλαρίου».

89η συνεδρίαση Τετάρτη, 31.5.06

ΡΟΥΚΕΤΑ ΣΤΟ ΠΙΝΤΕΛΙΚΟ

Ο γνωστός «παραθυράκιος» δικηγόρος Μ. Δημητρακόπουλος έλειπε, έστειλε μια βοηθό του να ζητήσει αναβολή και έτσι διαβάστηκαν μόνο τα έγγραφα της υπόθεσης και οι μάρτυρες θα εξεταστούν σε άλλη συνεδρίαση.

ΕΚΡΗΞΕΙΣ ΣΕ ΛΙΜΟ ΚΑΙ ΝΝ

Ίδια γέυση με όλες τις άλλες υποθέσεις εκρήξεων. Οι μάρτυρες δεν είχαν να καταθέσουν τίποτα πέρα από την περιγραφή των ζημιών και η εισαγγελέας να

ΣΥΜΗ-ΩΣΕΙΣ

* Ε όχι και κυρία Τίποτα η Άννα! Σας το λέει – ως σχόλιο στο προηγούμενο Κοντρόφυλλο – η Κοκκινোসκουφίτσα, ήτις παιδιόθεν και νυχθημερόν μελετά την εφευρετικότητα και τις διαδικασίες αυτοπροστασίας δια της ευελφάλειας, των αγάνωτων νοητικών τεκεδέων. Από την άμωμο σύλληψη σε κενούς εγκεφάλους, ως την αδασμολόγητη εξαγωγή από τα στόματα των λεκτικώς περδομένων. Η Άννα είναι έτη φωτός μακριά, πυγολαμπίδα (κωλοφωτιά κατά το λαϊκότερον) στο βαθιά νυχτωμένο συμπαντικό σκοτάδι της. «Άννα ζούμε για να σ' ακούμε» (κλεμμένο από άλλη Άννα, αλλά δεν έχει σημασία, τι Κλαστήρας, τι Φαπάγος).

* Τις προάλλες (29/5), βαρέθηκα ν' ακούω ότι «μας πήραν την Πόλυ». Τόση φασαρία για μια γκόμενα ρε παιδιά;

* Κόκκινη μιλιάρη για την Πόλυ. Όσο για κάποιους, ας πλύνουν πρώτα τα πόδια τους σε καμιά λεκάνη και μετά βλέπουμε και για τον Βόσπορο.

* Τοπική αυτοδιοίκηση και μικρές κοινωνίες. Κάποτε θα πρέπει να γραφεί το σχετικό κωμειδούλλο.

* Ετοιμαστείτε: Κάθε νησί και φεστιβάλ, κάθε ακτή κι εκδηλώσεις. Ω, αυτή η εξίσαια θερινή πολιτιστική καταδίωξη μας σε βουνά, κάμπους και παραλίες! Πού να κρυφτούμε;

* Η θαλάσσια χλωρίδα και πανίδα του ΝΑ Αιγαίου ευχαριστεί τους κουμπάρους για τη δημιουργία νέων μεταλλικών υποθαλάσσιων πάρκων και υδροβιότοπων εν γένει.

* Κουμπιές, κουμπουριές, κουμπιές, όλα στην καμπούρα μας (από τους κουραμπιέδες πολιτικούς κουμπιές).

* Τουλάχιστον ξαναβγήκε στην επιφάνεια το βαθύ κράτος της γείτονας ως αντιστάθμισμα του ρηχού δικού μας.

* Ίσως να μην υπάρξει επόμενο Κοντρόφυλλο, μιας κι έχουμε το τέλος του κόσμου στις 6/6/06. Ωστόσο, αν αναβληθεί για εκατομμυριοστή φορά, θα επανέλθουμε με την εσχολογία (το χι με κάπα) στις 9/9/09.

* Πάντως, περισσότερο από την συντέλεια του κόσμου, εξακολουθεί να μας ενδιαφέρει ο κόσμος της συντέλειας. Καθώς επίσης και της ατέλειας, της ασοτέλειας και της λυσιτέλειας. Και να χλευάζουμε τον κόσμο της υποτέλειας. Τέλεια. Τελεία.

* Μεθαύριο είναι η παγκόσμια ημέρα περιβάλλοντος το οποίο καταστρέφουμε εμείς οι άθλιοι την ώρα που οι καλοί διαχειριστές του κόσμου (τους) σπάνε τα κεφάλια (μας) για να βρουν λύσεις.

* Κι αν θέλετε να μάθετε ποιοι έχουν επέττειο γάμου την επομένη (6/6 – ημέρα που θα συντελεστεί η συντέλεια που λέγαμε παραπάνω), συμβουλευτείτε το επετειολόγιο της σελίδας 2, αλλά μην τα βάζετε με την καμένη την Κοκκινোসκουφίτσα. Δεν έχεις χέση (λάθος διάστημα κατά την πληκτρολόγηση).

* Ο ΚΟΚ (και ούτω καθ' εξής) αναβαθμίζεται. Δύο εκατομμύρια δίκυκλα θα περνούν ΚΤΕΟ (Κέντρο Τεχνικής Είσπραξης Οβολών) εφεξής. Εκτός των άλλων, αυτό μεταφράζεται σε 30 εκατομμύρια ευρώ (για τους αδύναμους στα μαθηματικά). Τα δε υπόλοιπα μέτρα δεν διαπνέονται από εισηρακτικό χαρακτήρα, αλλά αφορούν την ασφάλεια όλων μας (εμβάσματα προς Κοκκινোসκουφίτσα για τα καλά της λόγια, στην διεύθυνση της εφημερίδας παρακαλώ).

* Στην Γερμανία οι μισοί δημοσιογράφοι παρακολουθούν τους άλλους μισούς. Στην Ελλάδα συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο.

* Αλήθεια, τα εκεί καραφλοειδή είναι έτοιμα για το μουνιάλ; Λιαχ λεχρίτ (χάιλ χίτλερ αναγραμματισμένο και δεόντως χεσμένο).

* Της είπε για προαγωγή και δεν τον ρώτησε καν το αυτόνοτο! Ας το ρωτήσει η Κοκκινোসκουφίτσα, έτσι για την ιστορία: Εσείς Δημήτρη, πώς είστε σίγουρος για την προαγωγή; Έχετε κάποια ένδειξη;

* «Πρωί κι όλα του κόσμου σημένα στην ιδεώδη απόσταση μιας μονομαχίας.

Τα όπλα έχουν διαλεχτεί, τα ίδια πάντα, οι ανάγκες σου, οι ανάγκες μου.

Αυτός που θα μέτραγε ένα, δύο, τρία, πυρ, καθυστερούσε. Κι ώσπου να 'ρθει

καθίσαμε στην ίδια καλημέρα και χαζεύαμε τη φύση» (Κική Δημουλά – «Ζούγκλα»)

Όλοι οι δρόμοι οδηγούν στη (νέα) Ρώμη

■ Εκρηξη στο Λυκαβηττό

Κρεσέντο τρομοϋστερίας

Μ' ένα κρεσέντο τρομοϋστερίας, επιστρατεύοντας όλα τα διαθέσιμα «παπαγαλάκια» της Αντιτρομοκρατικής, προσπάθησε να ξεφύγει η κυβέρνηση από την ξεφτίλα που υπέστησαν για μια φορά ακόμα οι πιο επιλεκτικές αστυνομικές δυνάμεις, με την έκρηξη στο Λυκαβηττό, κοντά στο σπίτι του Βουλγαράκη, σε μια από τις καλύτερα φυλασσόμενες περιοχές (μέχρι και με ειδικό σκύλο έλεγχαν την περιοχή).

Ανάληψη ευθύνης για την ενέργεια δεν έχουμε ακόμη και δεν δικαιούμαστε να υποκαταστήσουμε κανένα. Δυο πράγματα, όμως, είναι βέβαια.

Πρώτο, ότι η ενέργεια δεν ήταν τυφλή, όπως σκόπιμα διέδωσε η κυβέρνηση και επανέλαβαν σαν ηχώ τα «παπαγαλάκια» της. Ακόμα και σοβαρές εφημερίδες, όπως η «Ελευθεροτυπία», αναπαρήγαγαν την ίδια άποψη, μιλώντας για «κακούς υπολογισμούς» και «σειρά συγκυριών» καθώς και για «ρίσκο να χτυπηθούν ακόμη και μικρά παιδιά που ίσως περνούσαν από εκεί για το σχολείο». Η πυροδότηση έγινε με τηλεχειρισμό και όχι με ωρολογιακό μηχανισμό. Γι' αυτό και δεν υπήρξε καμιά προειδοποίηση. Αυτός που πάτησε το μπουτόν ήταν εκεί κοντά, είχε οπτική επαφή και επομένως πλήρη έλεγχο του χώρου. Γι' αυτό και δεν υπήρξε κανένας κίνδυνος για κανένα. Ακόμα και ο αστυνομικός με το σκύλο, που είπαν ότι ήταν κοντά, βρισκόταν σε απόσταση 50 μέτρων. Απόσταση ασφαλή για να μη πάθει τίποτα από το συγκεκριμένο μηχανισμό. Λέτε αν ήθελαν να τον σκοτώσουν να μην τον άφηναν να πλησιάζει λίγο ακόμη;

Δεύτερο, ότι η ενέργεια είχε συμβολικό χαρακτήρα και δεν είχε σκοπό να σκοτώσει το Βουλγαράκη. Αυτό φαίνεται από τη γέμισή της. Το πολύ μισό κιλό (σύμφωνα με τα όσα οι ίδιοι οι αστυνομικοί είπαν στους δημοσιογρά-

«διερευνά» κίνδυνο για ανθρώπους. Που δεν υπήρξε, βέβαια, όπως αποδείχτηκε και από την πράξη.

ΕΚΡΗΞΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΟΛΜΑΝΔΟΥ ΠΡΕΣΒΗ

Ενας μάρτυρας που κατέθεσε αναφέρθηκε στις μικρές ζημιές που έγιναν, πράγμα που πιστοποιήθηκε και από τα έγγραφα της Αστυνομίας. Ήταν μια συμβολική ενέργεια, με ένα μικρής ισχύος αυτοσχέδιο ωρολογιακό μηχανισμό, κατά την οποία πάρθηκαν όλα τα μέτρα για να μην υπάρξει κίνδυνος για άσχετους ανθρώπους.

Η συνεδρίαση κράτησε μόλις 1,5 ώρα, αφού και πάλι οι περισσότεροι μάρτυρες έλειπαν.

φους) είναι αστεία ποσότητα για να σκοτώσει άνθρωπο σε διερχόμενο αυτοκίνητο. Όχι στο τεθωρακισμένο του Βουλγαράκη, αλλά σε οποιοδήποτε αυτοκίνητο. Ειδικά όταν αυτό κινείται. Η εικόνα του αυτοκινήτου που ήταν παρκαρισμένο στο χώρο της έκρηξης τα λέει όλα. Όχι μόνο δεν καταστράφηκε ολοσχερώς, αλλά δεν έχει πειραχτεί το πίσω μέρος του.

Τι μένει, λοιπόν; Η ενέργεια αυτή καθαυτή, με τη δύναμη του συμβολισμού. «Δείχνοντας» ένα συγκεκριμένο πολιτικό και κανονιστικό ρόμπι τον τεράστιο μηχανισμό φύλαξής του. Κάνοντας ρόμπι και το διάδοχο του Βουλγαράκη στο υπουργείο Καταστολής Β. Πολύδωρα, που μόλις την προηγούμενη μέρα είχε κάνει αλαζονικές δηλώσεις, θυμίζοντας εκείνο το «ακουμπάμε τους τρομοκράτες» του αλήστου μνήμης Δροσογιάννη.

Πέρα από τους άλλους λόγους, λοιπόν, είχαν και το ξεφτίλι σαν πρόσθετο λόγο για να εξαπολύσουν μια εκστρατεία τρομοϋστερίας, όπως δεν είχαν κάνει σε προηγούμενες ανάλογες ενέργειες. Κορύφωση αυτής της εκστρατείας ήταν οι υστερικές κραυγές των διάφορων Παπαχελάδων και Καμμένων, είτε για τον Κουφοντίνα που δίνει οδηγίες από το τηλέφωνο και στέλνει σχεδιαγράμματα, είτε για τον Τσιγαρίδα και τους άλλους αποφυλακισθέντες της υπόθεσης ΕΛΑ. Οι απόψεις αυτές είναι, βέβαια, εξ ορισμού γελοίες. Ο Κουφοντίνας να δίνει οδηγίες από το «βυσματωμένο» τηλέφωνο των ειδικών κελιών του Κορυδαλλού! Και να διοχετεύει σχεδιαγράμματα! Πώς; Μέσω των δικηγόρων προφανώς! Ξαναγυρίζουμε στο 2002, τότε που λοιδορούνταν και απειλούνταν οι δικηγόροι που φώναζαν για τις παραβιάσεις των δικαιωμάτων των συλληφθέντων.

Πέρα από την κατατρομοκράτηση της κοινωνίας, μπροστά στην οποία προσπαθούν να βάλουν ένα φανταστικό εχθρό, διαστρεβλώνοντας την αλήθεια, έχουμε να κάνουμε και με παρέμβαση σε δυο ακόμη επίπεδα. Πρώτο, στο δικαστήριο που δικάζει σε δεύτερο βαθμό την υπόθεση 17Ν, που προειδοποιείται να μην τολμήσει να αλλάξει την πρωτόδικη απόφαση, τουλάχιστον στα βασικά της σημεία. Δεύτερο, στο σωφρονιστικό σύστημα, με προειδοποίηση όχι μόνο να μην καταργήσει το ειδικό καθεστώς κράτησης των πολιτικών κρατούμενων, αλλά να τους χώσει ακόμα πιο βαθιά στην απομόνωση, κόβοντάς τους ακόμα και την τηλεφωνική επικοινωνία με τον έξω κόσμο.

■ Δ. Κουφοντίνας

Για τους νεκρούς εργάτες δε μιλάνε

Δ. Κουφοντίνας: Μάθαμε ότι σήμερα θα έρθουν τα κανάλια να μας ρωτήσουν, αν πράγματι καθοδηγείται από δω μέσα η «νέα γενιά», όπως την ονομάζουν, αν εγώ δίνω εντολές, σχεδιαγράμματα και σημειώματα, όπως ακούστηκε χτες. Ατύχησαν όμως. Αυτοί που κατέβασαν τα ρολά όχι μόνο στον αφορά την προβολή της πολιτικής διάστασης αυτής της κατ' εξοχήν πολιτικής δίκης, αλλά και της νομικής της διάστασης, βρήκαν κατεβασμένα τα ρολά του δικαστηρίου, λόγω έλλειψης μαρτύρων. Δε γνώριζαν, όπως εσείς που παρακολουθείτε καθημερινά τη διαδικασία, ότι τώρα που κατακάθισε ο κουρνιαχτός, που δεν είναι πλέον στην ημερήσια διάταξη το κυνήγι των μαγισσών, άλλοι μάρτυρες βρίσκουν άσκοπο να έρθουν να πουν ότι δεν είδαν τίποτα και άλλοι νιώθουν άβολα να έρθουν να πουν ότι τότε, μέσα στο κλίμα εκείνης της εποχής, μπορεί να είχαν καμιά κουβέντα παραπάνω, να έκαναν και καμιά αναγνώριση παραπάνω.

– Υπονοείται ότι υπάρχει κάποια κατευθυνόμενη πληροφοροφόρηση που προσπαθεί να σας εμπλέξει σ' αυτή την υπόθεση;

Δ. Κουφοντίνας: Δεν το υπονοώ, το λέω ευθέως. Όλα αυτά που ακούστηκαν χτες, περί εντολών, αποστολής σχεδιαγραμμάτων και τηλεφωνική καθοδήγηση - από παρακολουθούμενα τηλέφωνα - αλλά και όλα τα άλλα εξωφρενικά για την ίδια την ενέργεια, παρότι δε ξέρουμε ποιοι την έκαναν, δείχνουν καθαρά ένα πράγμα: Οτι υπάρχει ένα κέντρο που ενορχηστρώνει όλη αυτή τη κακοφωνία. Αλλάστε, τα πρώτα βιολιά είναι τα ίδια με αυτά του καλοκαριού του 2002. Το κέντρο αυτό δεν αρκείται στις ειδικές συνθήκες κράτησης και την απομόνωση που έχουν επιβληθεί στους πολιτικούς κρατούμενους. Σκοπός του είναι ο εγκλεισμός τους σ' ένα μικρό Γκουαντάναμο. Οραμά τους είναι ένα μεγάλο Γκουαντάναμο για οποιονδήποτε αντιστέκεται, σε μια κοινωνία ελεγχόμενη πλήρως από το «μεγάλο αδελφό». Το ίδιο κέντρο έχει καταστήσει σαφή και την πρόθεσή του να επηρεάσει την εξέλιξη της δίκης, γι' αυτό και έχει κλείσει τους διακόπτες της ενημέρωσης. Και για να μην παρεξηγηθώ από τους αναγνώστες σας - εσείς το γνωρίζετε πολύ καλά βεβαίως - σημειώνω, ότι καθόσον με αφορά αδιαφορώ πλήρως για την ποινική πλευρά της δίκης και στέκομαι μόνο στην πολιτική-ιστορική της διάσταση. Υπάρχουν, όμως, σημαντικές ανατροπές και παρολαυτά επιχειρείται φανερά να διεξαχθεί μια δίκη διεκπεραίωσης, εκβιάζεται μια επανάληψη του πρωτόδικου. Γι' αυτά όλα, όμως, δεν βρίσκονται ούτε λίγα δευτερόλεπτα τηλεοπτικού και ραδιοφωνικού χρόνου.

– Θέλετε να μας πείτε κάτι και για την ενέργεια κατά Βουλγαράκη;

Δ. Κουφοντίνας: Νομίζω ότι υπάρχει διόγκωση και διαστρέβλωση. Επιχειρούν να κάνουν τον πολίτη να νοιώσει ότι απειλείται, ότι κινδυνεύει, και να νομιμοποιηθεί με τον τρόπο αυτό ένα νέο κυνήγι μαγισσών. Όμως, από το ρεπορτάζ των εφημερίδων φαίνεται, πρώτο, ότι η ενέργεια έγινε με τηλεκοντρόλ, πράγμα που σημαίνει ότι υπήρχε έλεγχος της περιοχής, και δεύτερο, ότι υπήρχε μικρή ποσότητα εκρηκτικού, που κάνει την ίδια την ενέργεια να έχει συμβολικό χαρακτήρα. Και βέβαια, μια τέτοια ενέργεια δε χρειάζεται την καθοδήγηση από κανένα εδώ μέσα. Οποιοι την πραγματοποιήσαν γνωρίζουν τι κάνουν και έχουν την ευθύνη αυτού που κάνουν. Εγώ περιμένω από τα κανάλια, που πραγματοποίησαν πολύωρες απευθείας συνδέσεις, άνοιξαν «παράθυρα» και έστησαν τραπέζια συζητήσεων, μιλώντας τόσο υποκριτικά για την αξία της ανθρώπινης ζωής, να δω πώς και πόσο θα καλύψουν ένα πραγματικά τεράστιο έγκλημα που έγινε σήμερα. Το θάνατο, τη δολοφονία σωστότερα, των εργατών στον «Τιτάνα», το σοκ, τον πόνο και την αγωνία των οικογενειών των νεκρών και τραυματιών εργατών στο βωμό των υπερκερδών των ισχυρών του πλούτου.

■ Η λογική των αρπακτικών

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία, ότι το «Βήμα» εκμεταλλεύτηκε με «κρίτριο» τρόπο το πόρισμα των εμπειρογνώμων του ΥΠΕΧΩΔΕ (καθηγητές Πολυτεχνικών Σχολών) για τα αίτια της θραύσης ενός από τα καλώδια της γέφυρας Ρίου-Αντιρρίου. Ενδεχομένως το συγκρότημα Λαμπράκη να «παίζει» με συμφέροντα ανταγωνιστικά της υπό γαλλικό έλεγχο κοινοπραξίας που κατασκευάζει και εκμεταλλεύεται τη γέφυρα. Παρέθεσε αποσπασματικά από το πόρισμα των καθηγητών, χωρίς καμιά ανάλυση, χωρίς σχόλια και διευκρινίσεις από ειδικούς, σε μια κατεύθυνση καθαρά κινδυνολογική.

Πέρα από τον κτηνισμό του αμαρτωλού Συγκροτήματος, όμως, το πόρισμα γεννά ένα ζήτημα ουσίας. Οι συγκεκριμένοι εμπειρογνώμονες, τις τεχνικές γνώσεις των οποίων ουδείς μπορεί να αμφισβητήσει, αποφαίνονται ότι το καλώδιο της γέφυρας δεν έσπασε από κεραυνό και κάνουν λόγο για πιθανότητα αστοχίας υλικού, ζητώντας τον ενδελεχή έλεγχο ολόκληρης της γέφυρας. Αστοχία υλικού την οποία οι ίδιοι δε μπόρεσαν να ελέγξουν, γιατί τα δείγματα που τους έδωσε η εταιρία ήταν απαράδεκτα και δεν προσφέρονταν για οποιοδήποτε εργαστηριακό έλεγχο.

Αρα, έχουμε θέμα. Οχι απαραίτητα θέμα στατικής επάρκειας και αντοχής της γέφυρας, αλλά θέμα αποπροσανατολισμού της έρευνας από την εταιρία που εκτελεί την αποικιοκρατικού τύπου σύμβαση. Η εταιρία είχε σπεύσει αμέσως να αποδώσει τη θραύση του καλώδιου σε κεραυνό. Είτε ψέματά, δηλαδή. Στη συνέχεια, σαμποτάρισε το έργο των εμπειρογνώμων του ΥΠΕΧΩΔΕ, δίνοντάς τους άχρηστα δείγματα για έλεγχο. Το λόγο μπορούμε να τον καταλάβουμε. Οι κατασκευαστές της γέφυρας είναι οι μόνοι που γνωρίζουν τι ακριβώς συνέβη. Το ότι προσπαθούν να το κρύψουν είναι τουλάχιστον ύποπτο. Δεν θέλουμε να κάνουμε εικασίες, ούτε να καταφύγουμε σε λαϊκίστικα κόλπα, όμως «μυριζόμαστε» πως κάποιος κόστος πρέπει να προκύπτει και δε θέλουν να το αναλάβουν.

Ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Γ. Σουφλιάς επιβεβαίωσε το περιεχόμενο του πορίσματος των τεχνικών ως προς τα συγκεκριμένα συμπεράσματα και υποστήριξε ότι το πόρισμα δεν εγείρει «άμεσα πρόβλημα ασφάλειας της γέφυρας». Αυτό το «άμεσα» σηκώνει μεγάλη συζήτηση και ο πολιτικός μηχανικός Γ. Σουφλιάς δεν χρησιμοποίησε τυχαία τη λέξη. Το ερώτημα είναι τι σκοπεύει να κάνει. Θα βάλει στη μπάντα την εταιρία και θα αναθέσει εξονυχιστικό έλεγχο σε ανεξάρτητους εμπειρογνώμονες, υποχρεώνοντας στη συνέχεια την εταιρία να επωμιστεί όλο το κόστος τυχόν ενισχύσεων που θα απαιτηθούν ή θ' αφήσει την εταιρία να έχει τον πρώτο λόγο;

Καραμανλής και Παπανδρέου αναλώθηκαν σε κορώνες μικροκομματικού τύπου στη Βουλή, κατά τη διάρκεια της προ ημερησίας συζήτησης για την ανώτατη εκπαίδευση, που όμως όλες τους κεντρήθηκαν στον καμβά ιδίων και απαράλλαχτων απόψεων. Ο Καραμανλής υπεραμύνθηκε των «τολμηρών μεταρρυθμίσεών του» διατυπώνοντας επανειλημμένα την άποψη ότι η Παιδεία δεν πρέπει και «δε μπορεί να παραμένει στάσιμη, αιχμάλωτη σε αγκυλώσεις του παρελθόντος και αποκομμένη από το διεθνές περιβάλλον», και ότι οι αλλαγές, μεταξύ των άλλων, πρέπει να «αποβλέπουν... στη διασύνδεση της παιδείας με κέντρα έρευνας και δυναμικές επιχειρήσεις και τη συνεργασία των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο». Κοντολογίς, θύμισε σε όλους -ειδικά στον Παπανδρέου που ενώ το κόμμα του έβαλε πρώτο φαρδιά-πλατιά την υπογραφή του κάτω απ' τη Μπολόνια, την Πράγα, το Βερολίνο, τώρα παριστάνει τον ανήξερο- ότι κανένας δεν μπορεί να παίζει με τις υποχρεώσεις που ανέλαβε η Ελλάδα έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης στο χώρο της Πανεπιστημιακής Παιδείας. Αυτό το έκανε πολύ «λιανά» και η υπουργός Παιδείας, παίρνοντας με τη σειρά τη λόγο. Ο Καραμαν-

Τεχνητή ένταση

λής παρουσίασε τα «επιτεύγματα» της πολιτικής του σ' αυτή την κατεύθυνση, όπως το νόμο για τη «Διασφάλιση της ποιότητας στην ανώτατη εκπαίδευση» (αξιολόγηση), την ίδρυση του ΔΟΑΤΑΠ, που αντικατέστησε το ΔΙΚΑΤΣΑ, τη θεσμοθέτηση των Ινστιτούτων Δια Βίου Εκπαίδευσης, το νόμο για την ίδρυση Διεθνούς Πανεπιστημίου στη Θεσσαλονίκη (στα πρότυπα ενός κερδοσκοπικού ιδρύματος και στο πνεύμα της Μπολόνια) και το νόμο για την τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση, που ως γνωστόν δικαιώνει την πολυδιάσπαση της δευτεροβάθμιας και διαχωρίζει τα παιδιά σε αμνούς και ερίφια. Και αφού θεώρησε ότι «το νερό μπηκε στ' αυλάκι», πέρασε στη συνέχεια στην περιγραφή των βασικών ρυθμίσεων του νέου νόμου πλαίσισιου και στη διακήρυξη της απόφασής του να καταργήσει το άρθρο 16 του Συντάγματος και να επιτρέπει την ίδρυση ιδιωτικών Πανεπιστημίων («μη κρατικών- μη κερδοσκοπικών»).

Οι «στοχευμένες μεταρρυθμίσεις» θα βοηθήσουν τα ΑΕΙ-είπε- να αποκτήσουν «πραγματική αυτονομία, ευέλικτη διοικητική αυτοτέλεια, αποτελεσματική οικονομική διαχείριση, αλλά και δυνατότητες προ-

σέλκυσης κεφαλαίων», αλλά «να αναπτύξουν και συνεργασίες με ερευνητικά κέντρα, πανεπιστήμια του εξωτερικού και επιχειρήσεις και να δώσουν έμφαση στην κινητικότητα των φοιτητών και καθηγητών».

Βασικοί άξονες της «μεταρρυθμίσης» θα είναι «η ενίσχυση της αυτοδιοίκησης των ΑΕΙ», «η καθιέρωση τετραετούς ακαδημαϊκού αναπτυξιακού προγραμματισμού για την επίτευξη των στόχων και την ανταπόκριση στην αποστολή τους», «η κατάργηση του μοναδικού διανεμόμενου συγγράμματος για κάθε μάθημα και η καθιέρωση ειδικής κάρτας», «ο ορισμός ανώτατου χρονικού ορίου για τις προπτυχιακές σπουδές», «η διασφάλιση του ουσιαστικού σεβασμού στο πανεπιστημιακό άσυλο», που όμως δε μπορεί «να υποθάλπει εγκληματικές ενέργειες, καταστροφικές δράσεις ή βίαιες επιθέσεις εναντίον διδασκόντων και διδασκόμενων».

Τί σηματοδοτούν όλα αυτά, που τεχνηέντως κρύβονται κάτω από επιτηδευμένες γενικολογίες, τα αναφέρουμε σε παρακείμενο άρθρο μας. Νόμος Πλαίσιο, Ιδιωτικά ΑΕΙ και Μπολόνια είναι όψεις του ίδιου νομίσματος και οι συνέπειές τους επαχθείς για τη νεολαία και την εργαζόμενη κοινωνία.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 15

■ ΟΤΟΕ-Τράπεζες-Κυβέρνηση

Παρωδία διαπραγμάτευσης

Από τη μια είναι η ανάγκη της κυβέρνησης να δείξει προσώπειο κοινωνικού διαλόγου. Από την άλλη είναι η ανάγκη της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας να δείξει ότι υπερασπίζεται σθεναρά τα συμφέροντα των εργαζόμενων και κατακτά νίκες. Αυτές οι δυο ανάγκες έφεραν γύρω από το τραπέζι του Τσιτουριδη τους εκπροσώπους των τραπεζών κι αυτούς της ΟΤΟΕ, με τον απαραίτητο μαϊντανό του διδύμου Πολυζωγόπουλου-Πουπάκη, που πάει με όλα. Η κυβέρνηση έδωσε εντολή στους κρατικούς τραπεζίτες να προσέλθουν,

αυτοί συνεννοήθηκαν με εκείνους των ιδιωτικών τραπεζών, όμως ως ενιαίο σύνολο δεν εμφανίστηκαν.

Και τι συμφώνησαν; Να τα ξαναπαούν σε δυο βδομάδες (14 ή 15 Ιούνη). Αυτό, βέβαια, δεν αποτελεί διαδικασία συλλογικών διαπραγματεύσεων. Για παρωδία πρόκειται, που εξηπηρετεί πολιτικούς σκοπούς. Οι εκπρόσωποι της Eurobank και της Alphabank δήλωσαν ότι δε δέχονται την υπογραφή Κλαδικής Συλλογικής Σύμβασης με την ΟΤΟΕ, εμμένοντας στην αρχική σκληρή γραμμή. Οι υπόλοιποι

άφησαν ανοιχτό το θέμα, διατυπώνοντας επιφυλάξεις. Βλέπετε, στο ενδιαμέσο πρέπει η ΟΤΟΕ να «τα κατεβάσει» κι άλλο, για να δεήσουν οι τραπεζίτες να της δώσουν την περιπόθητη Κλαδική Σύμβαση. Πρέπει να μη βάλει κανένα εμπόδιο στην εξαγορά της Finansbank και την αύξηση του μετοχικού κεφάλαιου της Εθνικής και ενδεχομένως να συμφωνήσει στη διάλυση των τραπεζοϋπαλληλικών ταμείων. Μ' αυτούς τους άθλιους γραφειοκράτες απέναντί τους οι τραπεζίτες κάνουν πάρτι.

Η Citigroup εποφθαλμιά την Εθνική;

Η Παγκόσμια Τράπεζα, αυτή που διοικείται από τον Πολ Γούλφοβιτς, ένα από τα έως πρότινος «γεράκια» του αμερικάνικου Πεντάγωνου, εκ των εμπνευστών της επιθετικής εξωτερικής πολιτικής της κυβέρνησης Μπους, εκδηλώθηκε υπέρ της εξαγοράς της τουρκικής Finansbank από την Εθνική Τράπεζα. Η παρέμβαση έγινε μέσω της θυγατρικής της International Finance Corporation, η οποία πέρα από τη θετική της άποψη εκδήλωσε και το ενδιαφέρον της να συμμετάσχει στο μετοχικό κεφάλαιο της ΕΤΕ.

Η παρέμβαση αυτή έχει για την κυβέρνηση τεράστια πολιτική σημασία, καθώς η κίνηση εξαγοράς της Finansbank από την ΕΤΕ βάλεται έντονα και μάλιστα επισείεται ο κίνδυνος να βρεθεί στον αέρα το εγχείρημα μετά από μια όξυνση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις (το επεισόδιο της Καρπάθου έδωσε

φτερά στους αρνητές της εξαγοράς, που έρχεται να κόψει η παρέμβαση της IFC). Το εγχείρημα που ήδη προβάλλει η κυβερνητική πλευρά είναι «ισχυρό»: η εξαγορά της Finansbank από την ΕΤΕ τελεί υπό την έγκριση και την προστασία της πανίσχυρης Παγκόσμιας Τράπεζας.

Γιατί, όμως, η Παγκόσμια Τράπεζα να παρέμβει υπέρ της ΕΤΕ και της κυβέρνησης Καραμανλή; Μόνο για λόγους πολιτικής αλληλεγγύης για την κυβέρνηση; Νομίζουμε πως πρέπει να θυμηθούμε τα σενάρια που κυκλοφορούν εδώ και καιρό. Σενάρια που δεν έχουν μόνο το χαρακτήρα ψιθώρων, αλλά έχουν πάρει και τη μορφή επώνυμων καταγγελιών από ανθρώπους που είναι σε θέση να γνωρίζουν και δεν έχουν κανένα λόγο να κάνουν ζημιά στην κυβέρνηση Καραμανλή. Ο γνωστός τραπεζίτης Δ. Γερμίδης, πρώην διοικητής της ΕΤΕ και κα-

ραμπινάτος δεξιός, κατήγγειλε τον Αράπογλου ότι ως πρώην στέλεχος της Citigroup εργαζόταν για λογαριασμό της μεγάλης τράπεζας του ομίλου Ροκφέλερ. Ο Αράπογλου δεν απάντησε, ούτε κανείς από την κυβέρνηση έδωσε συνέχεια ανοίγοντας αντιπαράθεση με τον Γερμίδη. Θυμίζουμε ότι η Citigroup είχε ενδιαφερθεί για την απόκτηση της Finansbank αλλά στη συνέχεια αποσύρθηκε υπέρ της Εθνικής. Είναι άραγε τόσο συνθημένο ένας αμερικάνικος παγκόσμιος κολοσσός να χάνει από μια ελληνική «κουτσουλιά»; Ή μήπως η κίνηση αυτή της Citigroup, σε συνδυασμό με την πρωτοφανή για τα ελληνικά δεδομένα αύξηση του μετοχικού κεφάλαιου της ΕΤΕ κατά 3 δισ. ευρώ είναι ο δρόμος για να αποκτήσει η Citigroup τον έλεγχο της ΕΤΕ; Πάντως, οι Αμερικάνοι δε δουλεύουν αμοιθί...

Μ' ΕΝΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΜΜΟ

Αγαπητά μου παιδιά,

Η μεγαλύτερη εκδίκηση της χαλκευμένης προϊστορίας προς τα ατελέσφορα έργα μας είναι η σιωπηρή παράτασή της. Η μη ανατροπή της στα στενά όρια του βίου. Χρωματισμένη από τη λύσσα τού να φύγουμε χωρίς να κάνουμε τη γη να κοκκινίσει έστω και από ντροπή. Δεν είναι εγωιστικό να θέλεις να δρέψεις έστω και μια τόση δα ικανοποίηση. Δεν είναι ουτοπιστές οι σύντροφοι που με σαλακωμένα μούτρα, σώμα και μυαλό, θέλουν απεγνωσμένα την μεγάλη αποκατάσταση: Την επιστροφή στους φυσικούς ρόλους, την αντικατάσταση των ανθρώπων από τα γουρούνια, στον βίοτοπο της λάσπης που ανήκει αποκλειστικά και μόνο στα δεύτερα. Μια αποκατάσταση που τη χρωστούν οι καιροί σ' έναν αδικοχαμένο στρατό από ζωές που τις παρέσυρε ο μανιασμένος αέρας. Αέρας κατευθυνόμενος πια από τεράστιους αθέατους ανεμιστήρες στα θλιβερά παράθυρα των κρατικών και κρατικοδίαιτων κτιρίων, που - αλίμονο - τα δικά μας χέρια έχτισαν.

Τα καλύτερα λόγια μας τ' αφήσαμε γραμμένα σε χαρτιά, εύκολη λεία για τους άγριους, ηλεκτρικούς ανέμους που φυσάνε από παντού. Ταξιδεύουν πάνω από ερήμους και πολιτείες, γίνονται σιδερένια κάγκελα στα χέρια των εχθρών του ανθρώπου, μας τυλίγουν σαν μέγερνη αντί να πέσουν σαν χρυσή βροχή στα μυαλά και στις μέρες μας, να ριζώσουν και να καρπίσουν.

Οι καλύτερες πράξεις μας έμειναν ακατανόητες, ανεμμήνευτες, ατελέσφορες. Πλανώνται κι αυτές μυστικά στον αέρα, πάνω σε αναπηρικά υπερηχητικά κι εκρηκτικές πομφόλυγες. Στον εξοπλισμό που τους έδωσαν οι εχθροί του ανθρώπου (ξανά, πάντα) ώστε να αφομοιωθούν στο πολύχρωμο καρναβάλι της ακατανοησίας και να μετουσιωθούν σε αλυσιτελή λύσσα κατά της αλυσίδας που αόρατη τριγυρνά τα μέλη των ανθρώπων. Των ανθρώπων που με μύρια τεχνάσματα εξαναγκάστηκαν στην υποταγή. Κάποιοι απ' αυτούς, μεταφέρουν καρτερικά τις μέρες τους σ' έναν κόσμο που δεν υπάρχει, ζουν μέσα σ' αβυσσολέα βόθη του νου και στην απόλυτη τρέλα που ενδύεται τη φορεσιά της παραίτησης. Κάποιοι χτυπούν τα μυαλά τους σε τοίχους και τα χέρια τους σε μαχαίρια. Βρίζουν την αθέατη περιφραξή και βλαστημάνε τα καθάρματα απέναντί τους, την ώρα που εκείνα τελειοποιούν τις διεκπεραιωτικές εργασίες τους, ώστε απερίσπαστα να επιδοθούν στις κύριες ασχολίες τους: το κυνήγι του θεοποιημένου τίποτα, την αγιοποίηση της μαζικής εξαπάτησης, την αναγωγή των ανάγωγων αγωγών του ψεύδους και της επαίσχυντης απάτης σε κυρίαρχη λειτουργία.

Απέναντί μας στέκουν πάνοπλοι οι φύσει γυμνοί εξολοθρευτές της αλήθειας (γελώντας με τις ειρηνικές εκδηλώσεις την ώρα του πολέμου και τα ατελέσφορα λιανοτοφρεκά μας), οι βιαστές των ονείρων, οι σφαγείς των πανανθρώπινων οραμάτων, οι αρνητές της ζωής. Οι κραταιοί κρατιστές κρατώντας το κροσί της λήθης στο ένα χέρι και το σπαθί του Δαμοκλή στο άλλο. Το σπαθί που δεν επικρέμαται πια απειλητικά πάνω από άρχοντες, μα εξοντώνει αδιάκοπα τους μη υποταγμένους. Που πηγαίνουν κατά κει που πήγαν και τα καλύτερα λόγια μας πάνω στα χαρτιά, κατά κει που πήγαν οι καλύτερες πράξεις μας πάνω στο κόκκινο ποτάμι της ιστορίας. Που - αλίμονο - όλο και λιγότεροι συνομιλούν πια μαζί της κι ελάχιστοι κάθονται να την ακούσουν.

Ας ειπωθούν τα λόγια, ας πάψουν να μένουν γραμμένα σε χαρτιά που παίρνει ο αέρας. Να κλείσουν οι τόσσοι φούρνοι της αυταπάτης και το ψωμί ας ζυμωθεί στο δρόμο. Να γίνουν εκείνα που δεν υπαγορεύει κανένα τελετουργικό, κανένα τυπικό και κανένα δόγμα, παρά μόνο η γνώση, η συνειδητοποίηση και η απόλυτη ελευθερία επιλογής, οι ανενόχλητες διαδικασίες του αέναου γίνεσθαι.

Ας φτερουγίσουν επιτέλους πορφύρες, πυρφόρες πεταλούδες σ' αυτό το ξεφτισμένο γκροτέσκο σκηνικό των αρπακτικών που επιβουλεύεται τις ζωές μας. Κι ας πάνε στον διάολο (κι αν δεν υπάρχει διάολος, ας τον συνοδέψουν στην αναπαράξια) οι σιδερόφραχτες στρατιές των υπηρετών της λήθης και της αποκτήνωσης. Οχι μ' ευχολογία σαν αυτό, μα με δουλειά.

Φωνή ερήμου εν τω βοώντι

Παιδική χαρά για μεγάλα παιδιά

Σήμερα η στήλη θα ασχοληθεί με ποδόσφαιρο και ειδικότερα με τον Παναθηναϊκό και θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε τους όρους που τον έχουν οδηγήσει να θεωρείται θυγατρική του Ολυμπιακού, αφού μια σειρά παίχτες των πράσινων μεταπηδούν στους ερυθρόλευκους. Πιστεύω ότι το σημερινό σημείωμα δεν αφορά μόνο τους αναγνώστες της στήλης που είναι φίλα προσκείμενοι στον Παναθηναϊκό, αλλά το σύνολο του ελληνικού ποδοσφαίρου, αφού οι πράσινοι αποτελούν τον έναν από τους δυο πόλους «εξουσίας» και συνεπώς η πολιτική που ακολουθούν επηρεάζει τα μάλα τις εξελίξεις σε αυτό.

Παράλληλα θα ξεκαθαρίσουμε και τη θέση της στήλης απέναντι στους Βαρδινογιάννηδες, γιατί αν και θεωρείται δεδομένη η αντίθεσή της στην πολιτική που ακολουθεί τα τελευταία χρόνια ο Τζήγερ, αυτό δεν έχει γίνει κατανοητό και είμαστε υποχρεωμένοι να το ξεκαθαρίσουμε προς αποφυγή παρεξηγήσεων. Ορισμένοι αναγνώστες μας, επειδή κατά την γνώμη τους δεν έχει καταδικαστεί τον τελευταίο καιρό από τη στήλη η πολιτική της ΠΑΕ Παναθηναϊκός, θεωρούν ότι υπάρχει μια «σιωπηρή» αποδοχή της. Και επειδή είναι βαριά η κατηγορία ενάντια στον Κό Πάπια για τσάτσος του Τζήγερ, θα αναλύσουμε το φαινόμενο «ΠΑΕ Παναθηναϊκός» και θα ποούμε και τη δική μας γνώμη.

Όσοι ασχολούνται με το ελληνικό ποδόσφαιρο απορούν για την πολιτική του «καρπαζοεισπρακτορα» που έχει υιοθετηθεί από την ΠΑΕ Παναθηναϊκός. Την τελευταία δεκαετία ο Ολυμπιακός έχει κατακτήσει 9 πρωταθλήματα και ταυτόχρονα έχει θέσει υπό τον απόλυτο έλεγχό του όλο το ποδοσφαιρικό οικοδόμημα της χώρας, χωρίς από την πλευρά των πράσινων να έχουν γίνει κάποιες κινήσεις για να αντιστραφεί η κατάσταση αυτή. Αν θέλουμε μάλιστα να είμαστε ειλικρινείς, η πολιτική που έχει ακολουθήσει ο Παναθηναϊκός έχει βοηθήσει τα μέγιστα τον Κόκκαλη να επιβάλει την κυριαρχία του.

Οι αναγνώστες της στήλης θα θυμούνται ότι παλιότερα έχουμε γράψει για την πολιτική «της 2ης θέσης», που έχει υιοθετήσει η πράσινη ΠΑΕ, μετά την αποστράτευση του «καπετάνιου». Σύμφωνα με την πολιτική αυτή, ο Παναθηναϊκός δεν κοντράρεται σε κανένα επίπεδο με τον Ολυμπιακό, αφήνει στον πρόεδρό του Σωκράτη Κόκκαλη την πρωτοβουλία των κινήσεων και ενδιαφέρεται μονάχα για τη 2η θέση που οδηγεί στο Champions League. Οι Βαρδινογιάννηδες έχουν κάνει ξεκάθαρο σε όλους τους τόνους ότι ενδιαφέρονται πρώτα και κύρια για το οικονομικό όφελος και όχι για «τη δόξα και το πρεστιζ» τους. Αλλωστε, ξέρουν καλύτερα από τον καθένα ότι η δομή του ελληνικού ποδο-

σφαίρου δε δίνει τη δυνατότητα σε κάποιον άλλον καπιταλιστή να διεκδικήσει την ομάδα και να τους αναγκάσει σε αλλαγή πορείας. Με δεδομένη αυτή τη θέση μπορούμε να καταλάβουμε (όχι όμως και να συμφωνήσουμε), γιατί διαλύθηκε η «ομάδα της Ριζούπολης», γιατί πρωτοκλασάτοι παίχτες που ζητούν περισσότερα χρήματα από αυτά που τους δίνει η ΠΑΕ φεύγουν από την ομάδα, γιατί δεν γίνονται σωστές μεταγραφές, γιατί δεν μένουν στην ομάδα παίχτες-σημαία και πολλά «γιατί», που έρχονται αυθόρμητα στο στόμα των οπαδών της ομάδας, αλλά και των αντιπάλων που δεν μπορούν να κατανοήσουν τη διοικητική και κατά συνέπεια και την αγωνιστική ανυπαρξία των πράσινων.

Το ερώτημα που γεννιέται είναι γιατί επέλεξαν αυτή την πολιτική οι Βαρδινογιάννηδες. Ακόμη και αν θεωρήσουμε ότι το οικονομικό είναι πάνω απ' όλα γι' αυτούς, δύσκολα μπορεί να ερμηνευτεί η πολιτική της καρπαζιάς που έχουν υιοθετήσει. Κάποιοι θα μπορούσαν να πουν ότι δεν έχουν ανάγκη από 200.000 ευρώ, που χρειάζονται για να μείνει ο Παπαδόπουλος στην ομάδα και να γλιτώσουν την ξεφτίλα και τα μπινελίκια των οπαδών τους, και θα έχουν δίκιο. Αν θέλουμε να βρούμε την απάντηση στο ερώτημα, θα πρέπει να γυρίσουμε μερικά χρόνια πίσω και να δούμε τους λόγους για τους οποίους οι Βαρδινογιάννηδες ασχολήθηκαν με το ελληνικό ποδόσφαιρο και τον Παναθηναϊκό. Εκεί κατά την γνώμη μου βρίσκεται η απάντησή.

Ηλικιακά δεν μπορώ να έχω προσωπική άποψη για την περίοδο εκείνη. Αναλύοντας όμως τις γραφές και αναλύοντας την πορεία του Παναθηναϊκού από τότε έως σήμερα, η απάντηση είναι ότι η οικογένεια Βαρδινογιάννη ασχολήθηκε με τον Παναθηναϊκό για να μπορεί «να παίζει» με αυτόν ο «καπετάνιος». Βαρδής και Θόδωρος συμφώνησαν στην αγορά του Παναθηναϊκού (θα μπορούσε να είναι και κάποια άλλη ομάδα) για να μην έχουν μέσα στα πόδια τους τον τρίτο αδελφό, τον Γιώργο. Αγόρασαν λοιπόν την ομάδα, έδωσαν και κάποια χρήματα στον Γιώργο για να την κάνει κυρίαρχη στο ελληνικό ποδόσφαιρο και με αυτόν τον τρόπο εξασφάλισαν την ησυχία τους στις άλλες οικονομικές δραστηριότητες του ομίλου. Όσο και αν ακούγεται σε κάποιους παράξενο, ο Παναθηναϊκός αγοράστηκε για να έχει «κάτι να παίζει ο Γιώργος» και αν δούμε από αυτή την οπτική γωνία τον τρόπο σκέψης των Βαρδινογιάννηδων μπορούμε να καταλάβουμε τη σημερινή κατάσταση της ομάδας. Όσο ο Γιώργος είχε τα ηνία της ομάδας, η οικογένεια έριχνε τα απαραίτητα φράγκα στην πιάτσα για να μπο-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

ρεί η ομάδα να κυριαρχεί, αφού ο χαρακτήρας και το εκρηκτικό ταμπεραμέντο του «καπετάνιου», επέβλελαν ο Παναθηναϊκός να είναι στην κορυφή. Όταν αυτός κουράστηκε (σχεδόν είκοσι χρόνια ήταν στο τιμόνι της ομάδας) και έδωσε τα ηνία στον ανιψιό του το Γιαννάκη, τα δεδομένα άλλαξαν. Γιατί μπορεί η οικογένεια να συνεχίσει να κρατάει την ομάδα για να παίζει αυτή την εποχή ο Γιαννάκης, όμως αυτός ενδιαφέρεται πραγματικά μόνο για τα αυτοκίνητα και η ομάδα είναι μια από τις οικογενειακές επιχειρήσεις που έπρεπε να ασχοληθεί μαζί της και όχι σκοπός ζωής, όπως ήταν η ομάδα για το θείο του. Είχε και την ατυχία να έχει αντίπαλο τον Κόκκαλη και ήρθε και έδεσε το γλυκό. Αντί να καταναλώνει φαιά ουσία για να αντιμετωπίσει το Σωκράτη, πράγμα αρκετά δύσκολο για τα κυβικά και τις ικανότητες του μικρού, αποφασίστηκε να ακολουθηθεί η πολιτική «της 2ης θέσης» και όπου βγει.

Όσο λοιπόν η πολιτική αυτή θα είναι κερδοφόρα, σύμφωνα με τα δικά τους επιχειρηματικά συμφέροντα και όχι με τα «θέλω» των οπαδών της, θα ασχολούνται με αυτή και μόνο όταν τους γίνει «ασύμφορη» θα ψάξουν να βρουν κάποιο καπιταλιστή για να την ξεφορτωθούν. Συνοψίζοντας, λοιπόν, ως βγάλουμε το τελικό συμπέρασμα: για τους Βαρδινογιάννηδες ο Παναθηναϊκός είναι μια «επιχείρηση» που υπάρχει για να παίζουν όσα μέλη της οικογένειας δεν μπορούν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις που έχουν οι πραγματικές μπίζνες του ομίλου. Με απλά λόγια και όσο και αν αυτό ακούγεται πολύ άσχημα για όλους εμάς τους οπαδούς της ομάδας, ο Παναθηναϊκός ήταν και είναι ο «παιδότοπος» της οικογένειας και από αυτή την οπτική γωνία θα πρέπει να δούμε την ομάδα και την πολιτική που ακολουθεί η διοίκησή της. Πριν μερικά χρόνια ο «καπετάνιος» που έπαιζε με την ομάδα την είχε σαν πρώτη προτεραιότητα και γι' αυτό την είχε στην κορυφή, σήμερα ο Τζήγερ απλά παίζει μαζί της και συνεπώς δε μπορούμε να έχουμε ελπίδες για κάτι καλό.

Η θέση την στήλης ήταν, είναι και θα είναι ενάντια στους Βαρδινογιάννηδες, γιατί τα όνειρα των οπαδών της ομάδας είναι διαφορετικά από τις επιδιώξεις των αφεντικών της (ακόμη και όταν η ομάδα πρωταγωνιστεί και βρίσκεται στην κορυφή). Οι οπαδοί θεωρούν την ομάδα τους κομμάτι από την ζωή τους, ενώ οι καπιταλιστές που τη διοικούν, μπίζνα και αυτό δεν αλλάζει ποτέ. Συνεπώς, ποτέ δε θα μπορούσαμε να συστρατεύουμε μαζί τους. Απλά, όταν η ομάδα έχει επιτυχίες, αυτή η λεπτή κόκκινη γραμ-

μή που χωρίζει τους καπιταλιστές από τους οπαδούς γίνεται δυσδιάκριτη και συνεπώς δυσκολεύει η κριτική και η πολεμική εναντίον τους.

Όσον αφορά την άποψη της στήλης για την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στην ομάδα και τη θέση της για τις εξελίξεις. Στο μεγάλο θέμα που απασχολεί σήμερα τους οπαδούς της ομάδας και ακούει στο όνομα Παπαδόπουλος, η στήλη έχει διαφορετική άποψη από αυτή της πλειοψηφίας. Τα φράγκα που ζήτησε ο Παπαδόπουλος για να παραμείνει στην ομάδα είναι πάρα πολλά για την πραγματική του αξία και τα ζήτησε είτε γιατί έχει πρόταση από κάποια άλλη ομάδα (βλέπε Ολυμπιακός) είτε γιατί θέλησε να εκβιάσει με τον τρόπο του τον Τζήγερ και να του πάρει περισσότερα φράγκα, γνωρίζοντας ότι μια ενδεχομένη αποτυχία στις διαπραγματεύσεις θα τη χρεωνόταν η ΠΑΕ και όχι αυτός, όπως και έγινε. Καλά έκανε ο Βαρδινογιάννης και δεν έδωσε τα φράγκα που του ζήτησε, όπως καλά έκανε, κατά την ταπεινή μου γνώμη, και έδωσε την «ομάδα της Ριζούπολης», γιατί αυτοί οι παίχτες δεν μπορούν να εξασφαλίσουν τις επιτυχίες που θέλουμε.

Η στήλη δε μπαίνει στη λογική του «μικρότερου κακού» και δε συμεριζείται απόψεις του τύπου: «από τη στιγμή που δεν μπορεί να φέρει κάποιον καλύτερο, θα πρέπει να κρατήσει τον Παπαδόπουλο». Οι οπαδοί του Παναθηναϊκού θα πρέπει να απαιτήσουν το καλύτερο για την ομάδα μας και να ξεκαθαρίσουμε στους Βαρδινογιάννηδες ότι θα πρέπει να ξεδύσουν όσα φράγκα απαιτούνται για να το πετύχουν. Αν δεν μπορούν ή αν δεν θέλουν, δε θα καθίσουμε εμείς να συζητήσουμε μαζί τους, να κάνουμε εποικοδομητικές προτάσεις και να υποδειξουμε ρεαλιστικές λύσεις. Η θέση που θα πρέπει να κρατήσουμε οι οπαδοί του Παναθηναϊκού είναι μια: «όσο η ομάδα δεν έχει επιτυχίες και δεν παίζει ποδόσφαιρο, κανένας στο γήπεδο και καμιά ενασχόληση μαζί της». Αν την επόμενη σεζόν ο Παναθηναϊκός παίζει σε άδειες εξέδρες, θα πάρουν το μήνυμα. Μπορεί να είναι αρκετά δύσκολο, αλλά η μοναδική σωτηρία για την ομάδα μας είναι η παντελής αδιαφορία γι' αυτή, μέχρι ο Τζήγερ να βάλει το χέρι στην τσέπη και να δημιουργήσει ομάδα που να πρωταγωνιστεί. Κάθε άλλη θέση, κατά την ταπεινή μας άποψη, συντηρεί τη σημερινή κατάσταση. Αυτά για σήμερα γιατί δεν μας παίρνει ο χώρος και η συνεχής

■ ΤΖΑΦΑΡ ΠΑΝΑΧΙ

Offside

Παρακολουθώντας τα δημοσιεύματα του τύπου που προπαθούσαν τη νέα ταινία του Ιρανού Τζαφάρ Παναχί, μας δημιουργήθηκε η εντύπωση ότι θα βλέπαμε τουλάχιστον ένα μικρό αριστούργημα. Όμως, για άλλη μια φορά αποδείχτηκε ότι η προσδοκία από την πραγματικότητα μπορεί να απέχει έτη φωτός.

Δεν πρόκειται ακριβώς για το γεγονός ότι ο Παναχί, ένα ακόμα αγαπημένο παιδί της Δύσης, γυρίζει μια ταινία με θεματολογία επίσης προσφιλή στη Δύση. Πρόκειται για το ότι το «Offside» είναι μια μηδαμινή ταινία, χωρίς κανένα απολύτως βάθος και έμπνευση, μια ταινία που με τον τρόπο της υποβιβάζει, και αυτή, τον αγώνα της μουσουλμάνας γυναίκας για εξίσωση.

Η εικόνα μιας ομάδας κοριτσιών που εμποδίζονται να παρακολουθήσουν τον ποδοσφαιρικό αγώνα μεταξύ Ιράν και Μπαχρέιν για τα προκριματικά του Παγκοσμίου Κυπέλλου και επί δύο ώρες αγωνιούν χαζοχαρούμενα έξω από το γήπεδο για να καταλήξουν σε εξάλλους πανηγυρισμούς στο τέλος, μαζί με τους φρουρούς τους, προβάλλει μια ακόμα εκδυτικισμένη, επίτηδη και ελάχιστη κατανοητή άποψη για τη θέση της γυναίκας στις χώρες της Ανατολής. Η άποψη αυτή προσφέρεται, βέβαια, για εύκολες απαξιώτικες κρίσεις, δεν συμβάλλει όμως καθόλου στην αναζήτηση της αλήθειας και κυρίως στη γνώση της δομής αυτών των ταξικών κοινωνιών, στις οποίες η θέση της γυναίκας είναι ένα μικρό μόνο πταίσμα.

Πάντως, κατά την άποψή μας, ο ιρανικός κινηματογράφος δεν χάνει ιδιαίτερα από τέτοιες ανάξιου λόγου ταινίες. Τα τελευταία χρόνια έχει επιδείξει ένα ρωμαλέο ρεαλισμό, αποκαλυπτικό της ιρανικής πραγματικότητας, που τον έχει καταξιώσει σε μια υπολογίσιμη θέση στο διεθνές κινηματογραφικό στερέωμα.

■ MIKA ΚΑΟΥΡΙΣΜΑΚΙ

Brasileirinho

Μουσικό ντοκουμαντέρ για το βραζιλιάνικο είδος μουσικής Choro, που δημιουργήθηκε στο τέλος του 19ου αιώνα από συνδυασμό ευρωπαϊκών και ακροβραζιλιάνικων ρυθμών, εκφράζοντας την αναδυόμενη τότε μέση αστική τάξη. Το Choro αναβιώνει ξανά τις τελευταίες δεκαετίες καλύπτοντας διάφορα στυλ, κυρίως ορχήστρες δωματίου και χορευτικές μπάντες. Η ταινία επικεντρώνεται στο συγκρότημα «Trio Madeira Brazil» και στόχος του Φιλανδού σκηνοθέτη (αδελφού του γνωστού Ακι Καουρισμάκι) είναι να παρουσιαστεί η τελευταία αυθεντική λάτιν μουσική, που απομένει στη διεθνή σκηνή.

Πάντως το Choro διαφέρει από την παραδοσιακή βραζιλιάνικη μουσική όπως τη γνωρίζουμε (samba, bossa nova κ.λπ.). Είναι κάπως ακαδημαϊκό και προσομοιάζει περισσότερο στο swing. Ο μέσος θεατής, που έχει συνδέσει το βραζιλιάνικο ήχο με τη λάτιν, μάλλον θ' απογοητευθεί.

Μεροκλάματο

«Εκείνη η ιδιόμορφη αρρώστεια, που από το 1842 λυμαινόταν ολόκληρη την ήπειρο, ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός, που όσους προσβάλλει τους αιχμαλωτίζει, τους δένει σ' ένα κόσμο φανταστικό και τους αφαιρεί κάθε αντίληψη, κάθε ανάμνηση και κάθε κατανόηση του σκληρού εξωτερικού κόσμου...»
(Κάρολος/18η Μπρυμαίρ)
Δόξα πατρί και υιώ...

◆ «Μουσική, πανό, περίπτερα, ερωτηματολόγια σε επτά γλώσσες για τη συμμετοχή στα κινήματα, τούρκικες τυρόπιτες, καφέδες των Ζαπατίστας, "έρωτας στα χρόνια της χολέρας", χαμένοι σύντροφοι από παλιά με το "όπλο παραπόδας" όμως να χαμογελούν και να κοιτάζουν αλλού για να κρύψουν τη συγκίνησή τους...». Γλαφυρή περιγραφή του Φλόρουμ στην εφημ. Αριστερά, 19-05-06, ή πως ο δρόμος προς την κόλαση είναι στρωμένος με καλές προθέσεις...

◆ Με τα δύο πόδια σε δύο βάρκες: «Εντελώς συμβολικά και προς τεκμηρίωση όσων υποστηρίζουμε, το 4ο ΕΚΦ είχε αυτό το χαρακτηριστήρα, τη στιγμή που ο Μπερτινότι εκλεγόταν πρόεδρος της Κάτω Βουλής στην Ιταλία και κήρυττε πως η χώρα είναι σε πένθος για το θάνατο τριών καραμπινιέρων στο Ιράκ, ενώ στην Αθήνα διαδήλωναν 80-100 χιλιάδες κόσμου ενάντια στον πόλεμο...» (Αριστερά, 19-05-06). Δηλαδή οι τραβεστί και οι τρανσέξουαλ έχουν και την (μπρος ή πίσω) αντιμπεριαλιστική πλευρά τους; (Μην το γαμπίμπι κιόλας, δηλαδή!).

◆ «Ζήτω η ζωή, ζήτω η ζωή!» ανέκραξε η Χάιντι Τζουλιάνι, όπως και ο πατέρας του συντρόφου Κάρολο Τζουλιάνι, κωλοπορτουνοστής του κερατά, που -αμφότεροι- τόλμησαν να πατήσουν στο πτώμα του δολοφονημένου «προβοκάτορα» γιου τους για να προωθήσουν τα «νταβατζιλίκια» (του Φλόρουμ η δεύτερη, της CGIL (!) ο πρώτος).

◆ Να και η τηλεοπτική καβάτζα του Φλόρουμ (εκπομπή της ET-1, 28-05-06, 12 το βράδυ). Οχι, όχι, δεν έχουν την αρωγή του κράτους...

◆ Γιουροβίζιον Lordi - Εμείς Lorda.

◆ «Δύο ήταν οι κύριες αδυναμίες του 4ου ΕΚΦ από ελληνικής πλευράς. Η πρώτη αφορά τη χαμηλή συμμετοχή του λαϊκού στοιχείου αλλά και τη λαϊκότητα του

Περί αριστεράς, φλόρουμ, εξαπάτησης και άλλων δαιμονίων...
(Τον ομορτυνισμό τον αφήσαμε τελευταίο) - είχε δίκιο ο Vendetas.

γεγονότος. Η διοργάνωση δεν χρωματίστηκε από την παρουσία των λαϊκών στρωμάτων, ούτε από την παρουσία του κόσμου της δουλειάς και τους αγώνες που δίνουν το τελευταίο διάστημα. Καθ' όλη την προετοιμασία του ΕΚΦ δεν έγιναν προσπάθειες γνωστοποίησης του γεγονότος προς αυτά τα στρώματα. Ουσιαστικά ήταν μια μάχη που δε δόθηκε ποτέ. Και ενώ αντικειμενικά υπήρχαν οι προϋποθέσεις αλλά και οι ιδέες δεν καταβλήθηκε καμία προσπάθεια στην κατεύθυνση αυτή» (εφημ. Αριστερά, 19/05/06). Τι χρεώσαν έχουν (άλλων) μαρτύρων; (Με το λαό, για το λαό, χωρίς το λαό...).

◆ «Το λιθουανικό θέατρο είμαι εγώ» δηλώνει με... μετριοφροσύνη ο σκηνοθέτης (της παράστασης Οιδίπους Τύραννος) Οσκάρας Κορσουνόβας (ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 26/05/06).

◆ 48σελιδη η ΑΥΓΗ (26.05.06). Με 31 δημοσιεύσεις-Προκηρύξεις-Ισολογισμούς. (Ε, ρε γλέντια!) Μαθαίνουμε, λοιπόν, ότι η Κομισιόν θέλει να χτυπήσει εμπόρους και μεσάζοντες στο εμπόριο φρούτων και λαχανικών. Πώς; Μα... φτιάχνοντας ιστοσελίδα καταγγελιών (πρώτα βγαίνει η ψυχή και μετά η ευρωλιγούρα).

◆ «Ενδεχομένως να καταστεί αναγκαία μια στρατιωτική επέμ-

βαση (σ.σ. στο Νταρφούρ) αρκεί να γίνει κατόπιν προσεκτικής μελέτης και συνδυαστικά, από αφρικανικές δυνάμεις και άνδρες του ΟΗΕ» (από συνέντευξη του Ν. Τσόμοκι στο Ηράκλειο Κρήτης - Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 24/05/06). Ο κ. καθηγητής μπερδεψε το Νταρφούρ με το... Καρφούρ (αλλιώς το λέμε ελληνικά...).

«Ο πολίτης σημαίνει δικαιώματα και αλληλεγγύη, την κατ' εσχρήν κοινωνική αρετή που μετατρέπεται τα ζωά σε πολιτικά ζωά. Δηλαδή ανθρώπους. Χρόνια πολλά. Λιάνα Κανέλλη- Βουλευτής ΚΚΕ» (εφημ. Αλληλέγγυος Πολίτης - (λέγε με Χριστόδουλο) 25-31/5/06.

Τεχνητή ένταση

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 13

Ο Γιωργάκης προσπάθησε να ξεφύγει με εκτενείς αναφορές στα «εθνικά θέματα» (τον ευνόησε και το κλίμα των ημερών), που είναι «το δυνατό του σημείο», ενώ με παραληρηματικό τρόπο προσπάθησε να «τη βγει» στην Παπαρήγα σε «προοδευτικότητα». Για την ταμπάκιέρα δεν είπε και τίποτα σπουδαίο. Τι να πει, άλλωστε, όταν για τα περισσότερα εξ αυτών που εξήγγειλε ο Καραμανλής μήκαν οι βάσεις από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και όταν ο ίδιος υπήρξε ο πρώτος οραματιστής των ιδιωτικών ΑΕΙ; Έκανε κριτική στην κυβέρνηση γιατί δεν προχώρησαν τα επιχειρησιακά προγράμματα, γιατί δεν έγινε πράξη η υπόσχεση για κατάργηση του ενός και μοναδικού συγγράμματος, γιατί δεν προχώρησε η αξιολόγηση στα ΑΕΙ και δεν έχει συγκροτηθεί το διοικητικό συμβούλιο της Αρχής Διασφάλισης Ποιότητας, γιατί υπολείπεται το ΔΟΑΤΑΠ.

Γιατί δηλαδή δεν προχώρησαν

Λιάνα, ξυπνάς μέσα μου το... ζώο.

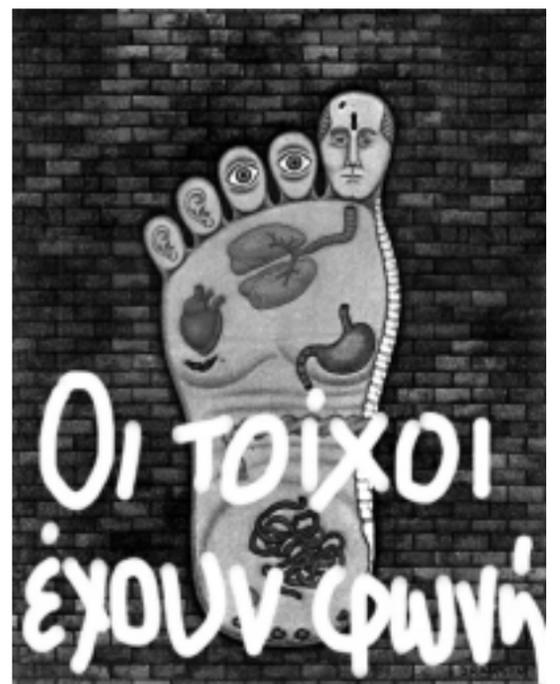
◆ «Γρίπη των πτηνών: Φόβοι για μετάδοση από άνθρωπο σε άνθρωπο» (CITY PRESS, 25/5/06). Φτου! Πάλι τον πουλό!

◆ «Υπενθυμίζεται ότι ο "Ρ" επέλεξε να παρουσιάσει χωρίς δικά του σχόλια τις απόψεις αυτές (σ.σ.: των κινέζων επιστημών - από την επίσκεψη αντιπροσωπείας του Περισσού στην Κίνα) εκτιμώντας ότι με τον τρόπο οι αναγνώστες του μπορούν κάλλιστα να προβληματιστούν και να εξάγουν ορισμένα συμπεράσματα» (ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ, 26/05/06). Πού πήγε η... σοσιαλιστική Κίνα; Διχασμός περισσοαπόψεων ή «ελαφρά» αποστασιοποίηση;

◆ Όλα τα 'δε η «Διεθνής Αντικαπιταλιστική Αντιμπεριαλιστική Συνάντηση της Αθήνας» στο ψηφισμά της (βλ. ΠΡΙΝ, 28/05/06), αλλά πολιτικούς κρατούμενους στην Ελλάδα δεν... πήρε χαμπάρι.

◆ Λύσσαξε η τσαούσα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ (26/05/06) την επαύριο της φοιτητικής πορείας της 23/05/06: από Πάσχο Μανδραβέλη μέχρι ρεπορτάζ και κύριο άρθρο «κατέφυγε» στα εξαλλα «κοινωνικοαυτοματικά» όπλα. Από την μένη της δε ξέφυγε ούτε ο φτωχός Περισσός του οποίου «σύρει τα εξ αμάξης» ο Α. Καρκαγιάννης (Τζούζει!)

Βασίλης

◆ Οχι στο αίσχος ΓΣΕΕ-ΣΕΒ. Διεκδικούμε: Κατώτερο μεροκάματο εργάτη 60 ευρώ, βοηθού 65 ευρώ, τεχνίτη 70 ευρώ. Κατώτερη σύνταξη 1050 ευρώ (Συνδικάτο Οικοδόμων Αθήνας)

Μέχρι πέρυσι το πιο ταξικό συνδικάτο υπέγραφε στα μουλωχτά τις συλλογικές συμβάσεις: περίπου στο ύψος των ξεφτισμένων συμβάσεων της ΓΣΕΕ. Τώρα -μετά και από το κρέξιμο που έφαγε- σήκωσε τις σημαίες της διεκδίκησης. Με τη γνωστή τακτική των τεράστιων διαστημάτων μεταξύ της μιας απεργίας από την άλλη, για την καλύτερη... προετοιμασία τους.

Το σίγουρο είναι ότι το πιο ταξικό συνδικάτο δεν έχει ούτε τη δύναμη ούτε τη θέληση να δώσει σοβαρή μάχη για το μεροκάματο. Θα βρει διέξοδο υπεκφυγής στην υπογραφή μιας νέας εξευτελιστικής σύμβασης, στο όνομα του ότι «ο κόσμος δεν τραβάει»; Θα βρει διέξοδο υπεκφυγής στη διαίτησία, νίπτοντας τις χείρας του, αφού έτσι κι αλλιώς έκανε ό,τι μπορούσε; Θα κάνει τον ηρωισμό μιας νέας «καλά προετοιμασμένης» 24ωρης που θα οδηγήσει στα μπάνια του λαού; Κακοήθειες. Η αγωνιστική διέξοδος βρίσκεται στις δημοτικές εκλογές. Γιατί πρέπει ν' αλλάξουν οι συσχετισμοί, για να έχουμε επιτυχίες στο διεκδικητικό επίπεδο. Τα ίδια λένε και οι σύντροφοι φοιτητές στα πανεπιστήμια. Και εκεί πρέπει να σταματήσουν οι καταλήψεις. Για να κλιμακωθεί ο αγώνας!!! Τρία πουλάκια κάθονταν...

◆ Συγκέντρωση διαμαρτυρίας. Για την απομάκρυνση της παράνομης κεραίας. Φτάνει πια! Ο εμπαιγμός του Δήμου Αθηναίων και όλων των αρμόδιων φορέων. Η συμμετοχή όλων είναι απαραίτητη για την απομάκρυνση της κεραίας (Επιτροπή Πρωτοβουλίας κατοίκων Νέου Κόσμου)

Μας είπαν οι κάτοικοι της γειτονιάς ότι όταν έφεραν τους ειδικούς να μετρήσουν την ακτινοβολία, τα όργανα τρελάθηκαν. Γιατί πρόκειται για κεραία μεγάλης ισχύος. Οχι βέβαια ότι οι μικρότερες δεν είναι σοβαρό πρόβλημα. Δυστυχώς, όμως, οι ενέργειες φαίνεται να είναι αντιστροφές ανάλογες με τη διάσταση του προβλήματος. Πολύχρωμες ακρισούλες, παραστάσεις διαμαρτυρίας, κανάλια, ραδιόφωνα κ.λπ. Η κεραία εκεί. Προκλητική, επικίνδυνη, δολοφονική. Να ξερνάει κάθε στιγμή θάνατο. Λίγο νεύρο, ρε παιδιά. Λίγο τσαγανό. Λίγο φιλότιμο. Πριν λίγο καιρό βγάλατε σε ακισία τα ονόματα αρκετών νέων ανθρώπων που πέθαναν από καρκίνο στη γειτονιά. Τι περιμένετε;!!!

◆ Ελληνο-Τουρκική φιλία; Οχι! Ευχαριστώ! Μνήμη Αλώσεως (Πατριωτική Συμμαχία)

Πολύ ξενέρωμα, ρε παιδάκι μου... Οχι ευχαριστώ!!! Σαν τους οικολόγους. Με τέτοιο ηθικό θα πάνε τα παιδιά στη μάχη; Ετσι θα ριζούμε τους τουρκόσπορους στη θάλασσα; Την ελληνική θάλασσα, μην το ξεχνάμε! Ετσι θα ανεβάσουμε τη ηθικό του στρατεύματος; Ετσι θα απελευθερώσουμε τη μαρτυρική Βόρειο Ηπειρο; Ετσι θα πάρουμε την Πόλη; Με τα... όχι ευχαριστώ;! Χωρίς 5 εμβάτηρια; Χωρίς 10 παιάνες; Χωρίς 20 τσάμικα; Ουστ πουλημένο! Ριψάσπιδες! Προδότες πολιτικοί!

ΜΠΡΑΙΑΝ ΚΟΥΚ

Λέγε με Κιούμπρικ

Η αληθινή ιστορία ενός απατεώνα της συμφοράς, που παριστάνει τον διάσημο σκηνοθέτη Στάνλεϊ Κιούμπρικ, χωρίς μάλιστα να έχει δει καμιά ταινία του. Σ' αυτή τη μέτρια κωμωδία το ισχυρότερο χαρτί είναι η ερμηνεία του Τζον Μάλκοβιτς, σ' ένα ρόλο που του πάει γάντι.

Ελένη Σταματίου

Γιούλα Γκεσούλη

Ο χρόνος είναι χρήμα για μια καπιταλιστική επιχείρηση. Όταν, λοιπόν, τον βάζει στη ζυγαριά με τη ζωή και την ασφάλεια των εργατών, πάντοτε κερδίζει ο χρόνος. Το χρήμα. Ο... πανάρχαιος αυτός κανόνας των εκμεταλλευτικών συστημάτων επιβεβαιώθηκε για μια φορά ακόμα στη ναυαρχίδα του ομίλου «Τιτάν», το εργοστάσιο της Ελευσίνας, όπου δυο εργάτες άφησαν την τελευταία τους πνοή και άλλοι πέντε είδαν το χάρο με τα μάτια τους και γλίτωσαν με τραύματα (οι δύο ιδιαίτερα σοβαρά, νοσηλεύονται στην Εντατική).

Ο «Τιτάνας», η εταιρία του Κανελλόπουλου, του Παπαλεξόπουλου, του Αναλυτή, η εταιρία που έχει δώσει προέδρους και μέλη του ΔΣ του ΣΕΒ, η εταιρία που έχει πιστοποιηθεί από τον ΕΛΟΤ για «συμμόρφωση συστήματος Υγιεινής και Ασφάλειας στην Εργασία», η εταιρία που από το 1984 μέχρι το 1989 πήρε τέσσερα βραβεία για την υγιεινή και την ασφάλεια από τέσσερις διαφορετικούς ορ-

πλειστάκις από καταγγελίες εργατών για απλήρωτες υπερωρίες, δώρα και άδειες, για μη καταβολή ενσήμων και για άλλες παραβιάσεις των συλλογικών συμβάσεων και της εργατικής νομοθεσίας. Οι κατάλληλοι άνθρωποι για την κατάλληλη δουλειά. Χωρίς μέτρα ασφαλείας και με εργάτες που ξυπνούσαν άγρια μεσάνυχτα για να πάνε από τη Χαλκίδα στην Ελευσίνα και δούλευαν 12ωρο σερί. 12ωρο σε τόσο δύσκολη, απαιτητική και βαριά δουλειά.

Η ΜΕΣΚΑ, η εταιρία που πήρε την εργολαβία, πήρε κάποια σχέδια και έπιασε δουλειά. Χωρίς καμιά εξειδίκευση σε μια τόσο δύσκολη εργασία και χωρίς εποπτεία από τεχνικούς που να μπορούν να καταλάβουν περισσότερα από κάποιους αεριτζήδες εργολάβους που το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν να τελειώσουν γρήγορα (μόνο έτσι βγαίνει ικανοποιητικό κέρδος, όταν έχεις κλείσει συμβόλαιο με ένα κολοσσό σαν τον «Τιτάν», που βιάζεται να τελειώσει γιατί η καθυστέρηση οδηγεί σε απώλεια κερδών.

**ΒΑΘΥ
ΚΟΚΚΙΝΟ**

Μαύρη προπαγάνδα

Για πολλοστή φορά ακούστηκε από αρμόδια χείλη μια φράση που έχει γίνει πολύ της μόδας τα τελευταία χρόνια: «Το ασφαλιστικό μας σύστημα προσθέτει βάρη και παρέχει χαμηλές συντάξεις στους περισσότερους και φτωχότερους και μοιράζει προνόμια στους λίγους και ευπορότερους». Αυτή τη φορά ήταν ο καθ' ύλην αρμόδιος υπουργός Σ. Τσιτουρίδης που επανέλαβε τον κοινό τόπο όλων των αστών πολιτικών (συνέντευξη στο «Βήμα της Κυριακής»).

Από την εποχή που ο Α. Παπανδρέου πρωτοεκστόμισε τον όρο «ρετιρέ», οι εργαζόμενοι στο στενό και ευρύτερο δημόσιο τομέα δείχνονται με το δάχτυλο σαν ένα είδος κατάρας που φταίει για όσα τραβούν οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα. Καθλώνονται τα μεροκάματα στον ιδιωτικό τομέα; Φταίει τα «ρετιρέ» που παίρνουν «παχουλές μισθούς». Είναι στην πενία το 80% των συνταξιούχων του ΙΚΑ; Φταίει τα «ρετιρέ» που παίρνουν «παχουλές συντάξεις». Λες και είναι οι εργαζόμενοι σε Δημόσιο και ΔΕΚΟ που καταλήστεψαν τα αποθεματικά του ΙΚΑ, λες και είναι αυτοί που εισφοροδιαφεύγουν και εισφοροκλέβουν, λες και είναι αυτοί που κάνουν κρατική κοινωνική πολιτική σε βάρος του ΙΚΑ.

Αν προσπαθήσουμε να συμπυκνώσουμε το ασφαλιστικό σύστημα που επικρατούσε σε Δημόσιο-ΔΕΚΟ σε λίγες λέξεις, θα λέγαμε: εξασφάλιση σύνταξης (κύριας και επικουρικής) στο ύψος του καταληκτικού μισθού πριν την έξοδο στη σύνταξη. Λέμε «επικρατούσε», γιατί μετά τις ανατροπές της κυβέρνησης Μητσοτάκη αυτό έχει αλλάξει, σε βάρος των εργαζόμενων που βγαίνουν έκτοτε στη σύνταξη αλλά και των ήδη τότε συνταξιούχων.

Πρόκειται για το ιδεατό συνταξιοδοτικό σύστημα στο πλαίσιο του καπιταλισμού. Να βγαίνεις στη σύνταξη και να μην ανατρέπονται βίαια οι όροι της ζωής σου. Να μπορείς να εξασφαλίζεις το ίδιο επίπεδο διαβίωσης. Ποιος εργαζόμενος του ιδιωτικού τομέα δεν θα το ήθελε αυτό;

Και όμως, καταβάλλεται προσπάθεια να πειστούν οι εργαζόμενοι του ιδιωτικού τομέα πως εχθρός τους είναι οι συνάδελφοί τους στο Δημόσιο και τις ΔΕΚΟ. Να πειστούν πως πρέπει να κινηθούν και οι ίδιοι με σκοπό όχι να φτάσουν στο ίδιο επίπεδο συνταξιοδοτικών παροχών, αλλά να γκρεμίσουν τους συναδέλφους τους από το ψηλότερο βήθρο στο οποίο βρίσκονται. Να συνδράμουν την επιχείρηση «εξίσωση προς τα κάτω», λες και οι διάφοροι συνταξιοδοτικοί κλάδοι είναι συγκοινωνούντα δοχεία και ό,τι αφαιρεθεί από Δημόσιο-ΔΕΚΟ θα περάσει στους ασφαλισμένους του ΙΚΑ.

Όταν, όμως, γκρεμίζεις το ταβάνι, δε μένει άθικτο το πάτωμα. Τα μπάζα θα πέσουν πάνω του και θα του αλλάξουν τον αδόξαστο. Θα γεμίσει τρύπες. Και καθώς το ασφαλιστικό σύστημα θα καταντήσει σαν την καλύβα του καραγκιόζη, οι πασάδες θα παρακολουθούν ικανοποιημένοι από το σαράι τους υπηκόους να καταξερκίζονται μεταξύ τους, αντί να γίνουν μια γροθιά και να εκπορθήσουν το σαράι.

Είναι εκπληκτικό, αλλά είναι πραγματικό. Όταν γίνεται συζήτηση για το ασφαλιστικό σύστημα, η κεφαλαιοκρατία και τα υπερκέρδη της μένουν απέξω. Το κράτος, οι διαχειριστές του, η ρεμούλα και η διασπίθιση του δημόσιου χρήματος μένουν απέξω. Αυτοί θα έπρεπε να είναι ο στόχος των εργαζόμενων. Με όροσημο (σε πρώτη φάση) τα ισχύοντα σε Δημόσιο-ΔΕΚΟ.

Π.Γ.

■ Φρικτό καπιταλιστικό έγκλημα στον ΤΙΤΑΝΑ με 2 νεκρούς και 5 τραυματίες

Εργολάβοι κηδειών

γανισμούς (!!!), θέλησε να μετασκευάσει τον κεντρικό γερανό του συστήματος φόρτωσης τσιμέντου στα πλοία. Όσο ο γερανός θα μετασκευαζόταν, τα βαπόρια δε θα φόρτωναν. Επομένως, η εταιρία βιαζόταν. Ο χρόνος που είναι χρήμα, όπως λέγαμε στην αρχή.

Η δουλειά δόθηκε σε εργολάβο. Σε μια ευβοϊκή εταιρία, που τη γνωρίζουν και οι πέντε στα δικαστήρια της Χαλκίδας, όπου έχει οδηγηθεί

Κάποια στιγμή, οι εργάτες που δούλευαν στην κορυφή του γερανού, έκοψαν τα συρματόσχοινα που κρατούσαν τα αντίβαρα, σύμφωνα με τις οδηγίες της σουηδικής εταιρίας που έκανε τη μελέτη, όπως λένε. Ο γερανός ταλαντεύτηκε και σε ελάχιστα δευτερόλεπτα κατέρρευσε μαζί με τους επτά εργάτες που δούλευαν πάνω του.

Ο «Τιτάνας» έριξε αμέσως την ευθύνη στον εργολάβο και στους σουηδούς μελετητές.

Η κυβέρνηση εξέφρασε τη λύπη της και παρήγγειλε ανακρίσεις. Το ΠΑΣΟΚ, διά στόματος Βενιζέλου, είχε το θράσος να τα χώσει στην κυβέρνηση, διότι «τους τελευταίους 27 μήνες αποδιορθώθηκαν πλήρως όλοι οι ελεγκτικοί μηχανισμοί!» Και η ΓΣΕΕ ανακοίνωσε οργισμένη την κατάθεση άλλη μιας... «μηνυτήριας αναφοράς κατά παντός υπευθύνου» (αλήθεια, μήπως μπορεί να μας ενημερώσει ποια ήταν η τύχη της προηγούμενης μηνυτήριας αναφοράς;).

Τα ίδια και τα ίδια. Μόνο ο τόπος, ο χρόνος και τα ονόματα των νεκρών και σακατεμένων αλλάζουν. 896 νεκροί εργάτες από το 2000 μέχρι σήμερα, σύμφωνα με τα στοιχεία του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας. 111 νεκροί την περσινή χρονιά. 47 νεκροί εργάτες από την αρχή της φετινής χρονιάς. Η μακάβρια λίστα ολοένα και μεγαλώνει, χωρίς να τη σταματά τίποτα. Από Δευτέρα κανείς δε θα μι-

λάει και γι' αυτό το έγκλημα. Θα ξεχαστεί, όπως ξεχάστηκαν και τα προηγούμενα. Οι τελευταίες διευθετήσεις θα γίνουν σε κάποιες δικαστικές αίθουσες, μακριά από τα φώτα της δημοσιότητας.

Επιχειρήσεις σαν τον «Τιτάν» ελέγχονται στην καλύτερη περίπτωση μια φορά το χρόνο, ομολόγησε ο γενικός γραμματέας του Σώματος Επιθεωρητών Εργασίας! Γιατί, λοιπόν, να προσαρμοστούν οι επιχειρήσεις στα ελάχιστα έστω που απαιτεί ο νόμος; Γιατί να μη δίνουν τη βρόμικη δουλειά σε εργολάβους που δεν ορρωδούν προ ουδενός; Ευθύνη έχει και το σωματείο που δεν προστάτηψε τη ζωή των συναδέλφων μας, δήλωσε μια συνδικαλιστριά (δε γνωρίζουμε ποιες παράταξης), σε μια σπάνια κρίση ειλικρίνειας, προφανώς υπό το βάρος του αίματος (ήταν οι πρώτες μόλις ώρες μετά το συμβάν). Κατά τα άλλα... πρέπει να καταργηθούν τα Βαριά-Ανθυγιεινά.

■ Σε μια βδομάδα η απόφαση για τους <<3>>

Σε μια βδομάδα αναμένεται η απόφαση του Συμβουλίου Εφετών για τις αιτήσεις αποφυλάκισης που έχουν καταθέσει οι Παν. Ασπιώτης, Γιώργ. Καλαϊτζίδης και Πέτρ. Καρασαρίνης. Το Συμβούλιο συνεδρίασε την περασμένη Πέμπτη και εκτός από τους συνηγόρους παρέστησαν σ' αυτό και οι Ασπιώτης και Καλαϊτζίδης (ο Καρασαρίνης δεν μεταφέρθηκε από τη φυλακή του Ναυπλίου), οι οποίοι υποστήριξαν τις αιτήσεις τους. Εξω από το Εφετείο συγκεντρώθηκαν μερικές δεκάδες αλληλεγγύοι, υπό δρακόντεια αστυνομικά μέτρα. Ελάχιστοι κατάφεραν να περάσουν μέσα στο κτίριο.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: ΑΓ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΟ

KONTRA